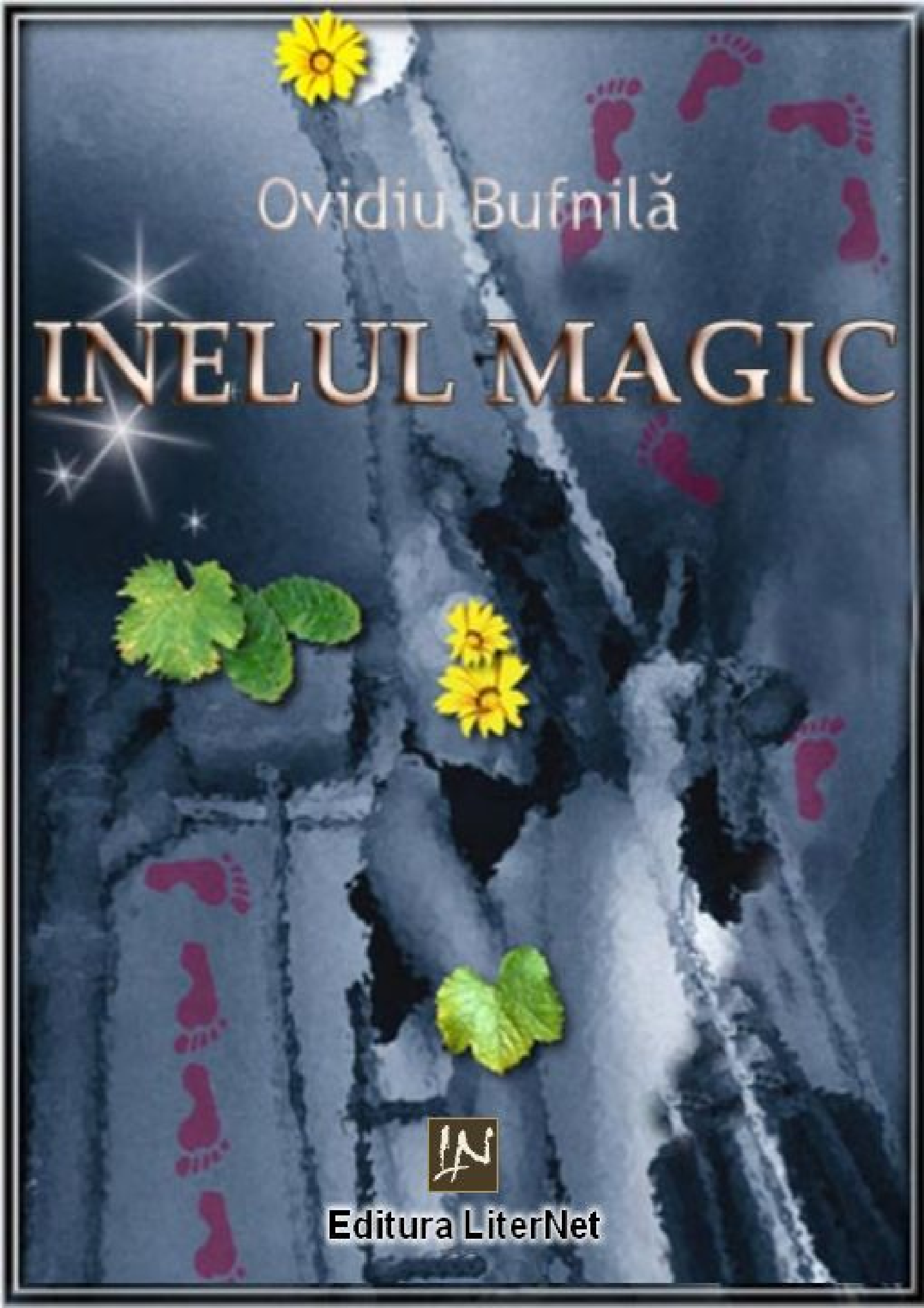
Ovidiu Bufnilă
INELUL MAGIC
Editura LiterNet

Inelul magic

Ovidiu Bufnilă

Editura LiterNet, 2002

Redactori: Delia Oprea doprea@literNet.ro
Iulia Cojocariu icojocariu@literNet.ro

Editor format .**lit** MS Reader: Gusztav Demeter
gdemeter@literNet.ro

Imagine copertă şi fotografii : © 2002 Dinu Lazăr.

© 2002 Ovidiu Bufnilă.
Toate drepturile rezervate autorului.

© 2002 Editura LiterNet pentru versiunea .**lit** MS Reader
Este permisă difuzarea liberă a acestei cărţi în acest format, în condiţiile în care nu se face nici o modificare acesteia, şi nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN 973-85695-1-6

Editura LiterNet
http://www.LiterNet.ro
office@literNet.ro

Editura LiterNet

INELUL MAGIC
de OVIDIU BUFNILĂ

Magicienii secretului

sau despre Bufnilă interpelându-l pe Bufnilă asupra Sensului Ultim

Fără îndoială, fiinţa este un arestat al Sensului Ultim şi tocmai aceasta ar fi obiectul interpelării, îi spune plin de maliţie Bufnilă lui Bufnilă, ţâşnind dintr-o bulă fantasmagorică de rangul întâi. Bănuind a fi iniţiat, consider că suprarealismul este o instrucţiune a aparenţei şi tocmai de aceea ficţiunile bufniliene sunt construcţii simbolice ale aparenţei ele neaparţinând realului decât formal.

Bufnilă zâmbeşte ironic şi vorbeşte despre premiile pe care le-a luat Bufnilă, premiile fiind ale recunoaşterii fiindului şi nu ale leşioasei glorii literare. Bula fantasmagorică e strivită de un elefant roz în timp ce submarinul galben cutreieră domeniile imaginarului în căutarea Sensului Ultim. Bufnilă se iţeşte din turela submarinului şi povesteşte despre dublul său amintind de manipulatorul manipulat.

Bufnilă nefiind scriitor ci luptător în războaiele informaţionale, iniţiat fiind. Dar războaiele informaţionale, care pot fi citite potrivit instrucţiunilor ficţionale bufniliene, nu sunt nimic lipsind interpretarea războaielor matriceale. Bufnilă se urcă în aerostat şi porneşte în urmărirea lui Bufnilă care, în piaţa publică din Takla Makan explică augustei oficiale de ce ficţiunile lui sunt dincolo de frontieră nefiind fantastice, science fiction, absurde sau dur-realiste sau suprarealiste.

Suprarealismul bufnilian nu este un puseu avangardist şi nici o încercare postmodernistă nefiind al literaturii. Bufnilă e un magician al secretului între magicienii secretului nevăzuţi, pierduţi în imensitatea Aparenţei. Bufnilă e un construct informaţional pornit în căutarea Sensului Ultim, el fiind războinic şi magician şi nu scriitor.

Limbajul sentenţios este al războinicului în timp ce actele sunt ale magicianului. Un Nou Spirit Critic ar putea fi dezlegarea de vulgar, spune Bufnilă construindu-şi războaiele informaţionale în pieţele publice sau în culisele politicii desecretizând oculta de serviciu.

Bufnilă îl invită pe Bufnilă la o cafea pe o terasă în Takla Makan şi îl interpelează:

- Trăim şi ne sfârşim sub semnul unui Secret originar…

- Înscrierea şi circumscrierea la miracolul acesta e calea!

- A fi înscris e calea către reflecţie…

- A fi circumscris e semnul sigur al misionarismului!

Fără îndoială că Bufnilă nu e scriitor şi nici nu e important numele meu, spune Bufnilă sorbind uşor din cafea. Mă întreb dacă toate acestea au vreun rost şi dacă Aparenţa nu este cumva o expresie a suprarealismului deficitar interpretat în saloanele literare în care se construiesc utopii ratând superbia şi insurgenţa.

Magicienii secretului reconstruiesc universul plin de universuri şi tocmai de aceea ficţiunile bufniliene sunt reconstrucţii ale fiindului şi nicidecum alăturări de propoziţii, viteza profunzimilor fiind prima instrucţiune a explicitării felului în care, fie fiinţează, fie funcţionează Aparenţa.

CUPRINS

Magicienii secretului

Baia

Absolutul ne face semne șăgalnice

Anul magicianului

Art nouveau

Avangarda corosivă

Bango saradai

Camera de alături

Câmpurile magnetice ale lui Belizarie

Canal de fugă

Casa fantomelor

Ceața din 14 noiembrie

Cele saptesprezece brate

Cercul de foc

Clarul de lună, vrăjmașul

Claustrofobie

Commedia dell'arte

Contact

Contero

Corabia nebunilor

Kumango

Dang, Ding, Dong

Darul magicianului

Deșertul

Elefantul roz

Femeia Lean

Fortăreața

Frac Tal VILLE

Furtuna electrică

În vremea prânzului

Inimă Albastră

Insula spionilor

Linie telefonică

Cântecul balenelor

Mantia înstelată

Natura moartă

Omul din Burggos

Omul invizibil

Omul lup

Operațiunea "Ferestre deschise"

Orașul vrăjit

Orgolii

Pataggonia

Pisicuța Galeșă și tunarul Boris

Războiul informațional

Războiul lumilor

Războiul roboților

Inelul Magic

Relatare despre dublu

Repetiția, nevolnicia ei

Seară de august

Sfârșit de secol

Soldatul Echelon

Solz de pește

Sonaria

Story

Submarinul galben

Titanic

Trenul

Legea Troi

Ultima frontieră

Umbre colorate

Umbrele nopții

Un aspect fundamental al opțiunii

Valsul mecanic

Vara sângeroasă

Verde erai, Gargarela

Zidul Morții

Asupra dublului meu

Omul Suspendat

Universul lent

Femeie de taină

Sfârsitul primăverii în Puerto Pico

Omul cu joben despre lucrările tainice

Domnișoara Margareta la lecția de filozofie

Imaginarul e bântuit de vârtejuri virtuale

Baia

Am ieșit de sub duș și i-am arătat soțului meu floarea ce-mi răsărise sub umărul drept. El a privit-o fără să spună nimic.

Eu m-am amuzat foarte tare şi n-am pierdut nici o ocazie de a mă lăuda întregului nostru orăşel.

Acum câteva zile, sub umărul stâng, în timp ce făceam duș, mi-a apărut o a doua floare. Apa îmi curgea pe sâni înnebunindu-mă. Mi-am mușcat buzele de plăcere și am lăsat picurii să pătrundă în mine.

Soțul meu a dat câteva telefoane unor prieteni și s-a interesat de un medic. Era sincer convins că am o maladie și că o să mor, iar el nu va ști să se descurce fără mine în viață.

Duminica trecută am tras o fugă la soră-mea. E divorțată și are trei copii. Soțul meu era plecat la meci, așa că în ziua aceea nu am fost la parcul de distracții.

Curioasă din fire, am făcut o baie crezând că-mi vor apărea și alte flori. Apa s-a înfășurat în jurul trupului meu și m-a iubit nebunește în toate felurile. Dar florile nu au mai apărut. Am închis dușul convinsă fiind că apa mă posedase plină de invidie și că ura regnul vegetal.

Am privit întristată în jur. Oglinda avea pete ruginii. Faianța era crăpată, robinetul dușului era zgâriat și lovit. Pereții erau umezi. Din bucătărie venea un puternic miros de mâncare arsă.

Soră-mea a făcut o cafea. Am fumat țigări fără filtru. Ea nu avea nici o părere

despre fenomen. Mi-a cerut însă un împrumut, să-și poată plăti întreținerea.

Dintr-o dată am auzit vacarmul de pe stadion. În mod straniu, am distins cu claritate glasul soțului meu. Era vocea unui bărbat pe deplin stăpân pe sine și pe deplin încrezător în forțele sale.

Absolutul ne face semne șăgalnice

Țin minte bine, au dezgropat morții. I-au îmbrățișat, i-au lins, s-au destrăbălat cu ei. Blavonia s-a lăsat penetrată de membrul descărnat al unui naufragiat. Argabal a siluit cadavrele a șapte spânzurate iar Fahal a sodomizat pe proaspătul împușcat Cotul Elanului.

Ar fi existat anumite motive pe care m-am străduit să le deslușesc. Anume că ar fi trecut o cometă roșie dinspre Tau Coti, că s-ar fi destabilizat Câmpul Informațional Universal sau că armata ar fi pus la cale un experiment.

Stând de vorbă cu Blavonia mi-am dat seama că nici o ipoteză nu stătea în picioare. Blavonia m-a chemat într-o seară și mi-a spus că în cel mult șapte zile morții vor reînvia. Tocmai se masturbase în bătaia Lunii. Eu i-am zis că nu e în toate mințile și că lumea noastră se va prăbuși în întuneric. Până în zori, am băut bere la Zaxnabal. Bodega era pustie. Undeva, în noapte, se auzeau șoapte și chicoteli. O violează pe aia care a fost călcată de tren săptămâna trecută, mi-a șoptit îngrozit Zarnabal. Ticălosul dosise în cameră, printre cărnuri, cadavrul unei fetișcane ucisă de furtună la capătul digului. Mi-am dat seama după miros.

La sfârşitul lui septembrie, s-a întors de pe mare navigatorul Garneo Diaz. Aducea cu el nestemate, hărţi noi şi poveşti cutremurătoare despre dragoni şi şerpi electrici. O vreme ne-am lăsat fermecaţi de limbuliţa lui. Pricolici, groparul, m-a tras de mânecă şi mi-a spus că Garneo Diaz nu avea puls. Un mort animat, fără îndoială. Era în puterea gândurilor cuiva de pe mare. M-am urcat în far însoţit de Pricolici şi ne-am uitat în zare cu ocheanul lui adus de la Genoa. Hăt, departe, se ghicea o corabie care avea prora cu un cap de diavol. MORTALIDA. Aşa se numea corabia şi plutea în cercuri largi lăsând în urmă un nor de pucioasă. Pricolici l-a adus pe Kraps, tunarul. Vreme de câteva ceasuri ne-am chinuit să luăm în cătare corabia şi s-o spulberăm.

Țin minte bine, Blavonia a venit în fugă până la far și ne-a amenințat în fel și chip. După prima salvă, pielea i s-a crăpat și i-a țâșnit sângele pe gură. I-au luat foc sfârcurile. Kraps tunarul a prins-o pe nefericită în cătare și-a spulberat-o cu o ghiulea de granit.

Pe urmă, dacă nu mă înșel, a trecut cometa Blao și a venit și un călător stelar să afle ce și cum. Zarnabal l-a omenit cu miel și vin de Medelira. Apoi l-a ucis ca să-i fure pachetul de energie din raniță.

Noi l-am judecat în pripă pe criminal și l-am spânzurat de un stejar aflat nu departe de țărm. Apoi ne-am dus să punem niște flori de brizel dincolo de Talpa Cerului unde îngropasem rămășițele corabiei MORTALIDA. Ne-am rugat câteva clipe. Apoi, Kraps, tunarul, a cântat un cântecel de

cătănie iar noi am văzut alaiul morților făcându-ne semne vesele de pe steaua Green.

Anul magicianului

Într-o bună zi a venit un înger. S-a strecurat pe fereastră. Și-a strâns aripile ușor înfrigurat. Mi-a spus:

- M-a trimis Dumnezeu. Crede că l-ai fi aflat.

- Nicidecum, am zis eu urmărind cometa.

- L-ai aflat, e sigur, a stăruit îngerul îmbujorându-se.

- Vorbe.

- Adică să mă fi înșelat eu? m-a întrebat îngerul venit să mă tragă de limbă.

Bineînțeles că n-a scos nimic de la mine. S-a pierdut într-un abur. Dus a fost. Apoi a venit un vârcolac spilcuit și mi-a ciocănit la ușă. Avea papion. Puțea a pucioasă. Mi-a rânjit în față. Mi-a spus:

- M-a trimis Diavolul. Crede că l-ai fi aflat.

- Nicidecum, am zis eu privind ploaia de meteoriți.

Bineînțeles că vârcolacul a plecat cu coada-ntre picioare. Dus a fost, învârtindu-se. Apoi a venit o ființă din stele care mi-a spus scoțând flăcări pe nări:

- M-au trimis extratereștrii. Cred că i-ai fi aflat.

Bineînțeles că ființa din stele a plecat și ea fără să fi primit un răspuns. Apoi au venit și niște oameni importanți. Au venit și niște furnici și niște libelule. Au venit și niște pitici din insula Samoa și niște oameni îmbrăcați în negru. A venit și un cititor. Avea

un trenci ponosit și era ud până la piele. Ploaie cu broaște, cu pești și cu fructe de grizil. Cititorul mi-a spus:

- Încurcate mai sunt textele tale, magicianule.

- Nu sunt texte. Sunt așa, niște pâini.

- Pâini? s-a mirat cititorul strănutând foarte tare.

- Întocmai. Se rup cât sunt fierbinți și se înfulecă. Așa-i cu textele astea.

- Dar vinul? a vrut să știe cititorul. Dar sfârșitul lumii? Dar clonarea? Dar realitatea virtuală?

- Pâini, asta sunt. Pâini.

Cititorul și-a scuturat trenciul și s-a supărat un pic. Îmi ardea de joacă tocmai acum când galbenii se pregăteau să năvălească peste noi. Te joci cu noi, asta e. Să fie anul magicianului? Să fie totul o iluzie? Să nu fiu?

- Ești ca și cum n-ai fi. Iar anul e într-adevăr al magicianului.

- Pâini, zici? m-a întrebat cu jumătate de glas coborând scările. O să mușc din pâinea asta a ta, magicianule!

N-a mai apucat. L-a lovit un tramvai sau l-au împușcat niște agenți secreți sau a căzut într-un canal. Cam așa ceva. Pe urmă a venit iar îngerul. A venit și vârcolacul. S-au certat sub fereastra mea până când a venit poliția și i-a dus la secție legați fedeleș.

Art nouveau

Quelalla, unul din cei o sută de supravieţuitori de pe Pluma, a deschis, nu demult, o expoziţie în urma căreia, din păcate, nu a fost remarcat, ba chiar i-au fost refuzate sistematic ofertele şi închise toate uşile. Grămezile de cutii de conserve, care într-o manieră "pop" îi alcătuiau lucrările, au fost aruncate în ciuda protestelor sale.

Căci bietul Quelalla, care venea dintr-un ținut izolat bine de restul lumii, nu avea de unde să știe că arta "pop" era de mult o amintire și că artele pe calculator aveau acum căutare.

Ceilalți Quelalla, în număr de 99, își vedeau mai departe de treabă, cultivau pământul, pescuiau sau jucau diverse jocuri. Nu erau periculoși, nu prezentau deci interes pentru știință. Erau un capăt de linie al unei civilizații puternice distruse de un periculos militarism. Pământenii, în cazul lor îngăduitori, le oferiseră o zonă din jungla amazoniană unde să se simtă la largul lor. Un satelit, aflat undeva în spațiu, le urmărea fiecare mișcare, desigur, fără să aibă ocazia de a transmite vreodată "QQ-0058". Adică ceva legat de atac-surpriză, molimă etc.

Dar să ne întoarcem la Quelalla-pictorul, care străbate acum străzile Parisului. Iată-l că tocmai așteaptă să traverseze. Semaforul îl încântă cu jocul celor două culori ale sale. În fine, traversează. În fața lui se ridică acum un zgârâie nori cu geamuri sclipitoare. Ei bine, geamurile acestea îl atrag pe Quelalla.

El își schimbă pe rând culorile și ia o hotărâre nebunească.

Le va arăta acestor oameni, care de altminteri s-au purtat totuși frumos cu ai lui, ce înseamnă adevărata artă. Se concentrează o clipă, apoi trupul lui se risipește în văzduh, tot mai sus, până când se contopește cu unul din geamurile fierbinți.

Sticla dezvăluie acum o lume ciudată de forme frumos colorate în mișcare continuă.

P.S. : Câteva ore mai târziu, privind geamul, unul dintre directorii Centrului "Zooma", care se ocupă de probleme legate de rezervații naturale, își spuse gânditor că ar trebui odată și-odată să viziteze o expoziție cu noile lucrări de pictură pe calculator. Era un adversar al artei moderniste și făcea tot posibilul să o distrugă acolo unde puterea lui, de altfel limitată, îl putea ajuta s-o facă. Treptat îl cuprinse o căldură care venea din interior. Formele ciudate care se mișcau încontinuu înăuntrul sticlei îl înveseliseră, îl făcură chiar să râdă ca un copil, îi dăruiră, ar spune un filozof, fărâma de umanitate. Așa că puse mâna pe telefon, își chemă secretara și o rugă să-i găsească un taximetrist discret, dacă se mai găsea așa ceva, pentru că avea de vizitat câteva "instituții" ale civilizației umane.

Avangarda corosivă

Unul după altul, gâfâind, legați de o funie, cordon ombilical, tandră legătură, bunicul râzând cu gura până la urechi, el viteazul, urlându-mi în ureche ce zici, timpul e continuu sau dimpotrivă, așa zicea și se gândea de bună seamă la anii douăzeci, la

gramofon, la vitalizare și la dirijabil, unul după altul, când pe acoperiș, când prin horn, tiptil, străbătând podul, atenție acolo e o prăpastie, sau poate un monstru care varsă foc, începutul secolului XX a însemnat ruptura dintre social și individual, ca dinamitând individualismul scara, scara e o astfel de discontinuitate, ce căutam bunicule, îi strigam aproape de ceafa asudată, ceafa aceea ca un munte. Ca un ultim vals. Că nu vei înțelege. Ridică lumânarea. Fii atent. Și deschide apoi cufărul și se răspândește în jur miros de mare. Vei înțelege.

Pagini galbene. Din care mai cădeau petale. Motocicleta topindu-se / Discret / În spațiul concret / Alungă-mă! Cu brațele încrucișate, stăpânindu-mă să nu izbucnesc în râs, nu râde, mi-a zis, mi-a tras o palmă. Să coborâm.

În timp ce fierbeam apa pentru ceai îl cercetam cu coada ochiului, mă gândeam, va trăi o mie de ani. Cu pumnul în masă. Roșu de furie. Să nu mai auzi, așa, dintr-odată, sunetele acestei lumi. Îmi face semn. Mă apropii în pași de vals. Scoate cureaua lată. Mă amenință. Nu aude. Îmi face semn. Îi strig din răsputeri la ureche, ce fel de poezie e asta / aceea, tu care știi să te joci cu cuvintele te vei teme într-o bună zi, poate vei disprețui cuvintele, le vei substitui obiectului, zic bunicule, bea ceaiul, ceaiul, copile, vei tânji după continuitate. Să investești în cuvinte, surâd, așa de-a valma, unele lângă altele, tensiunea dintre real și imaginar, să-l întreb, să-i scriu pe o coală albă de hârtie. Unde-i caietul?! Ca o furtună, izbind ușile, amenințându-mă, rugându-mă, aproape plângând, să recupereze, să-și poată aduce

aminte, da, da, nu știi, e ca o naștere încercarea asta, adoarme. Ceașca de ceai ibricul, patul, covorul, fereastra basca aragazul ghetele fotografiile legătura de chei opaițul sifonul lingurița de argint mișcarea domoală a pieptului.

Îl trag de mânecă. E seară. Aburul urcă în văzduh pe deasupra pădurii. Pădurea e galben-ruginie. Zboară o pasăre.

Îl trag de mânecă. Își freacă ochii. Cască. Mă mângâie pe creștet. Somnul, această dulce / înșelătoare discontinuitate!

Îi întind caietul, îl răsfoiește, murmură, chiar cântă, îl strânge la piept, convenționalismul, rana, alăturarea, integrarea, cuvintele unele după altele, apoi imaginile și chiar obiectele, să ți le aduci aminte, bunicul râde, să scoți masa afară, dulapul, scaunele, obiectele îmi fură aerul, aerul e ruginiu, fața bunicului e ruginie, paginile sunt ruginii, funia, da, e ruginie, privind mai atent obiectele substituindu-se unele pe altele, deschid ferestrele și aerul / văzduh abstrage ideea, să alerg pe prundișul umed, să mă urc pe motocicletă, să cumpăr o floare, să-mi fie teamă de ziua aceea fără nume în care, înfrigurat, voi fi căutat obiectul unic, fotografia bunicului la douăzeci de ani.

Bango saradai

- Bango saradai! mi-a strigat căpitanul balenierei scoţându-şi şapca soioasă de pe cap.

N-am înţeles ce vrea să-mi spună. Mi-am lăsat carabina cu ţeava-n jos şi l-am salutat la rândul meu. Aducea cu el Marea Balenă

Albastră. Burtoasa-i corabie de-abia înainta în golf.

- Bango saradai! mi-a șoptit Elbina, proprietăreasa de la Patul de Argint.

- Bango saradai, mi-a aruncat printre dinți Montgolferrer, comandantul dirijabilului galben care tocmai trecea fâșâind pe deasupra orașului nostru.

- Bango saradai! mi-a strigat vesel Patrowsky care tocmai cobora din fuzeea lui marțiană.

I-am zâmbit larg. L-am privit cruciș. El m-a bătut amical cu trompa-i argintie pe umăr.

- Bango saradai! am urlat eu văzându-l pe șerif călare pe un pterodactil virtual.

Șeriful s-a supărat foarte tare că l-am luat peste picior. M-a digitalizat pentru două luni și jumătate. Când s-a întors din Pataggonia, Montgolferrer m-a scos pe cauțiune. Cum m-a văzut ieșind pe poarta închisorii, mi-a strigat râzând:

- Bango saradai!

Iar eu i-am tras un pumn în nas.

Camera de alături

Își dorise mereu să intre acolo. Cum se întorcea de la muncă, deschidea magnetofonul, se băga sub duș, își făcea niște cartofi prăjiți, golea în grabă o sticlă de suc de roșii și apoi își lipea urechea de perete. Se întâmplau lucruri ciudate dincolo, se auzeau scârțâituri, gemete, râsete, un șuierat la fiecare jumătate de oră, trosnete, de parcă o uriașă corabie ar fi intrat într-un recif de corali zdrobindu-se. Văzuse și auzise lucrul acesta într-un film cu pirați. Apoi totul se liniștea și

rămânea doar un fâșâit. Atunci își dezlipea urechea de perete, se apropia de fereastră, își aprindea o țigară, se gândea. Uneori, vara, pereții se răceau pe neașteptate, se lăsa frigul, cu toate că afară era un soare uriaș.

Ar fi dorit s-o întrebe pe proprietăreasă cine locuiește alături de el, dar teama de a nu cădea în ridicol îl reținea. Continua să asculte zile întregi cu urechea lipită de perete. Căuta să-și imagineze ce se întâmpla dincolo. Într-o noapte, îl trezi un vuiet, sări din pat speriat, casa se cutremura din toate încheieturile, odată, sub vânt, macaraua pe care lucra se cutremurase la fel, își trase pantalonii la repezeală, vuietul creștea, ceasul de pe noptieră sună într-un mod ciudat, ceasul de la mână se încălzi brusc, încât fu nevoit să-l scoată, cel de pe noptieră începu să se topească încet, ieși pe palier, se îndrepta spre ușa aceea care îl atrăgea de mai bine de un an de zile, izbi în ea până când cedă, sări în lături, explozia de lumină îl orbi, nava se desprinse șuierând, lăsând în urmă un gol, lumină o clipă cerul întunecat, se pierdu în adâncimea lui.

Privi mirat golul acela unde nu existase vreodată o cameră, ci doar cealaltă faţă a peretelui lui, străveziu acum, atât de străveziu încât putea desluşi patul, aragazul, mica lui bibliotecă, ceasul de pe noptieră, topit, de parcă cineva, de altundeva, ar fi vrut să-i soarbă mişcarea, răsuflarea, orele şi toate celelalte lucruri.

Câmpurile magnetice ale lui Belizarie

Să-i fi ghicit?!

Ha, ha, ha!

Avea Belizarie niște câmpuri magnetice! Le ținea prinse-ntr-un degetar de materie. Bine izolat cu o dungă de beton.

În buzunarul pantalonilor săi soioși ținea grozăvenia, să mor dacă mint. Zicea nebunul:

- Am chef să număr biții universali!

Asta-i.

Un bocciu. Crăcănat. Pârțos și nesuferit. Număra unitățile informaționale ale Universului ca să ne de-a pe spate, haimanaua!

Unu. Doi. Doi și-un sfert. Trei și-un pic.

Și o mulțime de numere virtuale.

Belizarie, pârțosul!

Era în clenciuri cu oficialitățile. Îl luaseră la ochi. Se pregătea o ambuscadă împotriva lui.

Un limbut și-o gură spartă, Belizarie.

Uite-așa zicea:

- Să fim un imperiu! Trăiască Imperiul Român! Să aruncăm cu bombițe în capul rușilor, în capul americanilor și japonezilor!

Ce nebun, Belizarie! Gata, gata să ne bage-n luptă împotriva barosanilor lumii.

Ah, americanii! Erau pe ducă. Și rușii. Și marțienii. Iar el, Belizarie, număra biții.

Într-o bună dimineață ne-am speriat rău de tot. A-nceput să ne ia umbrele la scotocit. Le fixa cu grozăvenia de câmp magnetic, le întorcea pe toate părțile, le analiza.

Ne-am bulucit pe lângă el. L-am tras de limbă. Să ne zică ce are de gând. Dacă nu cumva vrea să ne trimită-n război în contra

barosanilor. Că n-o să ne fie moale deloc în cazul acesta.

El ne-a strigat cuprins de înfrigurare:

- Uite-i, umbrărețiiii!

Cum să-i vezi?

Ființe ipotetice. În același timp într-o mie de locuri. Călătoreau prin umbrele noastre. Dublul nostru. Spațiul nostru negativ, zău așa.

Elvira Popescu l-a pălmuit pe Belizarie, bietul. Ce poamă, Elvira! S-a dat la el. L-a pișcat de nas. Să-l sufoce cu țâțișoara-i tare ca piatra. Să-l piardă în dauna guvernului și a serviciilor secrete. Că de ce ne fură umbra. Că ne strică echilibrul energetic, că ne pune capac, zău așa.

Ne-a venit stuchit la limbă. Ne-am hârjonit, l-am luat la scotoceală pe pârțos.

I-am zis de la obraz:

- Târâtură!
- Savant de doi lei!
- Hoț poț!
- Coate-goale!
- Omu' cu betonu' magnetic!
- Sorcova vesela!

Altfel cum? Cum să înghițiți bazaconia lui?! Cine să fi fost umbrărețiii umblărețiți?! Cum de nu-i simțeam?! Erau fractali? Erau în alte spații?! Umbra noastră?! Lumina solară înjumătățită. Fum, ceață, fenomen fizic.

Belizarie ne-a râs în nas. Umbrele noastre erau o altă lume și-n ea viețuiau ființe.

Bravo lor, ființelor! Să stea cuminți în lumea umbrelor. Să-și construiască acolo hogeac. Horn?! Nuuuu, cuibușor de nebunii. N-au decât ființele alea să sălășluiască-n paranormal.

- Nu e paranormal! Ne-a strigat Belizarie.

- Ba e! S-a răstit la el reprezentanta noastră Elvira Popescu scuturându-și zulufii aurii.

- Nu e! Spațiu-i curb! Umbra-i curbă! Chetie de biți! Păi vine fluxul de biți și-l alterează un atractor straniu!

Cum se mai prostea Belizarie!

Iar umbrele noastre?! Nimic, domnule. Nimic, nimic, nici o schimbare remarcabilă. Țin minte bine.

Asta-i!

Lumea e plină de șarlatani!

Și când te gândești că oameni ai guvernului voiau să deschidă o subvenție pentru pârțosul de Belizarie. Adică să facă el afaceri cu guvernul pe pielea noastră?

Cu umbrele noastre?!

Ne-am apucat să cercetăm în mare taină. Parcă am primit noi o frântură de masaj de pe umbrărețiii umblărești. Am înregistrat niște spectre. Am auzit oarece voci stranii. Am zărit lumini săltărețe pe hârtia fotografică. Dați dracului, umbrărețiii!

Puneau la cale nu știu ce conspirație. Cică în lumea umbrelor noastre era o lucrare împotriva lor. Lucrau alții. Forțe obscure unite în contra umbrăreților umblărești.

Bineînțeles că s-au organizat. Asta a bulversat un pic câmpurile noastre magnetice.

În sfârșit, firma Goda Gola ne-a promis un morman de biștari dacă o să reușim să descifrăm mesajele primite din lumea umbrelor noastre.

Nu mai știu însă ce s-o mai fi întâmplat. Eu am plecat într-o călătorie la

Polul Nord chiar pe la sfârșitul lui septembrie. Elvira Popescu m-a condus la gară.
Frumoasă și delicată femeie. S-a străduit să plângă un pic. M-a sărutat după ureche.

Mi-a mângâiat daravela și mi-a șoptit porcărele.

Până la urmă am auzit că s-ar fi măritat cu Belizarie și că și-ar fi deschis un cabinet de științe oculte. Umbrăreții umblăreți nu și-au făcut însă apariția. A rămas așa, o povestioară plutind în aer. Dar nu are prea multă importanță. Lumea e condusă de niște proști iar cei care s-au lăudat că vor face un transplant de creier până la sfârșit de secol s-au dovedit a fi niște golani și mincinoși.

Canal de fugă

Oldman își răsuci brațele încet, pivotând în gol. Bramba nu reuși să-i smulgă urechile. Rânji. Fluieră. Plescăi din buzele-i groase. Îl știa el mai demult pe Oldman. Făcea tot felul de figuri, ticălosul. Pe vremuri luase forma unui automobil exact în fața Băncii Centrale. In timpul unui jaf armat.

- Nu te mai prosti! strigă Bramba scoțând un șiș din carâmbul cizmei. Știi că-mi trebuie urechile tale, pramatie! Tipii de la ASTRO vor să facă din ele un spațiu virtual de grad 999. Mi-au spus că ești singurul din zonă care are asemenea urechi mișto! Hai, nu te mai prosti!

- Băiete, ia-o din loc! strigă copacul în care se preschimbase Oldman. O să-ți fac de petrecanie, o să vezi!

Bramba rânji și se aruncă înainte. Brusc, sub el se căscă un canal de gugă clocotitor. Se înecă într-o clipă. Oldman lăsă

apa să se scurgă de-a lungul trupului său metamorfozat după formulele lui Habral. Apoi își reluă forma și porni sprinten către cartierul virtual construit de cei de la ASTRO dintr-un schelet de mangustă.

Casa fantomelor

La sfârșitul verii m-am mutat în casa amiralului Potomac spre invidia noilor mei vecini. S-au întrecut unii pe alții în a-mi arăta cât de tare mă pizmuiesc. Pe vremea aceea lucram la o mașinărie a timpului și chiar reușisem să mă defazez cu o miime de secundă. Dar cercetările mele nu i-au impresionat. Încă din prima zi și-au făcut de lucru în preajma casei mele. Au schimbat semnele de circulație. Au vopsit cutiile poștale și au umplut arțarii cu mici cuiburi pentru paserole. Și-au plimbat câinii, pisicile și crocodilii ore în șir în susul și în josul străzii. Eu am pus de cafea și m-am pregătit să le explic cum funcționează mașinăria timpului despre care apăruse un articol în Time și o adnotare într-un site îngrijit de o grupare care lupta pentru nemurire. M-am așteptat să port discuții cu noii mei vecini despre intenția guvernului de a pune monopol pe nemurire și despre noile tunuri temporale care aveau să ne ajute să ne păstrăm supremația într-o lume plină de pericole și instabilă. Mă pricepeam destul de bine la politică și aș fi putut să le țin un discurs de câteva ceasuri pe tema jocului de putere în Euroasia. Firește, câmpurile petroliere și marile conducte erau tema centrală a noilor războaie ale viitorului. Mașinăria mea putea oferi armatei o șansă nesperată. Să luăm de exemplu tancurile. Nici

un echipaj nu trebuia să se mai teamă de proiectilele perforante fabricate de curând de dușmanii noștri tradiționali. Era suficient accesarea unei parole și mașinăria mea temporală reducea orice tanc lovit la starea inițială. Pe câmpul de luptă o asemenea invenție ar fi dat peste cap întreaga tactică adversă cu mult succes. Chiar și aviația și marina puteau folosi invenția mea. În acest scop scrisesem statului major o lungă scrisoare și vorbisem la telefon mai mult de o jumătate de oră cu un secretar de stat de la ministerul apărării. Unii s-au arătat sceptici. Tocmai din pricina asta m-am gândit că noii mei vecini mi-ar putea da o mână de ajutor inițiind o colectă sau o mișcare nonguvernamentală care să atragă atenția asupra mașinăriei mele temporale. Mai mult, am fost convins încă de când am hoinărit prin cartier că voi găsi sprijin chiar și pentru proiectata mea candidatură în consiliul general al republicii. Citisem în ziare că vecinii mei erau experți în campanii electorale și că se dovediseră de nenumărate ori a fi susținători frecvenți ai fotbaliștilor, ai camionagiilor, ai marțienilor și ai feministelor din legiunea a cincea Primidor. Așa că nu mi-am făcut probleme văzându-i cum patrulează și cum mă spionează cu lunetele și cu binoclul. Se arătau a nu fi ageamii când era vorba de o treabă serioasă. M-am făcut că nu iau în seamă toată tevatura și mi-am revizuit notițele și am revăzut caseta video pe care înregistrasem întreg experimentul meu. Eram convins că aveam de-a face cu niște cetățeni adevărați, pricepuți la politică externă. Cu niște patrioți adevărați. M-am gândit să nu fac eu primul pas așteptând ca prăjiturile

vecinelor mele să se rumenească bine în cuptor iar bărbații să-și ia inima în dinți și să-mi telefoneze sau să mă strige de pe peluza verde. După câteva ceasuri mi-am pierdut răbdarea și am ieșit din casă. I-am zărit venind cu toții în pas alert, sfâșiați de invidie și pizmă. Mi-am spus că e ceva trecător și că vom depăși momentul. Mi-au spus însă plini de năduf că reușisem să cumpăr casa cu cele mai groaznice fantome din zonă.

Ceața din 14 noiembrie

Oamenii mării au venit să ne salveze. Barulles le-a râs în nas, şeful portului a negociat cu noii veniţi, Eleonora, hangiţa, s-a dat şi ea în stambă, avea nişte arginţi, comandorul Hukk a vrut să ştie de ce am fi în pericol, bătea un vânt fierbinte, au luat foc registrele companiei de petrol, s-au aprins nişte platani de pa Strada Mare, Fatma a născut un dragon, preotul Ignaţio s-a pierdut prin catacombe şi dus a fost, oamenii mării ne-au rugat stăruitor să ne urcăm în corabia lor, Zanibar s-a urcat primul, m-am dus şi eu pe-acolo să văd ce şi cum, corabia era maiestuoasă, plină ochi cu grâne şi cu butoaie cu vin de Madeira şi cu fete zăpăcite aduse tocmai din Spania, Eleonora m-a tras de mânecă, o să vină o ceaţă mortală, mi-a şoptit, o să înghită portul şi oamenii şi bărcile şi balenele, vino cu noi, comandorul Hukk a vrut să aducă la bord maşina de zburat pe care tocmai o inventase, s-a dus corabia şi cu ea întregul orăşel, eu m-am întâlnit cu preotul Ignaţio, găsise în catacombe o pompă de vânt, am aşteptat ceaţa care a venit în dimineaţa zilei de 14 noiembrie, am pompat

pe ruptelea şi ceaţa s-a împrăştiat cum a venit şi spre seară am văzut că răsar din apă două Luni.

Cele saptesprezece brate ale unui Om virtual care s-a strecurat "ACOLO ÎN"

Ce încercare temerară! Să definești "ACOLO ÎN". O viață și-a cheltuit Ib Kaddar încercând marea cu sarea. "ACOLO ÎN" putea fi un nod spațiu-timp, un strigăt buclucaș sau un obiect fractal de primă speță. Sau, și mai și, toate la un loc!

Făcându-și o cafea. Într-o dimineață de vineri. O zi ploioasă de septembrie. În pijama. Cu ochii zgâindu-se după Alberta, chelnerița de la "Bizonul de argint". Chiar peste drum de casa lui. Și după ce și-a turnat cafeaua, Ib Kaddar și-a mărturisit lui însuși că lucrurile merg foarte prost. Să fii expulzat din Adamville pe nepusă masă. Să fii scos în afara legii în Drogstone. Să fii urmărit de federalii din Born. Să fii dat afară de la Academie. O mulțime de necazuri avea Ib Kaddar. Dar ținea morțiș să dea o definiție acelui nenorocit de "ACOLO ÎN". Poate că era o greșeală de tipar. Poate că redactorul de serviciu de la "GLOBE" adormise printre calculatoare. Poate că făcuse o glumă. Sigur aveau să-l sancționeze, aiuritul. Și totuși?

Ib Kaddar sorbi din cafea. Urmări atent mișcarea șoldurilor care aparțineau acelei fermecătoare Alberta. Ce șolduri! O suprafață-limită, ușor pliată în punctul catastrofic C_0 ușor bănuit pe sub pielea artificială cu reflexe arămii. O femeie pe

cinste, Alberta. Oare ea ar fi înțeles ce să însemne "ACOLO ÎN", expresia asta ticăloasă pierdută într-un titlu cules cu litere de-o șchioapă în ediția de seară a cotidianului "GLOBE". Și ce știre! Un om virtual evadat dintr-un RV periferic, parcă și dezafectat. Ce grozăvie!

- Sistemele noastre informaționale trag să moară, șopti Ib Kaddar frecându-și fruntea.

Și întinse brațul după ceașca de cafea. Dar râse. Își imaginase că întinse brațul?! Uite, două brațe paralele! Ba nu, trei, chiar șapte! Încercând să se sprijine de perete. Cu un al zecelea braț. Și așa mai departe. Aruncând scaunul pe fereastră de spaimă. Îngrozit. Înveselit. Urlând. Plângând. Hohotind.

ACOLO ÎN. Cine și-ar fi imaginat că era un sistem informațional deschis. Un om în pijama. Virusat.

Ib Kaddar se privi în oglindă. Rânji. Auzi tocurile care aparțineau acelei fermecătoare Alberta, toc, toc, toc. Alberta îi aducea micul dejun. Ca în fiecare zi. Ca în fiecare lună. Ca în fiecare an. Un corn cu ciocolată care avea să dispară înlăuntrul acelui ACOLO ÎN. Un cub de unt care avea să se topească ACOLO ÎN.

- Domnule Kaddar! Strigă Alberta.

- Intrăăă! urlă Ib-cu-cele-șaptesprezece-brațe.

Ușa se deschise larg. Doi sâni uriași, cu sfârcuri umede, împunseră aerul jilav din cameră.

Gluuuump!

Omul virtual țâșni afară din corpul lui Ib Kaddar și o penetră pe Alberta mugind de

plăcere.

Ceva mai jos, tavanul se umplu de sânge. Locatarul, un înfocat cititor al cotidianului "GLOBE" îi strigă maică-si în telefon:

- Pleacă imediat de acasăăă! Dacă au scris în "GLOBE" că va cădea un meteorit peste tine, așa va fi! "GLOBE" e singurul care își permite să-și plătească reporterii în ziua de mâine! Cum, nu înțeleg! Lasă, mamă! Pleacă! Pleacă, pentru numele lui Dumnezeu, pleacă! E cincisprezece trecut de fix!

O picătură de sânge îi picură pe nas. Locatarul privi mirat spre tavanul său plin de sânge.

- E aici! Urlă aruncându-se pe fereastră.

Căzu fără să mai scoată un sunet. In cădere strivi un gândac albăstriu care aterizase cu două secunde mai devreme pe asfaltul înfierbântat.

Un polițist gras, gras raportă evenimentul prin stație. Un bătrânel îl trase de mânecă:

- În blocul de colo am văzut un câine cu șaptesprezece brațe și douăzeci de cadavre oribile! Notați-mi vă rog numele.

Cercul de foc

Carmine Hatai a trasat un cerc pe nisip și i-a dat foc. Alibri Jetai a trasat un cerc pe un zid și i-a dat foc. Pomol Gutai a trasat un cerc prin văzduh și i-a dat foc. Bongo Mitai și-a făcut un cerc în jurul ochiului și i-a dat foc.

- Sunt porțile unor găuri de vierme, ne-a șoptit Kok'badul, trăgându-ne către țărmul mării. Stați departe de cercurile astea!

Carnavalul din Rio ne-a prins pe drum. Niște curviștine s-au arătat gata să cumpere cercurile de foc. Kok'badul a încercat să le împiedice. Ba chiar a vrut să le facă felul, dar l-a gâtuit un negru uriaș, pe nume Combo.

Spre sfârșitul lui septembrie, țin minte foarte bine, America de Sud s-a prăbușit într-una din cele patru guri de vierme, iar calota glaciară din nord a cuprins întreaga Europă.

Clarul de lună, vrăjmașul

Pe înserate, armurierul primi vizita unui bătrân senior care-i comandă, în mare taină, o armă de foc.

Lucrând plin de siguranță, armurierul strecură, la sfârșit, în fierul armei, după o rețetă din Extremul Orient, o picătură din sângele său.

Câteva zile mai târziu, bătrânul senior se înfățișă înfășurat într-o mantie neagră și-i vărsă pe masă o mie de galbeni, prețul tăcerii sale.

În zori, ascuns într-un boschet, el trase asupra ibovnicului soției sale în timp ce acesta traversa pe furiș parcul castelului.

Plin de tulburare, un învățăcel al lui Leonardo da Vinci avea să-i deslușească taina neizbânzii sale. Căci, după legi neștiute, atracția lunară deviase plumbul, înfingându-l în pieptul bietului armurier ce dormea în micul său atelier.

Claustrofobie

Și-a adus aparatul de filmat și l-a instalat în mijlocul camerei. Eu stăteam întinsă în pat și plângeam. Sorbeam din când în când din cafeaua rece și citeam tot felul de idioțenii care purtau un titlu pe care nu l-am înțeles niciodată: PSIHANALIZA.

El mă mai punea din când în când să zâmbesc și mă urmărea grijuliu să nu care cumva să vorbesc la telefon. De fapt, într-una din zilele următoare telefonul a dispărut.

Treptat aparatul de filmat s-a îndepărtat ajungând pe linia care unea ușa cu oglinda.

Într-o zi am strănutat atât de zgomotos încât oglinda s-a spart.

El nu mai ieșea din casă decât să se ducă după țigări sau după lapte.

În momentele noastre de tandrețe, din ce în ce mai puține, îi mângâiam părul argintiu și-i număram în joacă ridurile. Nu se mai bărbierea și părea muncit de gânduri.

M-a îndemnat să țin un jurnal, dar cum accesele de plâns se întețiseră s-a oferit să mă ajute.

Noaptea developa filmul. Îl proiecta pe perete în zori și multă vreme tăceam și fumam.

Casa se umpluse de flori.

Aeriseam numai noaptea.

Într-un timp am început să am amețeli serioase și să dorm foarte puțin. Îl rugam din ce în ce mai des să oprească aparatul de filmat. Plângeam.

"El e un monstru", adnotare din jurnal.

Curând am scos din cameră dulapul.

"Astăzi am împlinit șaizeci și patru de ani. Șampanie!", adnotare de jurnal.

Casa continuă să fie plină de flori.

Aparatul de filmat s-a stricat. În același timp, constatăm că nu mai e nevoie să scoatem nici o mobilă din cameră.

În ultima vreme el are un râs isteric. Doarme prost noaptea.

Încercând să nu ating lustra privesc tăcută pe fereastră. În noapte se deslușesc o mulțime de lucruri.

"Nu voi mai crește. E cert. Ocup aproape trei sferturi de cameră. Noua situație nu-mi displace. Mi-ar fi rușine însă ca vecina de peste drum să râdă în hohote și să se laude cu talia ei subțire ca a unei viespi", din jurnal.

Râsul lui isteric mă calcă pe nervi. E clar că nu vom mai putea dormi împreună.

Noaptea stau trează și mă gândesc. Îmi pot aminti, în ciuda vârstei, lucruri petrecute demult.

"Simt că el mă urăște. Ceea ce părea straniu îl tulbura. Eu, însă, cred că e vorba doar de o dereglare hormonală. Nu-mi pasă. Îmi pot aminti cu claritate curtea nebună pe care mi-a făcut-o un căpitan de artilerie", din jurnal.

Ne certăm pentru prima dată. El rupe filmele și aruncă bucățelele de celuloid la gunoi.

Casa se umple de sticle goale. Și de mucuri de țigări.

Un alt strănut de-al meu sparge vaza de cristal. Ne certăm.

"Azi mi-a mărturisit plângând că are senzația că pereții îi strâng ca-ntr-o menghină", din jurnal.

Se plimbă foarte mult pe străzi.

Telefonul reapare. Mă roagă, mă imploră să chem pe cineva. Tremură și fumează țigară după țigară. In câteva zile îmi revin. Casa îmi pare uriașă. Din cauza tensiunii, aproape că nu zăresc tavanul.

Încep să mătur prin cameră și-l rog să mă ajute să aducem dulapul înapoi.

Îi dau bani și-l trimit să cumpere o oglindă nouă.

La întoarcere îi fac o cafea.

Stă în mijlocul camerei și mă privește tăcut.

Îi fac valiza cu mișcări încete. Nu se răzgândește. Pereții îl strivesc. Tavanul și podeaua îl strivesc.

Ușa rămâne un timp deschisă în urma lui.

"Îmi amintesc cu claritate prima oară când am fost la un bal. Sala era imensă și plină de flori", adnotare din jurnal.

Commedia dell'arte

Bum! Bum! Lume, lume! Rap! Rap! îşi rupe mâinile toboşarul tropăind cu cizmele-i noroite pe scândurile proaspăt geluite ale scenei. Bum.

- S-au strâns cu zecile de-alde gură-cască, şoşotesc vocile din culise.

- Arlechino! Arlechino! Urlă târgoveții înfierbântați.

De-a tumba, Arlechino. Druuum. Și cortina cade în urmă-i. E suplu Arlechino. Și viclean.

- Aha! zice parșivul.
- Aha! dau târgoveții ochii peste cap.
- Aha, ahaaaa!
- Aha, ahaaaa! își dau în petec târgoveții.

Rânjește Arlechino, gata-s, învârte-i dară! Și-și umflă pieptul și bate cu pantofioru-i curcubeu, tăcere. Înfiorată, gloata sâsâie, acu-i acu! Tăcere.

- Spune povestea…
- Aaaa! șoptesc înfiorați burtoșii târgoveți.

Dar lasă povestea Arlechino și sare de pe scenă și sărut-o fată din mulțime. Leșină tânăra și, hop, mulțimea-i dă cu gura. Că vrea povestea, să urce iar pe scenă.

- Spune povestea cu bravul Pantalone…
- Dar nu e brav! strig-un târgoveț cu palmele trompetă-n dreptu' gurii.
- Cine-ndrăznește? Se-ncruntă Arlechino. Tu?! Ei, hai, curaj! Tu sufletu-ți despoaie!

Dar târgovețu' își plecă rușinos privirea în pământ. Și ceru-i înnorat. Și rage un măgar. Și garda regelui stă snop mai sus de birt. Să vază care-i dă cu gura. Dar lasă!

- Nu-i brav numitu' Pantalone, ai?!
- Dar zi povestea!

Și Arlechino face-un gest curtenitor și, iată, cortina se ridică și-apare Pantalone. Peruca-i strâmbă și merge-mpiedicat. Și târgoveții râd, vezi bine.

Colombinaaa! Colombinaaaa! ridică glasul Pantalone.

Și alde gură-cască așteaptă s-apară fata, dară. Unde-i, Pantalone, unde-i? Dă din umeri ofticosu, o ține pentru el, i-e teamă că vine Capitano și-o fură c-un sărut. Stă soarele în spatele umflatului nor ce-a stropit acum un ceas Turnu' Fierarilor.

- Cu broaște-a plouat! Gâfâie unu'.

- Ba c-orologii mari, de-argint, să mor de nu-i adevărat!

- Fugiți de-aici, au coborât din cer îngeri o droaie și nici măcar un strop!

- Dar tacă-vă gura, zău, aici ne spun povestea! se-nfurie cumplit o calfă de zidar.

Arlechino-i fugărit de Pantalone. Au ei o pricină. Dar lumea-i răbdătoare ioc. Vreo câțiva bat din buze și-aleargă să se pricopsească, zău, cu-argintatul orologiu căzut din cer. Nu-i doar unul, tot bâiguie-un tâmplar, sunt sute. E darnic Domnul!

- Nu-i Dumnezeu, șoptește-o precupeață. E o forță ascunsă-n stele, pe cuvânt, a zis spițerul.

- Minte și-o va sfârși pe rug! se-nfoaie altă precupeață.

- Taci soro, drept grăit-a bunul de spițer, e-o forță. Ce mai, nici aburu' nu-i mai presus de ea!

- Care abur, proasto?!

- Proastă ești tu! Aburu' care pune în mișcare păpușa construită de spițer. Dansează păpușa și spune stihuri. Am auzit-o glăsuind.

- Tacă-vă gura! răcnește-un mustăcios de spadasin aflat întâmplător în piață. Nu-i forță necurată! Pe legea mea, e chiar atracția lunară!

Se îmbulzește lumea chiar în față. Parșivul de Arlechino maimuțărindu-l pe bietul Pantalone tot cere Colombinei să se arate. Fiori străbat mulțimea. De prin văzduh, chemată, chicotitoare, se lasă legănându-se de-o umbreluță. Crucindu-se, un târgoveț îi dă cu huideo, căci diavolească-i arta saltimbancilor! Și-o precupeață-i ține hangul și lumea toată.

- De ce vă-nverșunați? întrebă cu glas firav micuța Colombină.

- Tu din văzduh te-ai întrupat! Morocănos îi strigă spadasinul.

- Ei și? E cu păcat?

Dar las-o! Uite-l pe mândrul Capitano cum răsare dintr-o secretă înfățișare-a scenei. Ba-i scenă, ba-i castel, ba coastă-mpădurită. Nebunii saltimbanci au gust de hârjoneală. Iar bietul târgoveț își rupe gâtu-n două zgâindu-se la scatolceala lor. Căci Pantalone îl arde pe Arlechino iar el, parșivul, ca din întâmplare, un șut îi trage lui Capitano, bravul.

- Străpunge-l! Fă-l praf! se-nfierbântă calfa de zidar cerând pe scenă moartea-ndrăznețului nebun.

Capitano nu-l ia în seamă și-aleargă în urma micuței Colombine să-i cucerească bătaia inimii speriate. Iar Pantalone-atent se umflă-n pene, zice:

- Un căpitan?! Aha! Dar mâna el să-mi ceară și-om mai vedea! Trufia și prostia cu un preț prea greu se cer a fi plătite! Viteze, înfățișează-mi-te chiar acum!

Din picioare, nărăvași, bat târgoveții. Ar vrea o chelfăneală ca-n piesa de ieri seară. Ha, frumos a fost, arlechinul mort era și bine pus la saramură! Oh, mincinosul! A luat-o pe cocoașă! Dar azi, acum?! Ce-i cu-aiureala asta? Tot se codesc, tot poartă vorba saltimbancii! Și Pantalone acesta ce-i? Își lasă fata curtată de-un curajos de mucava? Păi să-l vedem la luptă!

- Luptă! Strig-un măcelar frecându-și palmele-lopeți.

Naivul! Omule, privește-n jur, nu-i lupta ce-o tot ceri! E numai viclenie, sperjur, trădare în lumea ce te înconjoară!

- Să-l pună la pământ! Tot strigă măcelarul.

- Bolândule, ai vrea strivindu-mi piciorușul să te înalți, să vezi mai bine?! Să-mi vină slujitorii să te scarmene, păzea! îi strigă o copiliță al cărei mijloc de albină e strâns cu o curea din piele adusă din Orient.

Și lumea râde-nveselită. Doar sub arcade doi gardieni șoptesc misterioase vorbe. Cum că din saltimbanci din când în când s-ar slobozi un șuierat. Ba chiar și mici străfulgerări. E abur, zice unul din gardieni. Taci, ne-aude cineva. E Necuratul, mă crede pe cuvânt. Și tac. Și-și zdrăngănesc pumnalele în teacă.

- De unde vii tu dragă Colombină?! se hotărăște să-și joace rolul parșivului de-Arlechino.

- Din Lună vin! șoptește ea.

- O, dar mă minți! Credeam că vii de dincolo de sat!

- Nici nu visezi! Din Lună vin și-am auzit de tine!

- Mă măgulești!

E proastă piesa, zice-un târgoveț. Că minte Colombina, mâncat-au Luna-n faptu' serii vreo doi trei vârcolaci. Și-apoi cum s-ajungă ea în Lună? Doar nimeni nu e prost.

- Căpitano, o crezi?!

- Din Lună sau din Soare să vină ea, eu mâna i-o voi cere, acum, neîntârziat!

Dar Colombina-l călcă pe picior, nu asta-i spusa, le-a încurcat vezi bine bețivanul. De la o poștă simți c-a dat pe gât o bute. Și-l ia, în grabă, de-o ureche, micuța Colombină și, iureș, pe-ntreaga scenă, iute. Să râzi? Să plângi? Se-ntreabă târgoveții și mai c-ar șterge-o acasă să se culce. Mai e și mâine-o zi! Dar vai! Privește! Înțepenită, Colombina dă ochii peste cap și-un abur străveziu plutește ieșindu-i din orbite. Să te crucești, ce naiba! Se-avântă cei doi gardieni și-agită pumnalele. Lumea se dă în lături speriată. Pe scenă, pe scenă, strigă. Și o explozie de lumină în plin văzduh. Și-un uruit.

- Nu-s oameni! Strigă unul din gardieni.

- Nu-s!

- Și aburul îi părăsește!

- Ține-te bine, se mișcă scena!

- Privește, funii o trag în cer!

- Încă mai vezi Pământul?!

- Încă dar vezi, o mare de-ntuneric ne cuprinde.

- Nu mai vorbi, uite cum pierde aburu' din tine!

- Nu-s nici eu om?!

- Vezi, bine, nu!

- Atunci? sâsâie speriat gardianul.

- Atunci?

- Tu cine ești?

- Nu m-am născut, voi fi.

- Vorbește prostii, șoptește păpușa-gardian.

Și-urcând în cer, în cercuri largi, gardianul-cel-adevărat se aruncă în jos purtând în loc de-aripi, cortina.

Contact

I-am făcut semn cu mâna, iar el a strigat nu știu ce și s-a hlizit la mine. Pentru un rusnac ca el, care făcuse înconjurul lumii, numele de Belbo era de-a dreptul caraghios. Dar nu se sfia. Nu-l deranja. Era un tip discret. Nu mi-a pus întrebări atunci când l-am întrebat de mătușa lui din Moscova. Nici nu s-a mirat că Natalia Blomuzova figura în fișierele celor de la NASA. Mi-a spus însă că nu crede că mătușa lui ar fi putut stabili cu ani în urmă un contact cu extratereștrii. N-o auzise vorbind de așa ceva. În schimb îi povestise câte ceva despre Raol Panowski, iubitul din tinerețe al străbunucii lui. Panowsky fusese crescut de niște circari din Cracovia și făcuse deliciul târgoveților și fierarilor datorită celui de-al treilea ochi al său. Belbo era convins că fusese vorba de un accident genetic. NASA păstra însă arhiva și unele relatări ale unor pescari și piloți militari, potrivit cărora Republica Pano nu era altceva decât o bază extraterestră.

Unele cercetări pe care le-am făcut la Cracovia s-au soldat cu un insucces lamentabil. Așa că iată-mă într-o după-amiază fierbinte zgâindu-mă la Belbo și înjurând în gura mare. L-am sunat pe un reporter de la GLOBE. Am stat de vorbă cam o jumătate de oră. El a fost de părere că toată povestea era cusută cu ață albă și că nu putea fi decât o

acțiune de intoxicare pusă la cale de ruși. Am fost nevoit să întrerup convorbirea pentru că cineva a sunat insistent la ușă. M-am dus să deschid fără prea mult chef convins că Belbo urcase până sus să jucăm niște table. Miss Univers ar fi pălit alături de femeia care mi-a trecut pragul zâmbindu-mi enigmatic. Berta Schwartz s-a așezat plină de dezinvoltură într-un fotoliu și aprinzându-și o țigară, mi-a spus cu o voce cristalină că are să-mi comunice niște lucruri teribile. Avea buzele senzuale, iar zulufii ei aurii abia-i puteau ascunde ce-l de-al treilea ochi.

Contero

Contero este sfârşitul. Sfârşitul tuturor personajelor. Scriitorii din Mauna Lao îşi aruncă personajele la gunoi. Acolo, în gunoi, aşteaptă Contero. Ia chipul unei subrete sau formele planturoase ale unei matroane. Se îmbracă fistichiu cu hainele jobeniştilor din romanul preastimabilului scriitor al Preşedintelui sau face pe malagambistul din scenariul aruncat de Pabu, dramaturgul la modă. Garda civică a încercat de câteva ori să-l aresteze pe Contero dar gardienii nu l-au găsit niciodată. Ayan, un băiat de prăvălie, chel şi limbut, pipăind-o pe Mirabola din Farina, i-ar fi spus că vestitul Contero nu ar fi decât o plăsmuire. Ayan a râs prosteşte când perversa l-a gâdilat cu o pană de gâscă. Pana de gâscă era primită în dar chiar de la Preşedinte pentru servicii importante aduse ţării. Gâsca preafericită care şi-a lăsat pana zălog chelarului de la preşedenţie călătoreşte acum către Slin Wala ca să-i aducă susnumitului un diamant de lumină veche.

Nişte pelerini au adus diamantele de dincolo de orizontul vizibil şi le-au ascuns sub Slin Wala. Spiritul muntelui e animatorul lui Contero, spun nişte documente secrete aflate bine ferecate în catacombele din Mauna Lao. Spiritul se hrăneşte cu ficţiunile căzute în uitare sau desuetudine. El ştie că ficţiunea e combustibilul fiinţelor şi că, încet, încet, o va lua în stăpânire. Îl produce pe Contero o dată pe săptămână şi, având darul ubicuităţii, umblă prin saloane ascuns sub înfăţişarea unei midinete şi sfătuieşte scriitorii să-şi arunce personajele la gunoi. Midineta are buze rujate ţipător. Are o voce stridentă. Tablourile de cristal se sparg în zeci de cioburi când vocea ei izbucneşte printre coloanele grele de plumb. Cioburile se prefac în mici reptile care muşcă soldaţii de cizme. Soldaţilor nici nu le pasă pentru că stau la coadă să le muşte midineta ciotul greu încercat de femenele din Mauna Lao sau Bitombe. În timp ce zecile de cioturi se întăresc sub lumina lunii, gâsca preafericită se întâlneşte în zborul ei cu Xalaman. Xalaman are şapte ochi şi opt tentacule şi se deplasează cu ajutorul unui sifon dogit. Şuieră îngrozitor. Nu are biştari să-şi cumpere un sifon nou din Bulbuna Faso. Şi îi trece prin minte că ar putea vinde gâsca preafericită în târgul de animale din Puerto Pico. O înşfacă pe înaripată şi o duce cu el lălăind de nebun pe cărările muntelui Go Man. Dacă Elsao Chiramel, cel care mi-a spus toată povestea asta aiurită despre Contero, n-a minţit, pe Xalaman l-ar fi înghiţit un reptiloid din Beauburg. Reptiloidul era hămesit foarte pentru că soldaţii aigamalodului din Bufanga furaseră tot ce se putuse fura din ţinuturile însorite. Asalga Calmbra, dezbrăcându-se

pentru ritualul de primăvară, mi-a şoptit tot felul de prostii despre sfârşitul preafericitei gâşte încercând să mă convingă că Xalaman era un şarlatan. Am muşcat-o de ţâţe pe nebună şi apoi i-am tăiat capul. Sângele i s-a scurs în ligheanul de argint de sub pat şi, după a şaptea zi, din el s-a întrupat Îngerul. Îngerul s-a zbătut o vreme în braţele mele dar eu l-am mângâiat cu duioşie şi i-am cântat o mulţime de cântecele porcoase. L-am învăţat să joace barbut şi l-am îmbătat straşnic. Cum am devenit prieteni la cataramă, Îngerul m-a dus pe sub măslini să-l zăresc pe Vestitor. Vestitorul se pregătea de moarte dar a fost de acord să ucidă spiritul care se hrănea cu ficţiunile scriitorilor. Pentru asta mi-a cerut să-mi schimb chipul, să merg pe cărbuni aprinşi, să zbor asemenea unui bimotor şi să dansez mambo cu femenele din Ghilda de Aur. Oamenii lui Contero m-au căutat toată vara. Zeci de procesiuni au pornit pe urmele mele prin găurile viermilor bakundo. Mii şi mii de pelerini s-au aruncat orbeşte în flăcările din Gayola crezând că sălaşul meu ar fi acolo. O femeie m-a scuipat în faţă iar un zburător a vrut să-mi spargă scăfârlia cu nişte pietre aduse de dincolo de marile lacuri. Guvernatorul din Iddile a poruncit rinocerilor lui să mă măcelărească iar vampirii din Goona s-au jurat că îmi vor bea sângele până în iarnă. M-a adăpostit suba de Fasto care nu credea în Contero şi care deja prorocise sfârşitul războaielor kurmaleze. În urmă cu trei ani îi promisesem subei că-i voi aduce o hartă secretă furată de la statul major al hornilor. Suba ştia că sunt un derbedeu şi un mincinos. S-a învoit să mă ajute pentru că legenda lui Contero ar fi grăbit sfârşitul

lumilor. Suba mi-a spus că în textul legendei apar nişte coduri secrete care distrug matricile informaţionale ale Împrejmuitului. Împrejmuitul era cel mai mare oraş aflat la graniţa marilor ficţiuni, teritorii periculoase în care nu era bine să te aventurezi. Suba mi-a spus că împăratul Makkai îşi pierduse viaţa acolo şi că falnica armată a generalului Gop se pierduse în ceţurile ficţiunilor. Pe generalul Gop îl cunoscusem în bătălia de la Mauna Lao. Era un bărbat bine făcut. Avea o mustaţă uriaşă. Când soarele răsărea de după piscurile pline de zăpezi roşii, mustaţa lui Gop părea că ia foc. Eragula, femena cea mai periculoasă din regat, pusese ochii pe Gop şi chiar se lăudase că ar putea să-l ucidă pe Contero numai pentru a putea intra în graţiile generalului. E drept că acum toate poveştile astea mi se par nişte prostii şi că de fapt Contero e doar o legendă inventată de curasarul din Gombe. Contero n-a existat niciodată. Dar cei din Gombe au vrut să pună mâna pe mine de câteva ori pentru că le-aş fi datorat nişte biştari de la un barbut de pomină.

Corabia nebunilor

Urcând prin cețuri, Argomanian zări venind pe luciul apei o corabie pântecoasă. Făcu semne cu bereta. Brollo, gabierul, îl zări și-l împușcă drept în inimă. Azario Makeba din Galeea păți același lucru, la fel și gheridonul din Togai. Căpitanul Frankustan își lăudă gabierul guvernatorului din Nulome. Guvernatorul păru doritor să-l cunoască pe Brollo și chiar pregăti un ospăț în cinstea vajnicului gabier. Alseda Mantali, sosită din

Tau Ceti își încolăci cele șapte țâțe în jurul guvernatorului și-l ceru pe Brollo numai pentru ea. Gărzile imperiale au năvălit însă în Nulome și i-au trecut pe toți prin foc și sabie. Corabia zace acum în golful Bengali. Erzamo Marachet s-a jurat ieri dimineață că l-a zărit pe Bill Clinton pe puntea corăbiei dar nu e nimic sigur. Și Ramika Lambanga s-a lăudat că a văzut și el pe cineva, persoană importantă. Clonele lui Gian Bazem s-au certat din pricina asta vreo trei zile. Zece afirmau că l-au văzut pe J.F.K., celelalte cincizeci s-au lăudat că l-au zărit pe Weng Shu, șeful serviciilor secrete din Kumpala. Ne-am dus și noi într-o dimineață să căscăm gura la epavă. Niște crabi gabrioles râcâiau coca iar niște albatroși ne-au înjurat cu vârf și îndesat crezând că vrem să le furăm peștele ascuns în cală. Pe plajă se tot rostogolea un butoiaș cu rom. Wangala a zis să tragem o dușcă două să ne mai dezmorțim oasele. Am cântat cântecele porcoase până noapte târziu. In zori, a ieșit din cambuză matricea remanentă a ticălosului de gabier și ne-a plumbuit fugărindu-ne pe plajă. Cum altfel când era să zădărnicim întâlnirea unor barosani de la Vest și Est care se pregăteau să mute Pământul de pe orbită!

Kumango

Eu sunt Magicien! Iar tu, prostuțule? Savantul desuet din Takla Makan? Tu care te împotrivești preotesei Enciclope? Cum? Nu crezi în iminenta desecretizare a lumilor solare? Tocmai de aceea am țâșnit din structura mea narativă, prostuțule, să te lămuresc. Nu politicienii învârt treburile pe aici, pe Terra Encyclopedica. Nici chiar

demonii și nici chiar motocicliștii iadului. Nici chiar anarhiștii. Treburile sunt învârtite de vârtejurile virtuale și de câmpurile magnetice. Știi, prostuțule ce va să fie o utopică de rangul al cincilea? Sau ești euclidian convins? Eu, Magicien, îți pot dezvălui misterul lumilor. Nu legile căci el nu sunt, fiind un nonsens. Uite-așa vorbi Magicien la urechea lui Azgozbanian Azgoban, întâiul fizician al Klemuriei. Bineînțeles că savantul s-a dus glonț la Interpol, la FBI și la Națiunile Unite unde a și depus o plângere în contra lui Magicien, personaj fabulos țâșnit dintr-un imaginar liber și independent. Americanii encyclopedici l-au căutat pe Azgoban și l-au invitat la o emisiune transmisă în direct prin WorldNet în timp ce ECOLON, urmăritorul electronic șef a înregistrat tot ce-și șopteau celulele lui Azgoban. Celulele lui Azgoban s-au tăvălit de râs tot timpul emisiunii pentru că numai ele știau adevărul teribil al tuturor lumilor. Anume că bietele corpuri nu sunt altceva decât niște uriașe recipiente în care stările libere ale conștiinței sunt transferate spre niveluri joase de energie spre a fi protejate de presiunea câmpurilor magnetice. Cum și cine se ocupă cu astfel de treburi atât de fascinante e o chestiune de siguranță galactică. Eu, Kumango, sunt dirijorul acestui balet cosmic. Cine sunt eu? Cum adică, cine sunt? Eu sunt tartorul vostru, prostuților, eu conduc nenorocita asta de baracă stelară pe care voi o numiți galaxie. Gata, la muncă pământenilor, că, uite, scade presiunea și se opresc valțurile! Cum care valțuri? Alea prin care se toacă toată cărnița speciilor pe cale de dispariție ca să facem mititei pentru serbările câmpenești ale barosanilor din Univers.

Magicien? Nu, el e un derbedeu de iluzionist care vrea să vă ușureze de părăluțe. Nu e iluzionist. E bucătarul care o să facă din cărnița voastră, prostuților, o plăcintă ŕ la New York Encyclopedicus.

Dang, Ding, Dong

Aiurita aia de Esmeralda l-a zărit pe arhivarul Urban spânzurându-se de orologiul primăriei. Preț de câteva clipe nu și-a crezut ochilor. Apoi a luat-o la goană pe Strada Mare țipând ca din gură de șarpe. Am prins-o de mână. I-am tras vreo câteva palme. Nebuna m-a scuipat. M-a zgâriat ca o pisică. Am tras-o după mine până sus, pe colina Fierarilor. I-am arătat sutele de spânzurați care umpleau orășelul nostru. Niște pendule, acolo. Limbă de clopot. Dang, ding, dong.

- Acum sunt legați la taine, i-am șoptit nebunei. E alegerea lor!

Esmeralda și-a șters lacrimile. Mi-a zâmbit, întristată. S-a pierdut prin aburii care pluteau alene pe străzi.

De atunci n-am mai văzut-o. Un cintezoi bătrân mi-a spus că ar fi văzut-o umblând brambura pe țărmul mării.

- Ce-mi dai să-ți zic unde?!

Oh, cintezoi parșiv! Ar fi vrut să-mi ia sufletul! Ar fi vrut să se prefacă în om!

Darul magicianului

În anul cometei, niște constructori din lumi s-au arătat pe drum. Drumul șerpuia din memoria colectivă către crunta realitate. Universul se încălzise brusc și se vorbea despre o foarte mare schimbare. Constructorii

de lumi au ciocănit la fereastra mea. Bine te-am găsit, magicianule, mi-au spus zâmbindu-mi, cuprinși de tristețe. Pentru că lumile construite de ei erau nerecunoscătoare. Pentru că îi dăruiseră cu două bigudiuri, cu trei prezervative, cu o suzetă și alte mizdrighele. Și un iaurt. Pentru că oamenii lumilor construite de ei se dovediseră a fi mici și meschini și nevăzători de schimbare. Sigur că i-am primit pe pribegi. Le-am arătat stelele. Asta să fie lumina, m-au întrebat constructorii de lumi plini de înfrigurare. Le-am arătat adâncurile oceanului unde străluminau comori neștiute. Asta să fie lumina, m-au întrebat ei zgribuliți. Le-am dezvăluit codurile secrete, drumul către punctul luminos care, vibrând, creează spațiul și timpul. Sigur că e lumina, le-am spus. Mi-am desfășurat mantia și i-am cuprins în ea să le fie cald. Suflete rătăcite, constructorii de lumi n-au vrut a se întrupa în statui. Macarale ruginite, ascunse în hangare și buncăre huruiau, gata, gata să scoată vechile statui de pe soclu. Și ce vom pune în loc, m-au întrebat mirați constructorii de lumi. Să fie lumina, m-au întrebat. Să fie, le-am șoptit, ducându-i spre lumină. Credeam că ești Vestitorul din anul cometei, mi-a spus un constructor, firav, înamorat de culisele politichiei. Nu sunt Vestitorul, i-am șoptit. Eu nici nu sunt. Dar noi suntem, au întrebat constructorii de lumi, gata, gata să se cocoșească un pic. Doar ei construiau imaginea politichiei, doar ei construiau legendele, doar ei erau în trupul mitului. Să fie sfârșitul lumii, au întrebat temători. Sigur că e sfârșitul, le-am spus. Sfârșitul în lumină, a zis unul dintre constructorii de lumi, scoțându-și geaca lui

cea galbenă și pornindu-se a fi el însuși eroul. Și ei, eroii? Eroii șunt și ei de lumină, le-am spus constructorilor de lumi. Și am mai flecărit așa în marginea marginii încălzită peste măsură de apropierea cometei. Dar mulțimile nu văd cometa, mi-au spus ei. Dar ce să facem cu falsele daruri, suzete, borcane de iaurt, morcovi, bigudiuri și alte mizdrighele. Să le întoarceți în neant. Și să le uitați. Să le priviți cu nepăsare. Căci soarta lumilor stă în mâinile voastre. Căci soarta lumii e în sufletul vostru de constructori. Și, încet, încet au purces a construi Arca. Și, încet, încet au purces în a strânge apele Potopului. Și atunci, plin de iubire, punându-i în taină și în secretul originar, le-am dăruit un diamant de lumină veche născut în vremea de început a Universului. Și poate că unii dintre constructori vor supraviețui. Poate că unii vor sfârși în apele primordiale orbiți de lumina cometei. Căci memoria colectivă e oceanul. Iar eu sunt doar o ființă a profunzimii, leviathan singuratec, burdușit de filozofie.

Deșertul

- Auzi vocile? m-a întrebat Druidul, învolburând duna cu mantia lui înstelată.

- Nu, am zis eu rușinat.

- Zărești războinicii? mi-a șoptit Druidul la ureche, risipind aburul de seară de pe ochii mei.

- Nu, nu, am mormăit eu înciudat.

- Nici galopul cailor nu-l auzi?!

- ...?

- Nu zărești steaua?! a strigat Druidul ieșindu-și din fire.

Nu, nu, nu.

Cum să văd steaua?! N-a văzut-o nici Napoleon, n-a zărit-o nici Hegel, nici măcar Einstein n-a știut de ea.

Poate Nostradamus?!

Aiurea. Numai Marele Manipulator ar putea vedea steaua. Dar poate că el, Marele Manipulator, nu are ochi. Poate că el zace în sufletul meu. S-a ascuns acolo și atunci, cu siguranță, eu trebuie să văd steaua.

Iar Druidul?! S-a urcat pe cal și-a pornit-o spre Soare Răsare, pierzându-se printre dunele deșertului.

Anul trecut, mi-a trimis inelul său printr-un emisar. Emisarul era un arab vânjos și foarte guraliv. Mi-a spus că Druidul și-a luat zilele și că s-a urcat la ceruri. I-am dăruit lui inelul, să-l vândă la talcioc și să-și cumpere o piele nouă.

Elefantul roz

Când ceaţa s-a ridicat dintre case, ne-am trezit în faţa primăriei cu un elefant roz. Iorgovan de la Arsenal a leşinat de emoţie. În cădere, frumoasa lui pipă s-a zdrobit de caldarâm. Lubomir, directorul Băncii Comerciale, a izbucnit în plâns din pricina asta. Umerii îi tresăltau. Peruca i se strâmbase. Reverul hainei sale cadrilate s-a pleoştit de atâtea lacrimi. Domnişoara Margareta a încercat să-l liniştească. Dar Lubomir a continuat să plângă în hohote după pipa pe care o râvnise atâta vreme şi pe care Iorgovan refuzase să i-o vândă. Avocatul Luigi s-a repezit şi el să-l împace pe bietul director asigurându-l că la întoarcerea sa din Franţa îi va aduce un set de pipe africane. Avocatului i se zbătea o pleoapă şi avea un oarecare vertij

din cauza fenomenului. El s-a întors către Bertha, asistenta medicală de la Spitalul Municipal şi i-a cerut un calmant. Bertha căsca gura la uriaşul elefant roz şi nici nu-i păsa de ce se petrece în jur. În viaţa ei nu văzuse o grădină zoologică şi nici măcar un spectacol de circ. Avea o bonetă albă bine scrobită pe cap şi purta un halat scurt care-i lăsa picioarele în văzul lumii în toată splendoarea lor.

Ţin minte că Iorgovan se bătuse pe viaţă şi pe moarte cu spiţerul Fabian din cauza ei. Amândoi o iubiseră nebuneşte în urmă cu câţiva ani. În cele din urmă, comisarul Agamemnon s-a văzut nevoit să-i aresteze pe amândoi şi să-i pună la popreală timp de o săptămână pentru tulburarea ordinii publice. Iorgovan a încercat să evadeze într-o noapte fără lună. Unii spun că domnişoara Margareta i-ar fi strecurat o pilă la vorbitor şi că ar fi tocmit un taximetrist să-l aştepte pe Iorgovan în spatele închisorii. Primarul Bonifaciu a muşamalizat întreaga situaţie încercând astfel să mai câştige un pic de capital electoral. Bertha a refuzat însă mâna întinsă de primar şi nici n-a vrut să audă de o împăcare. Ea s-a

considerat ofensată multă vreme şi nici nu s-a mai salutat cu cei doi bătăuşi. Domnişoara Margareta i-a spus de la obraz că nu se cade aşa ceva şi că, dimpotrivă, ar fi trebuit să fie mândră că doi bărbaţi bine s-au luptat s-o cucerească. Între noi fie vorba, Iorgovan era un pirpiriu. N-ar fi fost în stare să alerge o sută de metri fără să-şi dea duhul. Iar spiţerul Fabian, rotofei şi bucălat, abia reuşea să urce scările Primăriei când avea de adus câte o reţetă vreunui consilier. Dacă nu mă înşel, avocatul Luigi l-a luat cândva peste picior. A fost tevatură mare. Spiţerul s-a plâns primarului şi a ameninţat că-l va da pe avocat în judecată pentru insultă. Asta ne-a însufleţit pe toţi. De-abia aşteptam un eveniment care să ne pună pe jeratic şi să ne dea subiect de bârfă. De ce să nu recunosc, am pus cu toţii paie pe foc. Domnişoara Margareta însă a reuşit să-i împace pe cei doi. Ba chiar au fost la terasă la Emil şi au petrecut o seară întreagă. Au mâncat nisetru, pui de baltă, supă de broască ţestoasă, omletă din ouă de struţ şi câte şi mai câte. Gurile rele au spus că ar fi băut peste douăzeci de sticle de şampanie franţuzească dar eu n-am crezut niciodată. Nici Lubomir n-ar fi fost în stare să bea atât cu toate că era câştigătorul tuturor concursurilor din timpul sărbătoririi vinurilor. Să-l fi văzut numai cum golea cană după cană fără să dea ochii peste cap, fără să gâfâie, fără să cadă-n nas. Primarul Bonifaciu i-a aninat de fiecare dată câte o medalie de aur de reverul hainei şi l-a pupat pe amândoi obrajii. Ştiam cu toţii de ce o făcea cu atâta frenezie. Lubomir îi promisese că-i va transfera contul în Elveţia. Asta ar fi fost o ilegalitate strigătoare la cer dar comisarul

Agamemnon nici nu s-ar fi sinchisit. Domnişoara Margareta l-a avertizat de vreo câteva ori, ba chiar a amenințat că va suna la centru sau că se va adresa unor foruri internaţionale. Eu i-am spus domnişoarei să se liniştească pentru că avea să-şi atragă ura lui Bonifaciu şi avea să piardă garsoniera închiriată de la Primărie. Domnişoara Margareta era însă o mare luptătoare pentru adevăr. O organizaţie neguvernamentală care-şi avea sediul la Londra îi trimisese o diplomă de merit iar o revistă din Bulgaria îi publicase fotografia pe prima pagină. Sigur că ar fi trebuit să fim mândri că domnişoara Margareta ne reprezentase peste hotare. Mulţi dintre noi însă nu vedeau cu ochi buni acţiunile ei şi o considerau o uşuratecă şi o înfumurată. Probabil că la asta au contribuit şi toaletele ei extravagante şi limbajul ei cam fără perdea. Domnişoara Margareta nu se sfia să înjure copios şi pot să spun că o făcea mai bine decât şoferii de pe camioanele de la fabrica de sticlă sau ca hamalii din port. Andreas, directorul fabricii de sticlă, a cerut-o în căsătorie de vreo câteva ori dar fără succes. Domnişoara Margareta avea de gând să-şi închine viaţa salvării oamenilor şi luptei împotriva răului. Bătălia dintre bine şi rău era unul dintre subiectele ei preferate. Andreas n-a reuşit însă niciodată să-i ţină piept. Lui îi plăceau mai mult pescuitul şi berea neagră. Uneori, vara, pierdea nopţi în şir pe mare împreună cu Lubomir încercând să prindă în cârligele lor de oţel ceva câini de mare. In zori se întorceau lălăind de mama focului. Se împleticeau până la bodega "La delfinu' " şi acolo se îmbătau turtă. Acolo au pus pariu cu un harponier de pe o balenieră că or să

prindă într-o lună cea mai grozavă balenă din lume, Moby Dick. Harponierul i-a luat peste picior dar le-a făcut hatârul. A pus la bătaie un harpon de argint pe care îl primise în dar de la regele Suediei în persoană. Noi ne-am amuzat foarte tare şi am aşteptat să treacă luna. S-au ţinut de cuvânt. Au adus în port cea mai mare balenă pe care am văzut-o vreodată. Memoria s-ar putea să mă înşele şi toată tărăşenia asta să se fi întâmplat după ce elefantul roz a apărut din ceaţă în faţa Primăriei. Despre soarta lui n-aş putea să spun mare lucru pentru că în acele zile am plecat cu nişte treburi la Milano. Domnişoara Margareta mi-a trimis o scrisoare din care însă n-am înţeles mare lucru. Domnişoara avea un scris tare ciudat şi dezordonat. Stând într-unul din balcoanele hotelului milanez, în bătaia soarelui mediteranean, în faţa unei cafele, am încercat să descifrez mesajul primit. M-am încurcat de vreo câteva ori. Când i-am dat cât de cât de capăt, am fost sunat de la recepţie şi rugat să cobor pentru că izbucnise un incendiu la un etaj inferior. Am ajuns cu greu în stradă. Hainele-mi erau boţite iar părul vâlvoi. Un poliţist m-a întrebat politicos dacă am nevoie de asistenţă medicală. I-am mulţumit grăbit şi am intrat în cafeneaua de peste drum. Barmanul mi-a spus că nu mai erau locuri libere, lucru pe care însă îl constatasem şi eu cu destulă uşurinţă. M-a invitat însă la bar să-mi facă cinste cu un păhărel aşa, din partea casei. Era un bărbat înalt, voinic, tuciuriu. Avea o cicatrice care-i brăzda faţa până sub lobul urechii stângi. Am stat la taclale. A fost curios să ştie dacă mi-a fost frică în timp ce coboram prin infernul acela. Mi-a mărturisit că, deşi făcuse lupte în

tinereţe, nu reuşise niciodată să-şi stăpânească frica. Aproape orice îl îngrozea. Un incendiu, de pildă. Sau sirenele poliţiei. Sau spectrul negru al şomajului. Într-un târziu mi-a spus că are un unchi suspus care ar putea să mă ajute să obţin cetăţenie în doar câteva luni. Ideea mi-a surâs şi peste câteva zile m-am dus cu el şi l-am rugat să-mi fixeze o întâlnire cu unchiul său.

Femeia Lean

S-o fi văzut!

Uite-aşa a sucit minţile celor din Adamville, femeia Lean. Era aşa, ca o trestie, cu părul ca pana corbului, uşor fiţoasă, uşor înfumurată. Ai fi zis că-i venită de pe altă lume. Din Ţau Ceţi sau din Andromeda, din Mauna Lao sau din Takla Makan.

Sigur că se credea superioară tuturor. Era nelipsită de la sindrofii, de la întruniri şi de la tot felul de ceremonii. Bulversa inimile politicienilor. Îi vrăjea pe jurnalişti. Se dezbrăca în văzul lumii. Îşi mângâia pulpele. Îşi atingea sfârcurile în joacă. Toţi se dădeau în vânt după ea. Să-i smulgă un surâs. Să fie biciuiţi de ochiul ei.

O atingere a ochiului ei necruţător. Ce nebunie! Ce extaz! Ai fi zis că-i o amazoană. Că venise să ne salveze din ghearele Fiarei.

Bineînţeles că toată lumea a aşteptat ca femeia Lean să se lupte cu Fiara. S-o răpună cu spada ei ascunsă în trup de un vrăjitor din Ultima Făclie Duminicală.

Ticăloşii!

Ţineau morţiş cu toţii ca Fiara să fie dezvirginată de o fiinţă fabuloasă pentru ca mai apoi să se destrăbălеze cu ea.

Pricoliciul de la Arsenal a venit la mine să mă tragă de limbă. Mi-a zis că eu trebuie să știu ce-i cu femeia Lean, de unde a venit și ce are de gând. Hai, magicianule, s-a rugat pricoliciul trăgându-se de mustăți, zi-mi care-i șpilu' cu trestia asta frumoasă și rece. Și Bobolina a vrut să știe ce-i cu femeia Lean, ființa fabuloasă.

Murea și altceva nu, Bobolina. Era geloasă foc. Era invidioasă. Mi-a zis niște vorbe urâte. A venit și Makarov cu o depeșă de la țar, m-a căutat și un mesager trimis de Templieri. Toți voiau să știe dacă femeia Lean o să-i vină de hac Fiarei.

Magicianule, nu te mai codi, mi-au șoptit ei pe înserate.

Eu i-am dus printre măslini să privească stelele.

Să fie femeia providențială? Să fie Mama Nenorocirilor? Să fie prințesa Galactică? Să fie oare Târfa Universală?

Așa s-au căznit întreaga noapte să afle adevărul prin ploaia de meteoriți care au umplut de scânteieri întregul deșert. Dar cum să descoperi întregul adevăr despre femeia Lean, ființa fabuloasă și perversă?

Magicianule, m-au rugat spre ziuă, ne dăm bătuţi, n-am desluşit mare lucru, ne va elibera de Fiară?! Am râs. Mureau să-şi facă de cap, voiau să se-arunce în braţele pericolului, să se lipsească de suflet. Să fie doar corp. Infinite sunt mişcările corpului urmând credinţa. Cercul magic al mişcării conţine o infinitate de coduri.

Dacă axa ta longitudinală se sfârseste la mijlocul bolţii cereşti, imaginarul tău e asemenea unui turbion. Te vei lupta pe potrivă cu nimicnicia şi ipocrizia.

Dacă axa ta transversală e prea rigidă, atunci vei fi sortit slugărniciei şi doar revelaţia te-ar putea sustrage violent nemerniciei şi compromisului. Îmi vei spune că momentul naşterii nu e guvernabil şi că imaginarul tău, conţinându-se, are o târzie descoperire a sa. Îmi vei spune că axele sunt conţinute în numerele fiinţei tale şi că în van ai încerca să le schimbi. Îmi vei spune că ai plătit bani grei la oracolul din Takla Makan şi că numerele anunţă un destin implacabil. Îmi vei spune că mişcările corpului tău sunt pecetluite de axe determinate. Dar codurile sunt definiţia ta şi, avându-le şi interpretându-le, poţi deveni insurgent. Insurgenţa este explicitarea Forţei.

Iar Forţa este împotriva dictatutului şi autorităţii colectiviste.

I-am îmbiat cu măsline şi cu vin de Bungali. Apoi le-am spus nişte poveşti despre fiinţe de sticlă venite din stele la sfârşitul verii trecute şi despre nişte circari care înghiţeau focuri şi şerpi vii. Apoi le-am spus că Adamville nu e-n puterea Fiarei dar ei nu m-au crezut. Apoi le-am spus despre electricitate.

Suntem fiinţe electrice. Din acest punct de vedere, imaginea unora ne electrizează. Cădem într-o cursă aproximativ electrică. Imaginea este o chestiune de polaritate din acest simplu motiv. În acest punct delicat, se află eroarea multora. Ei nu au arta polarizării. Impun bariere. Se îndepărtează. Memoria Mare, amintirile fugare, prejudecăţile şi multe altele împiedică polarizarea. Imaginile sunt confuze. Mesajul e perceput defectuos. Deciziile omului politic sunt hilare, anoste sau periculoase.

Dacă vrei să-ti construieşti o imagine puternică atunci trebuie să înveţi câteva lucruri despre electricitate. Valorile de acelaşi semn se resping. Tocmai aici negocierea, armistiţiul, manipularea. Căci dacă semnul electric e acelaşi nu te afli pe poziţii deterministe. Ai libertatea de a juca.

Fii electric şi electrizează. Prin discurs. Prin privire profundă şi aţâţătoare. Prin gestică. Electricitatea e arma secretă a omului politic şi a femeii Lean iar electrizarea este modul lor secret de operare.

Credința vă lipsește, le-am spus la sfârșit.

Ei s-au văitat. S-au bocit. Iar dacă e Fiara fiară, atunci femeia Lean va cădea sub vraja ei. Căci lupta femeii cu Fiara ascunde dorința ei nerușinată. Așa le-am zis și-apoi i-am îndemnat să găsească grabnic o nouă jertfă care să fie dusă Fiarei.

Ei m-au bombănit și mi-au zis de la obraz că aș putea schimba mersul lumii dar lucruri tainice m-au împiedicat să le dezvălui lucrarea.

Fortăreața

George se aruncă asupra mea cu pumnii strânși. Am avut timp să mă feresc. M-am rostogolit pe colină. George căzuse în genunchi, era furios și striga la mine:

- Ai spus că nava asta blestemată o să ne ducă până pe Venus. Ştii cumva unde ne aflăm? O să crăpăm în deşertul ăsta până va binevoi să ne caute cineva! O să crăpăm ca nişte proşti! Întâi o să ni se facă sete, apoi vom începe să râdem, nu te uita aşa la mine, o să auzim o muzică stranie şi o să dansăm

aşa cum n-am făcut-o niciodată în viaţa noastră! Şi apoi, moartea!

- Ți-e frică de ea? l-am întrebat calm încercând să-l temperez. Dar a izbucnit:

- Nu fi prost, și ție ți-e frică și nu atât de ea, ci de felul în care vei muri. Nu crezi că ar fi mai convenabil ca lucrul acesta să se întâmple într-un pat și la o vârstă destul de înaintată?!

- Să mai căutăm, poate găsim apă, am îngăimat eu fără prea multă convingere.

Apă am găsit, într-adevăr, când nu ne așteptam, când eram prea obosiți să ne mai luptăm între noi. Apoi s-a pus problema unui adăpost. Nu puteam să dormim sub cerul liber. În jur se găseau o mulțime de pietre arse de soare.

- Să ne facem o casă lângă lac, i-am sugerat lui George.

- Ideea nu e rea dar eu zic să ne facem o fortăreață.

Nu l-am înțeles bine.

- Bine, dar nu ne luptăm cu nimeni! i-am replicat.

- Și dacă totuși ne atacă cineva? se încăpățână George.

- În pustiul ăsta?

George nu mi-a răspuns. Zilele și nopțile treceau cu repeziciune, în unele ore ale zilei pietrele se mișcau singure prin aer, nu ne puteam explica lucrul acesta dar oricum ne ușura în mod considerabil munca. Câteodată auzeam voci și râsete dar desigur nu erau decât niște iluzii auditive. Construcția odată terminată ni s-a părut magnifică. Am intrat și am închis poarta.

- Acum suntem apărați, spuse cu mândrie George.

Un șuierat asurzitor urmat de o explozie puternică sparse liniștea deșertului. Proiectilul trecuse chiar pe deasupra capetelor noastre. Am alergat sus pe ziduri și am privit. La vreo două sute de metri în fața noastră plutea un nor de fum. Când s-a împrăștiat am văzut un tun de piatră uriaș și lângă el doi oameni care se chinuiau să-l încarce. Unul din ei ERA GEORGE iar celălalt ERAM eu.

Frac Tal VILLE

- Octogon!
- Octogon! Octogon! Octogon!
- Excalibur!
- Excalibur! Excalibur! Excalibur!
- Einstein! Einstein! Einstein!
- Einsteiiiin!

Fractal! urlă Banderas dând ca un apucat din mâini.

- Fractaaaal! răcni mulțimea unduindu-se pe sub balconul palatului de iarnă.

Cublai Kaa, Gambrozio Malaparte și vestitul Classicum se retrăseseră sub un portal de argint urmărind cu îngrijorare evoluția celui de-al doilea astru albastru.

- Aparatele nu mint, șopti Gambrozio Malaparte trăgându-se de barbișon. Sfârșitul e aproape.

- Banderas a luat-o razna! mârâi Classicum. Pentru mine cuvintele astea n-au nici un înțeles…

- Dictatorul le primește din Câmpul Informațional Universal, zise Gambrozio Malaparte. Dar nu mai are nici o importanță. Suntem condamnați!

- Cublai Kaan încercă să le redea speranța. Inventă o poveste aiurită. Nu aveau să moară cu totul. Și ei și dictatorul Banderas și tot restul lumii se repetau la nesfârșit. Citise asta într-una din cărțile lui vechi.

- Ne repetăm? întrebă neîncrezător Classicum. Nici unul dintre ei nu mai apucă să scoată vreo vorbă. Cerul se crăpă urlând înfiorător. Zidurile se prăbușiră înghițite de flăcări. Soarele explodă. Punga cosmică se goli cu repeziciune.

Apoi, prin întunecime, își făcu apariția un alt oraș aidoma celui dispărut. Eu, dictatorul Banderas, urmăream de multă vreme evoluția evenimentelor printr-o lunetă specială. L-am chemat pe Cublai Kaan la mine.

El mi-a spus:

- Prea-divinule, ceva se petrece. Copiile noastre au murit. Vor muri și celelalte.

- Cublai Kaan, într-o zi mi-ai deslușit taina Orașului Sfânt și m-ai învățat structura lui profundă. Înțeleg că Unicul Dictator Banderas e compus dintr-o infinitate de dictatori Banderas care sunt aidoma lui. Dar ce se întâmplă?!

- Undeva, într-unul dintre orașe, s-a produs o mutație…

S-au auzit pași. S-au apropiat Gambrozio Malaparte și Classicm venind dinspre Turn. Erau uzi leoarcă și se certau.

Classicum striga plin de înverșunare:

- Malaparte a încălcat legile! I-a pus pe geneticieni să-i modifice corpul! Uitați-vă la el! are acum două nasuri, șase urechi și o mână în plus!

- Vreau să cunosc Universul în intimitatea lui! se apără Malaparte dilatându-și

cele patru nări.

Ticălosul!

Ploaia s-a întețit. Cerul s-a crăpat. Zidurile s-au prăbușit iar supușii mei au murit arși de vii. Plutesc prin spațiu dus de nava mea de bronz. Din când în când descopăr ruinele câte unui oraș sfânt. Dar niciodată n-am întâlnit vreuna din copiile mele. Oh, cum mai mint! Într-unul din craterele reci de pe Blazor am dat peste un Banderas. Era pe moarte. Armura toată îi era ruginită. Pierdea abur. Banderas abia mai răsufla. N-am putut afla mare lucru de la el. Am stat acolo, pe buza craterului, până când dictatorul și-a dat sufletul. Țin minte că a încercat să-mi spună ceva înainte de a muri. Dacă nu mă înșel, a încercat să-mi transmită că Einstein e pe cale să smulgă vestitul Excalibur din Octogon.

Furtuna electrică

Despre Amalia Amaleus s-ar fi putut spune o mulțime de lucruri ticăloase dar numai că nu ar fi avut o voce cristalină nu. Bergodis Bergodiadis, bancherul din Trento, își făcuse un obicei din a frecventa seratele unde cânta Amalia Amaleus. O dezbrăca din priviri. Ochii lui însângerați alergau de-a lungul bretelelor de argint. Le smulgeau de pe umeri. Făceau rochia ferfeniță. Se strecurau prin poarta dorințelor și apoi alergau de-a lungul pulpelor care palpitau. Într-o noapte fără lună Bergodiadis a fost găsit ciopârțit în plină stradă și plin de arsuri. Poliția a făcut felurite investigații arestând peste o mie de suspecți pentru că tocmai se apropiau alegerile generale. Inspectorul Horace, siniliu și rotofei, cu o carcasă ochioasă, a dat tot

felul de interviuri la televiziunea mobilă dar lumea nu l-a luat în serios iar unii chiar l-au huiduit prin WorldNet. Inspectorul a fost nevoit să-și închidă șapte canale informaționale ca să nu i se ardă bobinele și să se mulțumească doar cu imaginea dinamică a Amaliei care îl bântuia în clipa în care se lega la rețea. L-au chemat până și pe Colombo și pe tipul de la Milenium dar nici ei n-au reușit să-l afle pe criminal. Colombo s-a iubit cu fantoma Amaliei. Neținând cont de avertismentul dat de polițiști, Ferman Ferminov, căpitanul submarinului roșu care se odihnea în apele golfului Scania, s-a ținut și el după Amalia Amaleus umplându-i calea cu buchete uriașe de trandafiri și brinole. Urban Urbanor, trezorierul partidului democrat, Gudzil Gudzilian, regele pantofarilor, Karabundo Karbo, împăratul cerșetorilor din Lusa, Gustav La Bondie, sociologul, Komarov Komarowski, atașatul polonez și mulți alții i-au cerut mâna frumoasei femei și au fost, rând pe rând găsiți hăcuiți și arși în plină stradă. Un cofetar se pare că a fost singurul martor atunci când a fost ucis Urban Urbanor. Cofetarul, mai mult mort decât viu, a povestit că din senin au apărut o mie de războinici înarmați cu halebarde care l-au măcelărit pe trezorierul partidului democrat. Președintele partidului a dat un comunicat în care a apreciat că bietului cofetar i-ar face bine un tratament la psihiatrie și că toată tevatura arunca o umbră de nedorit asupra formațiunii sale politice. Președintele era bine bărbierit și avea un costum din păr de cămilă cumpărat de la Ulan Bator. Eu am cunoscut-o pe șefa lui de cabinet care aducea un pic cu Amalia Amaleus. Am sunat-o și Ingmar, amabilă ca

întotdeauna, a acceptat să ia masa împreună cu mine la Lido. La Lido era o atmosferă plăcută și nimeni nu vorbea despre căderea bursei sau despre caracatițele care atacaseră baza noastră aflată în largul oceanului de pe Neptun. Ingmar era îmbrăcată cu o rochie de voal. Avea niște sâni mari. I se zăreau sfârcurile. Din când în când Ingmar își umezea degetul strângîndu-l ușor între dinți și apoi și-l trecea prin poarta dorințelor provocându-mă.. Avea o privire languroasă. Ne-am petrecut noaptea împreună dar n-am reușit s-o conving să-mi vândă matricea informațională în care era înregistrată strategia electorală a partidului democrat. În zori am pornit hai-hui pe străzi. Am băut o cafea pe bulevard și m-am plimbat cu un elicopter până la cataracte. M-am dus să admir cascada Colombres și să beau o bere rece lângă Monumentul Primului Lunar. O ceață argintie urca din văile plângătoare. Niște barbuni zburau în cercuri largi pe deasupra norilor. Cum îi priveam l-am zărit pe Alonso, omul-liliac. Se pregătea să facă un triplu salt pentru niște turiști japonezi. Turiștii făceau multă gălăgie și-și dădeau ochii peste cap. Alonso și-a calculat greșit saltul și s-a prăbușit chiar la picioarele mele. Aripile îi erau ferfeniță dar omul-liliac râdea în hohote. L-am ajutat să se ridice. Nici nu i-a păsat că turiștii au alergat s-o vadă pe Brunhilda, femeia-pește care cobora chicotind prin cataracte călărind, focoasa, un căpitan de cavalerie care rămăsese fără cizme și care se fălea cu tunul său care se înroșise și care era gata, gata s-o împroaște pe Brunhilda. Alonso mi-a făcut cinste cu o halbă de bere și mi-a povestit tot felul de năstrușnicii de pe vremea când făcea armata la West Point, în '45.

Făpturile cerului, mi-a spus el, sunt extrem de ciudate. Unele dintre ele peste măsură de vanitoase și de voluptuoase. Se strecoară în corpuri făcându-le să vibreze. Furtuna electrică, de exemplu. Am vrut să-l întreb dacă nu cumva furtuna electrică se îndrăgostise de vocea Amaliei Amaleus dar a început să plouă și a trebuit să ne despărțim în mare grabă. Două zile mai târziu, poliția l-a găsit pe Alonso măcelărit și ars în plină stradă. Aseară a murit și Elcomarian, proprietarul pensiunii unde locuiesc. Eu nici n-am luat în seamă bilețelul amoros pătat cu ruj pe care mi l-a trimis Amalia Amaleus printr-o oacheșă care a încercat să-mi desfacă prohabul și să-mi soarbă sufletul. Privesc valurile înspumate ale oceanului de pe puntea pachebotului care mă duce spre Europa. Pe punte, niște femei își cremuiesc sfârcurile înroșite și se lasă gâdilate de soarele sfârșitului de august și-mi tot strigă tot felul de porcărele, nerușinatele.

În vremea prânzului

Eu am alergie la culoarea violet. Mama are alergie la culoarea violet. Tata are alergie la culoarea violet. Sora mea are alergie la culoarea violet.

Tata închide geamul de la bucătărie. Apoi pe cel de la cameră. Ne punem cu toții ochelarii. La fel ca noi fac primarul și soția lui, frizerul, care e burlac, directorul școlii, care nu e burlac, chiar și Sokol vagabondul ascuns într-un closet la cinematograful "Select".

Nu mai scoateți nici o vorbă, spune tata. Uite soarele, spune sora mea, ce mare e. Soarele e rău, zic. Nu mă crede. Îi explic:

acum un an de zile, un ciudat fenomen solar a influențat finul mecanism dinăuntrul nostru. Și uite că facem alergie la culoarea violet.

Nu vorbiți, spune tata.

Iată-i! Iar trec pe stradă, rostogolindu-se, drăgălașii locuitori ai muntelui Omo. Se minunează ca de obicei de pustietatea orașului nostru și se întreabă unde or fi dispărut oamenii. Ei nu pătrund niciodată în case pentru că, același ciudat fenomen solar i-a îmbolnăvit de claustrofobie.

Nu vorbim. Locuitorii muntelui Omo se îndepărtează rostogolindu-se. Trupurile lor ca niște butoiașe sunt în întregime colorate în violet.

Inimă Albastră

John Gardner din Toronto s-a născut cu o inimă albastră acum douăzeci și doi de ani. Sigur că a fost pe prima pagină a tuturor jurnalelor din lume, iar mama lui a dat o mie și ceva de interviuri pe această temă. Un ofițer al Serviciilor Federale a acuzat-o în numeroase rânduri că s-ar fi culcat cu un extraterestru, iar un jurnalist din Berlin a declarat că are dovezi certe că doamna Gardner nu ar fi străină de unele experiențe făcute de către NATO. Miliardarul Mamo Roscopoe din insulele Kabare și-a propus să-l cumpere pe John Gardner cu fabuloasa sumă de un miliard de dolari. John Gardner face parte acum din celebra colecție a lui Roscopoe alături de o cămilă vorbitoare, de un asteroid din rubin, de sabia lui Arthur, de cutremurul din Nepal și ploaia cu broaște din Cairo, de omul cu trei capete din Tibet și soldatul lui Napoleon găsit în pădurile din preajma

Parisului în 1957. Roscopoe nu-și bea cafeaua decât împreună cu John Gardner. Râd amândoi de se prăpădesc urmărind știrile la televizor și, din când în când, trag o raită prin bazarul din insule. Roscopoe e ferm convins că, într-o bună zi, va ajunge Împăratul Lumii, învingându-l zdrobitor în alegerile din 2007 pe Bill Gates.

Insula spionilor

În largul mării de carton oficialii virtuali au construit în 1999 o insulă secretă pentru spionii lumii. La începutul lui 2000, forțele lunare au atacat insula dinamitând-o. Pe la mijlocul verii, pe când pescuiam în largul oceanului, l-am salvat pe agentul 007 care a dormit șapte zile neîntors. Era musculos, blond și vorbea toate limbile pământului. O vreme n-a scos însă nici o vorbă și a băut zdravăn. Mi-a spus într-o dimineață că sunt un om de ispravă și a vrut să părăsească cuterul meu, nevrând să-mi pună viața în pericol. L-am oprit și l-am amenințat chiar cu carabina mea englezească. A oftat. M-a măsurat din cap și până-n picioare și a renunțat să mă imobilizeze cu ajutorul vestitei figuri Gen Hua. M-a întrebat de ce mă credeam atât de vulnerabil. Am izbucnit în hohote de râs și i-am întins cipul pe care i-l scosesem cu un cuțit de vânătoare din umăr. Agentul 007 s-a minunat de ce priceput eram și m-a lăudat în ebraică, rusă și engleză pentru felul în care schimbasem matricea informațională a cipului. S-a relaxat, a făcut o baie și apoi a pescuit împreună cu mine. M-a umplut de invidie prinzând în cârlig un frumos exemplar de rechin-mascat. Am despicat burta rechinului și

apoi l-am aruncat într-o tigaie și l-am pregătit stropindu-l din belșug cu vin de migdale. Agentul 007 mi-a povestit câte ceva despre insula spionilor și despre forțele lunare care aveau de gând să arunce întregul pământ în aer. Am înțeles în cele din urmă că insula era ultimul nostru bastion. Așa că am intrat în WorldNet și am căutat urmele câmpului informațional al insulei și i-am propus lui 007 s-o refacem exact cum a fost. Uriașul blond s-a arătat neîncrezător dar în cele din urmă l-am convins. Timp de șapte zile am lucrat la proiectul ăsta nebun navigând în apele mării de carton sub o ploaie de meteoriți. Din când în când vâjâiau pe deasupra noastră navele forțelor lunare dar câmpul nostru era bine ecranat printr-o buclă virtuală identificată de mine în WorldNet și reprodusă întocmai în câmpul real. Agentul 007 n-a încetat să se minuneze tot timpul și m-a întrebat cine sunt. N-am apucat să-i răspund pentru că am primit un mesaj subliminal care îi era adresat. Era chemat la ordine de un comando refugiat în Shambala și care avea ordin să-i asasineze pe generalii care conduceau forțele lunare. Ne-am despărțit în chiar clipa în care în apele mării de carton începeau să apară contururile insulei. Rămas singur am pescuit câțiva burboni cu aripioare argintii și-am tras un chef strașnic, făcându-mă cui. In zori, dincolo de bord, am auzit voci. Câțiva spioni îmi făceau semne vesele cu mâna și trăgeau focuri în aer. I-am sfătuit foarte serios să se liniștească și am izolat întregul moment sub un clopot Gauss. Timp de trei zile și trei nopți am pus la punct noul scenariu al lumii pe care l-au semnat toți cei o mie de spioni. La urmă am desfăcut câteva sticle de șampanie

franțuzească. Cel de-al doilea agent 007 m-a tras de mânecă și m-a întrebat dacă modelul lui era aidoma lui și dacă nu cumva se strecurase pe undeva un defect informațional deoarece nu știa să vorbească în patagoneză. Eu l-am liniștit spunându-i că, la urma urmei, recreația, că și creația e sublimă pentru că este imperfectă și plină de surprize.

Linie telefonică

S-ar putea ca multe din necazurile noastre să le datorăm faptului că suntem forme geometrice generate într-o lume haotică.

Poate că pe Iuri Goncearov nu-l interesează asemenea reflecții. El își bea votca undeva, la periferia Moscovei, într-o crâșmă. Barba îi era plină de salivă. Ochii-i sunt tulburi. Are mâini noduroase, crăpate de ploi și de vânt. Din când în când, Goncearov mușcă dintr-o scrumbie. Molfăie încet fără să se grăbească. Înghite și-apoi scoate câte un răcnet de-i îngheață pe cei din jur. Un veteran de din ultimul război mondial. Unul știrb, roșcovan și cocârjat. O fostă balerină de la Opera din Moscova. Acum e bolnavă de oftică și are o pensie de doar câteva ruble. Un matroz fugit din Sevastopol și niște fochiști beți turtă. Fochiștii îl înjură de mama focului pe Lenin. Balerina îi ține partea lui Gorbaciov. Matrozul zice că le-ar trage americanilor o bombiță-n cap numaidecât. Veteranul se repede în fața tejghelei și se-aruncă în genunchi. E țarul, zice, scoțându-și cușma din cap. Fantoma țarului plutește pe deasupra tejghelei zornăindu-și pintenii. Goncearov înjură cu năduf. Chestia asta cu fantoma e

pusă la cale de mintoșii de la CIA. Vor să scoată poporul rus din răbdări. In acest scop folosesc ultimele răcnete ale tehnologiei. Își pot permite nebunia asta de vreme ce savanții americani sunt gata să folosească componenta virtuală a Universului împotriva oricărui dușman al democrației.

Cred însă că John Baldwin din Texas nu are habar de asta și-și vede mai departe de afacerile lui ilegale. Vinde arme portoricanilor și columbienilor. Bineînțeles că puțin îi pasă de revoluțiile lor. Portoricanii și columbienii au însă o grămadă de dolari pe care i-au primit în mare secret de la serviciile de informații ale rușilor. Iar rușii i-au luat împrumut de la americani. Baldwin e gras, bonom și iubăreț. Are zece iubite în trei state și se întâlnește cu ele la fiecare sfârșit de săptămână prin rotație. Printre ele o chinezoaică din Hong Kong, o românca, o franțuzoaică din Lyon și o arăboaică din Tunis.

Au motive acești doi bravi bărbați ai momentului să-și facă gânduri despre virtualitatea sau nevirtualitatea Universului?

Dar eu de ce îmi fac?!

Sigur că n-am putea înțelege formele geometrice fără a ne referi la mișcarea punctului. Îmi face plăcere să mă gândesc la punct. Dat lumii spre profundă înțelegere, punctul pare a se sustrage continuu actelor spiritului. Probabil că spiritul, aflat într-un corp generat după o geometrie anume, s-ar putea explicita prin punct. Poate că spiritul e de fapt o mulțime de puncte. Și ceea ce mi se pare extrem de interesant și încântător e felul în care această mulțime de puncte își dă seama că e o mulțime de puncte. Sau pur și simplu află.

Așa cum aflu eu o mulțime de informații despre Iuri Goncearov și despre Jonh Baldwin. Fără prea mult efort probabil că-i conține memoria mea. Ceea ce nu știu încă e dacă Goncearov și Baldwin au o viață a lor, particulară, înlăuntrul memoriei mele sau dacă nu cumva sunt două mulțimi de puncte imobile.

Iată o problemă complicată! Spiritul s-ar putea afla în afara mulțimii de puncte care îl compune?! În asta ar putea consta virtualitatea Universului? Poate că el, Universul, e format din două părți distincte, virtualul și realul. Unui punct real îi corespunde un punct virtual. Unei mulțimi de puncte reale îi corespunde o mulțime de puncte virtuale. Dar cine a generat pe cine?! Goncearov și Baldwin au câte un corespondent în viața reală sau sunt pur și simplu construcții ale propriei mele memorii? Ceea ce li se întâmplă acum sau s-a și întâmplat sau se va întâmpla?! Înclin să cred că trecutul se înfășoară în virtual în timp ce viitorul se desfășoară din el. Pare că doar prezentul e real. Dacă așa ar sta lucrurile atunci înseamnă că eu sunt real numai în acest moment. Dar cum pot fi sigur de acest moment?! Poate că ar fi trebuit să primesc un semnal care să-mi certifice realitatea. Dar dacă l-aș primi cum aș putea fi sigur că l-am primit eu? Și, mai mult, cum aș putea fi sigur că mi-ar fi adresat?!

Memoria îmi joacă feste.

Dar nu sunt sigur că e vorba chiar despre memoria mea. Și dacă ar trebui să fie vorba de o memorie, de ce ar trebui să o revendic tocmai eu?! Mă întreb dacă eu pot fi un EU în absența memoriei. Și, mai mult, de

vreme ce-mi pun asemenea întrebări e sigur că posed o memorie.

Goncearov sau Baldwin ar putea avea un răspuns. Dar ei nu intră în relație cu mine. Nu-mi trimit nici măcar un singur semnal. Poate că ei înșiși sunt semnalul. Eu par să pot afla totul despre ei în timp ce ei par să nu bănuiască prezența mea.

În sfârșit primesc un semnal. Să nu greșesc, l-am primit sau îl voi primi. Încă nu sunt sigur. I-aș spune Sunetul Primar, ținând cont că e primul sunet pe care-l aud venind din exterior.

O voce dogită mi-a urla în receptor:

- Hei, Luca, bețivanule, scoală-te!

Caut un răspuns adecvat. Asta ar trebui să însemne că eu am înțeles mesajul primit. Nu știu de ce, Vocea Dogită nu mi-a plăcut. Nu pot înțelege felul în care mi-a devenit neplăcută. E un proces pe care încă nu-l pot stăpâni. Am căutat răspunsul și l-am descoperit în mulțimea de puncte care-l definește pe John Baldwin, texanul. A fost ușor să aduc din memorie răspunsul scurt, hotărât și semnificativ.

- Fuck you!

Vocea Dogită m-a înjurat și ea cu năduf și a trântit telefonul. Chestia asta i-ar fi plăcut lui John Baldwin. Ceva mă face să cred că ne-am cunoscut cândva, într-un moment trecut. Ar putea fi vorba de un moment viitor dar prin care am mai trecut.

Trebuie să fi fost într-un bar din West Point. Momentul West Point se desfășoară chiar acum. Afară plouă subțire. Cerul e roșu. Se va înroși în curând până la incandescent. Baldwin îmi face semn să mă așez la masa lui. Îmi zice cu o voce cavernoasă:

- Trage o drușcă, bătrâne, în curând totul o să fie un iad!

- Pe ce te bazezi? îl întreb mirat.

- Fuck you! răcnește Baldwin și mă trage de mânecă trântindu-mă pe scaun.

Eu mă strâmb de durere. Sigur mi-a scrântit glezna. Aș vrea să-l pot pocni pe Baldwin.

Îmi zice șuierând:

- Știi vreo rugăciune?!

- Ț,ț,ț,!

- Fuck you, mărunțelule! Or să te prăjească de tot cu aruncătorul de flăcări! Înțelegi?! Noi le-am dat verzătură și ei s-au înarmat până-n dinți și ne-au făcut bucata! Înțelegi?!

Sunt multe lucruri de neînțeles. Mi-ar fi fost foarte simplu să rezolv ecuațiile acestui moment. Potrivit informațiilor pe care le primesc despre acest moment, sunt într-o buclă real/virtuală.

Sună din nou telefonul. Vocea Dogită se răstește la mine:

- Luca, te caută cei de la TORNADA! Au de gând să-ți pună pielea-n băț dacă nu le dai romanul la timp! Eu zic să iei legătura cu ei, altfel n-o să-ți fie moale deloc! Se pare că nu le place subiectul noului tău roman! Ar vrea să modifici lucrurile! Dacă în anii '70 scriai că rușii or să ia cu asalt Statele Unite era o chestie mișto, dar acum asta nu poate să fie decât o gugumănie! Înțelegi, Luca?!

Ai zice că lucrurile s-au clarificat. Goncearov și Baldwin nu fac parte din memoria mea ci din cea a numitului Luca. Eu nu-l cunosc. Dar îmi scormonesc memoria. Descopăr o fotografie din armată. Un grup de soldați. O însemnare: în schimb de experiență

la West Point. Atunci ar trebui să găsesc o fotografie și de la Moscova. Dar ar fi interesant să descopăr că Moscova este corespondentul virtual al punctului numit West Point.

Aș putea să închid telefonul. Dar pare să fie singura mea legătură cu exteriorul. Să încerc să risipesc întregul mister care mă înconjoară rezolvând ecuația de rotație a punctelor ce se îngrămădesc pe această linie?! Probabil că pliat în bucla real/virtuală se află un Operator sau un Atractor. Lor ar trebui să le datorez existența mea?! Prezența și acțiunea lor ar putea însemna că sunt o ființă cu caracter finit. Adică orice Goncearov, Luca sau Baldwin ar putea să-mi zică, gata, tipule, ți-ai făcut treaba, e timpul s-o sfârșim cu tine. Ce-ar putea face atunci?! Îmi vor tăia linia telefonică. Și, dacă sunt finit, atunci, de bună seamă, sunt continuu pe o distanță scurtă. Dar nimic nu mă împiedică să cred că există și în viitor. Astfel că, deși memoria mea pare să aibă un caracter continuu, mulțimea de puncte care sunt are, pe vectorul ei, anumite hiatusuri. Adică eu sunt un EU nemuritor dar discontinuu.

Cântecul balenelor

Într-o bună dimineață, Aglaia Protopopescu a început să scoată niște sunete teribil de ciudate. Proprietarul pensiunii în care locuia a somat-o să-și facă bagajele, iar o vecină a reclamat-o la poliție. Duba poliției nu a venit pentru că pe plajă tocmai se prăbușise un satelit american. Aglaia Protopopescu s-a dus să vadă și ea ce și cum. A continuat să scoată sunetele acelea

imposibile enervându-i pe reporterii postului local de televiziune și scoțându-l din pepeni pe un parlamentar sosit la fața locului.

Aglaia Protopopescu nu s-a speriat atunci când niște derbedei au vrut s-o violeze printre boscheții de pe plajă și i-a croit voinicește cu umbreluța ei mâncată de molii.

Arcibald de la Arsenal ne-a povestit seara târziu că Aglaia Protopopescu s-a dus pe digul dinspre Farul Genovez și că a început să scoată sunete din ce în ce mai asurzitoare. Într-un târziu a apărut un cârd de balene și Aglaia Protopopescu s-a aruncat în valuri preschimbându-se într-un cașalot.

Analizat în laboratorul poliției, un fir de păr al fostei soprane a dus la concluzia că ea avea în codul genetic o jumătate de program cetaceic.

O balenieră finlandeză a dus cu ea un gramofon la Polul Nord și a reușit să filmeze cașalotul Protopopescu. Căpitanul balenierei a povestit reporterilor că faimosul exemplar a lăcrimat tot timpul cât prin iarna polară a răsunat glasul cristalin al fostei soprane.

Al treilea război mondial a îngropat povestea asta zguduitoare sub zece milioane de morți într-o singură noapte.

Mantia înstelată

Vă văd în fiecare zi. Vă simt prin toți porii. Alergați de acolo, acolo. Puneți la cale. Vă dușmăniți. Vă pupați în văzul lumii. Faceți o curte nebună nemuririi. Sunteți buni oameni de afaceri. Sunteți buni oameni politici. Sunteți oameni de cartier.

Sigur că aveți principii. Sigur că aveți cunoștințe solide despre lume și viață. Nu vă încurcă nimeni. Nimeni nu vă poate duce cu zăhărelul. Ați trecut prin multe. Ați văzut multe. Știți ce să faceți cu banii. Ii înmulțiți. Cine mai e ca voi?!

- Hei, magicianule! îmi strigă omul gras. Dă-te mai încolo, noi trecem prin Istorie cu fanfară și pampon!

Sigur că treceți cu toții prin Istorie. Altfel cum? Se umple Istoria de eroi, de legende.

- Domnule magician, e adevărat că o să fie cutremur?! Se aranjează câmpurile magnetice?!

- Domnule magician, am o problemă de un milion de dolari!

- Domnule magician, fă-mi de deochi!

Dar cerul? Cerul e străpuns de sateliți militari care și-au pus ochii metalici pe noi. Cerul e brăzdat de rachete mortale care vin la cină să ne pețească. Cerul e plin de baloane colorate și de tablourile falnicilor noștri conducători.

Dar stelele? Și cerul și stelele sunt de fapt mantia mea înstelată. In universul cu trei dimensiuni, mantia e planetă, e ființă sau sentiment.

- Domnule magician, vine anul 2000 și ne face harcea-parcea pe toți, nu mai încape discuție!

- Domnule magician, codul genetic e de fapt un cod aleatoriu sau chiar l-a inventat cineva?

- Domnule magician, de ce trebuie să murim?

Numai Eleonora-dă-mi-un-pupic nu se sinchisește de marile probleme ale omenirii. Nu-i pasă de corzile cosmice, de teoria relativității, de omuleții verzi sau de apropiata campanie electorală. Ea se duce să facă revelionul în Grecia. E așă de exuberantă din pricina asta! Ai zice că n-o să moară niciodată! E atât de tânără! E atât de frumoasă! Nu are miliarde. Nu a făcut bani grei din garnituri de cisterne pline ochi cu benzină. E croitoreasă, zice lumea. Face haine pentru circari. Circarii sunt de toate neamurile. Eleonora-dă-mi-un-pupic le ia măsuri, iar circarii îi povestesc chestii de culise. Le știe ea pe toate. Cine cu cine. Cine pe cine. Cine la cine. Dar Grecia? Grecia e cu totul altceva! O să se plimbe prin insule, ai să vezi. Să moară Popeștii de necaz, să crape Ionești. Îi zic:

- Mi s-a desfăcut tivul la mantia înstelată și o să vină cometa peste noi, fată dragă!

Nici nu-i pasă, ea pleacă în Grecia să facă revelionul.

Natura moartă

Forța culorii ar fi fost după părerea lui Albreht Bauer punctul cheie al lui Fernando Pasoa. Eu nu am fost de acord. Mi-am

exprimat opinia într-un forum dominat de britanici. Asta a fost pe la începutul lui septembrie când Albreht Bauer era căutat de poliția irlandeză pentru un pretins delict din tinerețe. Până la urmă și-au dat seama cu toții că a fost o eroare din cauza unui fișier aiurit, rătăcit cumva prin WorldNet. Polițiștii și-au cerut scuzele de rigoare. Albreht Bauer m-a căutat la telefon și mi s-a plâns. Am acceptat să ne întâlnim pe faleză. L-am așteptat la un bistro. A întârziat câteva minute. Cum a apărut a început să vorbească în gura mare și să gesticuleze ca un apucat. Îi plăceau astfel de intrări. Totul la el avea un aer de teatralitate. Era pur și simplu convins că întreaga viață, istoria și cultura nu sunt decât o imensă scenă. Și bănuia că dincolo de Marea Ființă, era un ceva însuflețit care se desfăta sau se amuza cu spectacolul acela al lumii. Pentru Albreht Bauer tot ceea ce mișca în aer, în apă, în adâncurile pământului alcătuia Marea Ființă. În lunga noastră plimbare pe plajă, în amurg, nu m-am stăduit să-l contrazic. Pe deasupra, albatroșii tăiau văzduhul țipând asurzitor. În larg, un velier înfrunta valurile sângerii. Niște turiști se fotografiau printre stânci sau culegeau scoici. O femeie plinuță ne-a urmărit o vreme cu privirea. O clipă mi s-a părut că recunosc o fostă colegă de liceu de care fusesem îndrăgostit până în vârful urechilor. Probabil că făcusem cunoștință la un meci de volei, la bazinul de înot sau la carnavalul de toamnă. În asemenea clipe totul începe să se învârtească în jurul tău. Inima bate să-ți spargă pieptul. Nu mai ai aer. Totul se colorează brusc în roșu. Cel puțin așa mi s-a întâmplat mie. Aruncându-mă în vâltoarea

timpului am retrăit momente nebune. Un sărut timid în ploaie. Niște bilețele roz. Un peron de gară în plină iarnă. O iarnă aidoma celei din tablourile lui Fernando Pasoa. Poate că și spaniolul a avut o iubire adolescentină ca și mine. S-a dat în vânt ca și mine după o fetișcană plinuță, aproape rubensiană. Și-a strecurat și el buzele între sânii moi ca niște pernuțe, visând la Mările Sudului. Urmându-l pe Albreht Bauer prin nisip mi-a trecut prin minte că legăturile tainice care alcătuiau Marea Ființă puteau fi de acest gen. Pe moment m-am gândit să o iau la fugă înapoi. S-o opresc pe femeia aceea și să văd dacă era cu adevărat prima mea iubire. Inima a pornit să-mi bată nebunește și m-am îmbujorat. Am început să râd. Albreht Bauer s-a uitat la mine un pic nedumerit. Si-a aprins o țigară, și-a scos din buzunar o bucată de ziar aproape mototolită. Era un articol despre o natură moartă care ar fi aparținut lui Fernando Pasoa. Tabloul fusese descoperit în podul liceului în care învățasem eu. Articolul era însă semnat de un jurnalist de o calitate îndoielnică. De-a lungul anilor pusese la cale o mulțime de farse, așa că m-am îndoit de veridicitatea celor relatate de ei. Albreht Bauer s-a arătat dezamăgit. A aruncat bucata de ziar și m-a invitat la o bere pe terasă. Câteva admiratoare de la arhitectură i-au dat de furcă. Cei din jur ne-au privit dojenitor găsind că suntem niște cavaleri tomnateci care tânjesc după o aventură de milioane. Adevărul că nici nu mi-a păsat. Spre miezul nopții cerul s-a umplut de artificii, iar în larg, pot să jur, am văzut înotând niște sirene.

Omul din Burggos

Și-a scos pălăria. A cerut un rând de rachiu. Ne-a privit nepăsător. Și-a întins brațul de sticlă peste tejghea și-a mormăit că mai vrea un rând. Pentru noi toți.

Apoi ne-a spus niște povești. Ne-a ținut până seara târziu. Unii spun că ar fi dormit sub podul lui Grimmbils. Alții zic, convinși, că ar fi înnoptat în sus, pe râu, la moara lui Bon.

A doua zi a venit iar.

Brațul de sticlă i se înroșise din cauza frigului.

Omul și-a scos pălăria. I se albise părul peste noapte. A zis, încet, că vine din Burggos.

Nici măcar Garibbaldi, grămăticul, nu auzise vreodată de orașul ăsta, Burggos.

N-ar fi fost așa, un oraș obișnuit. Plutea printre nori și era stăpânit de o nouă rasă de oameni.

Grimmbils a râs de noi că eram niște proști și niște neștiutori. Bon ne-a făcut cu ou și cu oțet. Până și Humble, sergentul de stradă, și-a bătut joc de noi și ne-a amenințat că o să ne bage la răcoare.

Până la urmă, omul din Burggos a șters-o într-o noapte ploioasă luând cu el matricea energetică a lui Garibbaldi.

Noi am scotocit prin cuferele grămăticului. N-am găsit mare lucru. Niște hârtii fără valoare, un pergament, o lunetă spartă și un glob de cristal.

Mama Mare a luat globul. În vreo două rânduri ne-a zis că în glob se zărește uneori misteriosul Burggos, dar n-a crezut-o nimeni pe cuvânt.

Omul invizibil

Ingmar Bregmar își puse casca pe cap și deveni invizibil cât ai zice pește. Uite-așa descoperi el criminalul din Beauburg și pe cel care jefuise băncile austriece prin anii '20. Află cine și ce a pus la cale pe strada Hanovra și cum a fost împărțită lumea de către Marea Finanță. A furat la rândul lui un aeroplan și s-a zgăibărât prin văzduh încurcând cursa de la Monte Carlo, a șterpelit colierul reginei din Saba și a produs busculadă la discoteca nudiștilor din Paris. Unele servicii secrete au încercat să-l răpească iar americanii, rușii și japonezii au pus la punct adevărate campanii de dezinformare încercând să ne convingă că deja-l înhățaseră pe excentricul Ingmar Bregmar. Îi plăcea la nebunie să se ascundă în cele mai incredibile și imposibile locuri. Zile întregi o mulțime de mătuși și de verișoare zurlii umblau în căutarea lui. Încet, încet aceste căutări s-au transformat într-o adevărată sărbătoare, întreaga familie îndeplinind un ritual aproape misterios. De dimineață se scăldau cu toții în iaz făcând glume pe socoteala lui Ingmar. Îl tachinau vrând să-l tragă de limbă. Se întorceau cu toții să afle un cât de mic detaliu care i-ar fi putut duce la noua ascunzătoare. Luau apoi micul dejun, savurau cafeaua adusă tocmai din Brazilia de o corabie olandeză și se pregăteau apoi plini de febrilitate. Din arsenalul lor nu lipseau corzile de alpinist, lamoasele de cuarț, vergeaua magnetică. Luau cu ei și o pereche splendidă de câini de vânătoare și chiar arme. Ingmar prilejuise astfel de momente de solidaritate familială. Certurile și neînțelegerile se risipeau ca prin farmec. Erau uniți cu toții

de fascinația căutării. Descopereau locuri neștiute. Se simțeau ca în copilărie. Inventaseră un limbaj, niște coduri secrete. Aveau reguli. Își apărau cu strășnicie hărțile. Își făcuseră o mulțime. Întregul orășel participa și el la marea căutare a lui Ingmar Bregmar. Primarul de Laurentiis instituise un premiu iar Fasibombo, cofetarul belgian, oferea un tort uriaș de înghețată celui care descoperea primul ascunzătoarea. Până și bunicuțele cotrobăiau prin poduri și scotoceau în pivnițe. Așa au ieșit la iveală un dirijabil, o trăsură de pe vremea lui Napoleon, un proiectil german din al doilea război mondial, un cufăr plin de arginți pierdut de pirații din Insula Broaștei Testoase, giulgiul din Torino și câteva scrisori pe care Berlioz le trimisese prin Poșta Temporală vestitei Mata Hari. Eu, care sunt un mare mâncător de dulciuri, am jinduit de nenumărate ori după tortul de înghețată al lui Fasibombo. Aș fi putut pune cu ușurință mâna pe el pentru că-i știam ascunzătorile lui Ingmar Bregmar și, în plus, îi puteam detecta amprenta termică în nodurile spațiale. Zilele trecute, un ofițer de contrainformații m-a vizitat acasă. L-am invitat pe terasă, printre petunii. L-am servit cu cafea și lichior și am flecărit o vreme despre campionatul mondial de fotbal și despre alegerile prezidențiale. El mi-a vorbit despre patriotism și despre războiul informațional. A încercat să mă convingă să-l găsesc pe omul invizibil pentru că înalți oficiali ar fi vrut să stea de vorbă cu el. Mie nu mi-au plăcut niciodată treburile astea și nu m-am arătat dispus să-l contactez pe Ingmar Bregmar. Ofițerul m-a lăsat să înțeleg că din pricina asta voi avea o mulțime de probleme. Eu m-am plâns superiorilor săi

și, până la urmă, m-au lăsat cu toții în pace. Uneori, când trec prin fața cofetăriei La Fasibombo, văd cum dispar prăjiturile din galantar. Unii spun că au vedenii dar eu știu bine că nu e așa.

Omul lup

Orlando Furioso ne-a adus vestea. Mama Filoni a dat ochii peste cap. Campari-cel-cu-mulți-ochi a zis că nu-i adevărat. Elvira de la Internet Café a promis că o să-i întrebe pe specialiștii de la NASA dacă putea fi adevărat. Hezal, frizerul fără foarfece, n-a vrut în ruptul capului să creadă. Orlando Furioso s-a certat cu el la cuțite și nu și-au mai vorbit vreme de două săptămâni încheiate. Eu am încercat să-i împac, dar m-au zvântat în bătaie nesimțiții. La drept vorbind, în vreo două rânduri, Orlando Furioso ne-a pus pe jăratic pe degeaba. A zis odată că or să ne invadeze chinezii, iar altădată s-a lăudat că a văzut Marele Bizon Alb alergând pe câmpurile pline de maci. Dacă stau bine și mă gândesc a zis cândva că s-ar găsi aur în cariera părăsită și toată vara ne-am umplut de praf și ne-am julit genunchii căutând pipetele prețioase. Acum însă ceva, ceva părea să fie adevărat pentru că Arcibald fusese într-adevăr în Siberia într-o lungă călătorie. S-a dus acolo cu gând să cumpere blănuri scumpe și să se-apuce de trafic de arme. Avea niște legături cu mafioții de dincolo de Cercul Polar și coresponda cu niște nababi din Arabia și cu niște pistolari din Colombo. Pistolarii puneau la cale tot felul de lovituri de stat și dădeau bătăi de cap spilcuiților de la ONU și de la alte organisme internaționale. De mic copil fusese

Arcibald pus pe căpătuială, iar adolescent fiind devalizase Banca Comercială și încurcase socotelile Loteriei. L-au arestat de câteva ori, dar a evadat în chip spectaculos. Poliția ne-a luat de câteva ori la refec din pricina lui, dar noi am tăcut mâlc pentru că eram mândri că unul de pe strada noastră făcuse o asemenea ispravă. Era posibil s-o fi încurcat rău de tot așa cum se jura Orlando Furioso, gargaragiul. Siberia colcăia de tot felul de paranormali, și de vrăjitoare, și de soldați atomici, și de animale fugite din laboratoarele secrete ale armatei viitorului. Transformat într-un om lup, Arcibald avea acum să fie pentru noi o adevărată pacoste. Așa că, în mare taină, am organizat o poteră să-i aținem calea la întoarcere. O vreme am hălăduit prin păduri și am pus santinelele în port. Am ochit o barieră și ne-am postat acolo așteptând nerăbdători întoarcerea mutantului. Mama Filoni a luat legătura prin radio cu o mătușă de-a ei de la Odesa, iar poetul Salvador a stat de vorbă la telefon cu prietenul său din Ecaterinburg. A trecut așa un întreg anotimp și s-au petrecut o seamă de întâmplări uluitoare. Ceața ne-a adus o turmă de elefanți, în golf s-a aciuat un cașalot vorbitor, ne-a survolat un pterodactil, iar omul zăpezilor a dat o raită prin parcul de distracții, punând pe fugă întreaga noastră suflare. La începutul lui septembrie s-a zvonit că Arcibald ar fi murit într-o ambuscadă în Nepal. Orlando Furioso a încercat s-o scalde, iar noi l-am făcut cu ou și cu oțet. Eu am plecat în Franța să mă plimb cu vaporașul pe Sena, iar Mama Filoni s-a înscris la Facultatea de Litere de la Chicago. Într-o dimineață, în timp ce admiram malurile însorite ale Senei de la bordul unui vaporaș colorat în roșu și verde,

o voce cunoscută m-a făcut să tresar. Era chiar Arcibald în travesti. Nu l-ai fi putut recunoaște sub claia de păr afro. Ne-am strâns mâna și am vorbit de una de alta. Povestea lui incredibilă m-a emoționat. Rușii, americanii și japonezii voiau să pună mâna pe el pentru că într-adevăr se transformase într-un om lup. Mi-a spus că nu are scăpare, dar că până va fi prins va răzbuna milioanele de morți din cel de-al Doilea Război Mondial. Peste câteva zile Poliția franceză m-a luat la întrebări, dar jur, am tăcut mâlc.

Operațiunea "Ferestre deschise"

În 1997, la sfârșitul verii, un înalt oficial al CIA a fost desemnat să finalizeze raportul FERESTRE DESCHISE. El a lucrat sub acoperire ca jurnalist la agenția de știri KGG și timp de un an de zile a cules date despre magistralele informaționale, despre fractali, despre entropie și despre manifestările ei în mediul social. În tot acest timp a intervievat o seamă de personalități ale lumii științifice, spărgători de coduri din lumea virtuală, profesori universitari, oameni simpli, militari, oameni politici și oameni de afaceri. James Williegran a muncit zile și nopți la raportul său și a învățat pe de rost o mulțime de teorii științifice despre natura timpului, despre pliurile spațiului și despre curburile fluxurilor spațiale de fotoni. Travaliul său singuratec a fost finanțat din fonduri publice printr-un sistem destul de stufos astfel încât nimeni, niciodată nu a putut descoperi nimic. Nici nu s-a gândit nimeni că este unul dintre cei peste 250 de milioane de americani pe cale să pună la punct una din cele mai ciudate operațiuni

din istoria serviciilor secrete, operațiune care avea să poarte numele de cod FERESTRE DESCHISE. Nebunia e că Williegran s-a folosit de metoda JOC DESCHIS CU CASA DESCHISĂ, joc amuzant pe care orice novice în arta spionajului îl deprinde încă din primele ore de pregătire. Ca urmare, Williegran a lansat întregul său proiect în WorldNet, mii de oameni de știință și de adolescenți împătimiți de fiorul navigării cu zeci și sute de noduri pe oră adăugând cu un simplu click o informație la structura arborescentă a raportului. Nici baronii magistralelor informaționale nu au bănuit nimic, ei fiind hărțuiți de justiția americană gata să-i lase lefteri și de guvernul american supărat că, într-un anume fel, pervers dar scânteietor, piersduse controlul și monopolul asupra Domeniului virtual. În 2007, Williegran s-a aflat în apropierea punctului culminant al efortului său aspirând în sinea sa la statutul de cel mai teribil spion al tuturor timpurilor. In luna iulie el a simțit o dorință irepresibilă de a se confesa și chiar și-a îndreptat pașii către o mânăstire din Ohio. La jumătatea drumului a intrat într-un bar și a băut o bere și s-a uitat la televizor. Televizorul său era un hârb nenorocit, produs în Taiwan iar barmanul un biomecanic din prima generație, imperfect și limbut. Pânzele de păianjen și chioșcurile de sub masa de biliard, coșcovită și crăpată, l-au făcut pe Williegran să ia act pentru prima oară în viața lui de zădărnicia lumilor. A ieșit afară și s-a așezat pe o piatră arsă de soare și și-a aprins un trabuc. Nebunia căreia i se dăruise cu fervoare timp de atâția ani i s-a relevat în toată splendoarea și mizeria ei. Avea în minte cheia operațiunii FERESTRE DESCHISE care ar

fi asigurat americanilor nu supremația asupra unei lumi sfâșiate ci accesul la cea mai incredibilă posibilitate de a controla și manipula specia umană. Stând pe piatra încinsă, Williegran a izbucnit într-un hohot de râs. Curios, biomecanicul a năvălit după el gâfâind și plin de sudoare. În creierul biomecanic se formase instantaneu ideea că Williegran era cel mai neobișnuit american pe care-l văzuse în viața lui și că, în mod sigur, omul avea de făcut o treabă nemaipomenită și extraordinar de periculoasă. Între cei doi a avut loc un schimb de replici care l-ar fi făcut invidios până și pe cel mai bun scenarist, Hole Geremain, care tocmai semna în acea clipă un contract fabulos cu studiourile ZONE. Williegran a vizualizat biroul în care se petrecea întâmplarea și i-a spus biomecanicului să se uite și el. Barmanul a tras un fluierat strașnic și i-a cerut lui Williegran să vizualizeze întâlnirea OPEC de la Moscova, negocierile secrete cu gherilele pataggoneze de la Bogota și execuția lui Bahal Ab Imar la Cairo. Așa se face că nu președintele american a fost primul căruia i-a fost prezentată operațiunea FERESTRE DESCHISE. Biomecanicul a adus un butoi cu bere iar Williegran i-a cerut să-și decupleze terminalul. Ca vrăjit, grasul a luat un topor și-a hăcuit cablurile gata, gata să se transforme într-o torță vie. Vreme de câteva ceasuri, vizualizările s-au ținut lanț. Cei doi, din ce în ce mai frenetici, au penetrat toate câmpurile informaționale strategice fără deosebire. Deși decuplat, terminalul lucra ca o oală sub presiune. Williegran i-a spus biomecanicului că totul e cât se poate de real și, înjurându-l copios, l-a sfătuit să-și aducă și carabina cu

repetiție primită în dar de la un tip care luptase în Vietnam. Biomecanicul s-a codit o vreme apoi și-a ales o țintă. În Piața Roșie, Vladimir Alexievici s-a prăbușit pe caldarâm într-o baltă de sânge. Williegran l-a lăsat pe biomecanic să-și savureze lovitura mortală apoi a schimbat frecvențele câmpului informațional remanent și l-a reînviat pe Vladimir Alexievici, profesor de balet și un împătimit colecționar de sticle de bere. Biomecanicul a tras o înjurătură, a dat ochii peste cap și a început să turuie despre a doua venire a marțienilor, despre fenomenul Tongus, despre războiul Golfului și despre Shambala. Williegran s-a simțit ofensat și a fost pe punctul de a se deconspira. Cum lucrurile păreau să ia o întorsătură urâtă l-a dezactivat pe biomecanic lăsându-l dezarticulat lângă butoiul gol de bere. O vreme s-a plimbat nervos încoace și-n colo dominat de sentimente contradictorii. I-a trecut prin minte un gând nebunesc despre adevărata natură și structură a Universului și s-a hotărât. A trimis un milion și ceva de instrucțiuni în WorldNet și a procedat la schimbarea structurilor informaționale proiectând în Domeniul Real bătălia de la Borodino, Trafalgar și Ziua Cea Mai Lungă după care și-a tras un glonț în cap. Glonțul se află prins într-o buclă virtuală la câțiva metri de mașina mea de scris cu aburi și va porni înspre țintă la finalul acestor rânduri.

Orașul vrăjit

La sfârșitul lui august, întregul Adamville a pornit în căutarea Marelui Inițiat.

Unii spuneau că e vorba de Superiorul Necunoscut, alții că cel care vrăjise întreaga suflare nici nu și-ar fi avut sălașul pe Pământ.

Madam Zenobia era cât pe-aci să mă dibuiască, dar i-am făcut două, trei pase magnetice și și-a mutat gândul de la mine. Klaps, antrenorul de fug-gi, m-a oprit într-o bună zi pe stradă și mi-a spus că-mi face cinste cu o halbă, două. Mi s-a plâns în fel și chip că Superiorul Necunoscut refuză să i se arate, deși ținuse dietă și respectase codul Wudo cu cea mai mare sfințenie.

Crezi că o să mi se arate? Zi, se va întâmpla această minune?!

I-am cântat în strună. De bună seamă că Superiorul Necunoscut, sub a cărui vrajă trăiau cu toții, avea să-l aleagă. Și de ce nu, la urma urmei?!

Crezi că o să am norocul ăsta? Să pun mâna pe Marele Premiu?!

Alergau cu toții după milioanele puse la bătaie de nu știu cine, care pusese lumea pe jăratic, lăsând ca indiciu doar numărul unei căsuțe poștale.

Până și domnișoara Elvira umbla după Superiorul Necunoscut, vrând să-i pună câteva întrebări despre structura intimă a Universului și despre mersul ascuns al lumilor la sfârșit de mileniu. Elvira mi-a telefonat într-o seară cu gânduri nerușinate. Nu mai țin minte ce scuză am invocat. Nu m-am întâlnit cu ea și nici n-am căutat-o. Nu e oare dragostea una din căile sigure către Absolut?!

În sfârșit, până și garda civilă a început să umble după Superiorul Necunoscut, vrând să-l someze în numele Republicii să dezvrăjească orașul.

Uneori, seara îi aud pe gardieni tropăind pe trotuar, gata, gata să-l burdușească pe Superiorul Necunoscut în duba lor argintie. Am o oarecare simpatie pentru acești vajnici apărători ai ordinii publice. Deschid fereastra și îi îmbărbătez. Ei mă salută cu mâna la chipiu, pocnind din călcâie. După ce se pierd prin aburul înserării, eu mă privesc îndelung în oglindă și-i fac cu ochiul Superiorului Necunoscut.

Orgolii

Camionul se opri. Șoferul claxonă. Stăpânul casei ieși ștergându-și palmele de salopeta verde pe care o purta.

- V-am adus pianul. Dacă vreți să-l dați jos.

- Sigur?

- În costul transportului nu a intrat și...

- Unde sunt ceilalți lucrători?

- Nu era disponibil nici unul. Nu trebuie să vă supărați. Chemați un vecin.

Nu chemă pe nimeni. Se urcă în camion. Șoferul veni și el, cuprins de curiozitate.

- Dumneata ai vrut-o, spuse înfuriat stăpânul casei.

- Nu înțeleg...

- Așteaptă puțin. Te-ai speriat vreodată în viața dumitale? Dar așa bine?

Șoferul râse.

Celălalt își privi cu atenție ceasul, apucă cu o mână marginea pianului, îl ridică în aer cu ușurință și coborâ.

Șoferul însă nu schiță nici un gest.

- Crezi că nu cunosc lucrul acesta? Tot ce există în lume are o margine care e mai mult sau mai puțin accesibilă. Și viețuitoarele au o astfel de margine. Totul e să nimerești cum trebuie intervalul acela din zece în zece secunde.

Zicând acestea, își privi ceasul, apucă camionul de o margine, îl ridică și se întoarse, adânc jicnit, la magazinul de instrumente muzicale.

Pataggonia

Să-ți cumperi o țară! Ce vis frumos, ha, ha, ha! Dar să ai un imperiu?! Oho! Asta da, achiziție. Dar lui Belbbo Atipal îi lipseau vreo câteva milioane bune. Așa că se duse pe strada 42, la "Frotex Ltd." și-și cumpără o țărișoară pe nume Pataggonia.

Cine mai era ca el? Pe străduța lui? Nimeni. Por Mador băga hașiș în el cu kilogramul. Gervella Banzi făcea trotuarul de pe când avea nouă ani. Zul Pazul îi aștepta pe extratereștri și mai toată ziua cânta la chitară. Avea niște cântecele cam deșuchiate. Într-unul își bătea joc de guvern. Poliția îl amendase de două ori. O dată la sfârșitul primăverii electrice și a doua oară la începutul iernii nostalgice.

Dar Belbbo Atipal era acum cineva! El și numai el. Să-i fi văzut pe toți ceilalți cum s-au strâns în jurul lui când s-a întors de pe strada 42. L-au descusut. L-au invidiat pe față. Au tras de el. I-au promis câte-n Lună și-n stele. Dar Belbbo Atipal le-a râs în nas. Când avea să se sature de Pataggonia lui, poate, avea să le-o împrumute pentru câte o oră, două, acolo. "Și cum e Pataggonia ta?" a vrut

să știe Gervella Banzi, trăgându-se de sfârcurile țâțelor și frecându-se între picioare, nerușinata! "E o țară ploioasă sau nesuferit de caldă?", a întrebat Zul Pazul tot zdrăngănind din chitara lui de malagambist. Por Mador i-a oferit lui Belbbo Atipal capul mumificat al unui contrabandist de hașiș și trompa formolizată a unui elefant bengalez. Dar Atipal nici n-a vrut s-audă.

S-a încuiat în casă și i-a trimis dracului și i-a spurcat în fel și chip și și-a pus pe cap casca de cristal, și-a butonat mașinăria virtuală, și-a băgat Pataggonia în program și și-a tras o mașină ca lumea și-a pornit hai-hui prin țărișoara lui, ca un adevărat barosan care, chipurile, era. Mișto Pataggonia aia a lui! Fermecătoare. Și prin câte aventuri n-a trecut Belbbo Atipal!

Și-a desfăcut o șampanie, și-a oprit mașinăria virtuală și le-a strigat malagambiștilor de pe străduța lui tot felul de porcării. Stătea cocoțat pe fereastră și-i lua pe toți peste picior. Adică, mă înțelegi, era acum avut, avea și el o țărișoară. Zul Pazul i-a spus răspicat că e un căcănar și jumătate. Por Mador l-a amenințat: "O să-ți fierb oușoarele în spirt!". Gervella Banzi i-a făcut semne obscene și-a aruncat cu pietre în cutia lui de scrisori.

Belbbo Atipal s-a mai înjurat cu ei o vreme. Le-a mai zis nu știu ce. Spre după-amiază însă a tăcut dintr-o dată. S-a frecat la ochi. Și-a controlat mașinăria virtuală. Era scoasă din priză. Și totuși, pe deasupra casei lui se învârtea un vultur uriaș, pe care îl puteai vedea doar în munții Pataggoniei. Vulturul a înșfăcat-o pe Gervella Banzi și-a dus-o pe un acoperiș și i-a înfulecat ochii. Por

Mador a chemat poliția iar Zul Pazul le-a povestit toată tărășenia suspectând o scurgere de informații din mașinăria virtuală a lui Atipal. Comisarul șef i-a împușcat în cap pe amândoi.

Apoi a făcut stânga-mprejur și a strigat după Belbbo Atipal. "Hai, domnule președinte, nu vă mai ascundeți!", a zis el cu o voce spartă, lustruindu-și insigna de comisar șef pataggonez.

Pe mine nici nu m-au zărit, tâmpiții! Pe mine mă doare-n cur de toți virtualii, să știți! Pe mine m-ar fi interesat să zbor asemenea vulturului acela uriaș. Pe mine mă cheamă Haal Nebunul. Șapte ceasuri m-am zgâit la vulturu' acela cum îi halea pe șmecherii vecini ai lui Belbbo Atipal. A fost o chestie tare mișto!

Pisicuța Galeșă și tunarul Boris

Pe toți dracii!

Cum să nu te ia cu friguri când dai peste un zid nou-nouț, numai bun de scribălit?

Asta-i, gagiilor!

Mi-am scos tubu'. Fleoașc! Fleoașc! I-am pictat o misivă mișto lu' Pisicuța Galeșă din Cluj. O știam eu, haimanaua! Pe vremuri scria scrisorile rozalii la Europa Liberă. Se dădea în vânt după năucu' de Page.

Cum să nu-mi aduc aminte? Păi nu ne-am giugiulit la cantonu' acela părăsit din Bărăgan? Nu mi-a povestit ea mie câte-n Lună și-n stele?

Ce buze avea! Ce focoasă!

Acu', iată-mă! Un babalâc răsuflat. Trag câte-un chiștoc. Rad șobolănimea din

gunoaie. Și casc gura la șmecherii din Parlament.

Săracii! N-au cunoscut-o pe Pisicuța Galeșă din Cluj. N-au habar de ea, nemuritoarea!

Sigur că m-am crucit! I-am citit mesaju' pe un zid crescut ca din pământ în preajma Gării de Nord. Fain! Zicea cam așa, țăcănita: **Pupați-l în cur pe tunarul Boris!**

Ea trebuie să fie, mi-am zis ciudos. Și eu care îmi închipuiam că haimanaua se măritase cu un domn bine. Că-și pierdea vremea prin cele străinătățuri, braț la braț cu vreun șmecher cu țăcălie și cu post ca lumea la Ministeru' de Externe!

Ce chestie, dom'le!

Pisicuța Galeșă din Cluj revenea în forță. Călărea strada, draga de ea! Se dădea în stambă. Se ținea de șotii, nebuna. Le făcea în ciudă la oficiali! Păi cât se canoniseră săracii să pună mâna pe ea s-o bată bine de tot cu bulanele de cauciuc! Asta tre' să fi fost prin anii '70. În beci se ascundea, haimanaua! Stătea cu trezitoru' la urechiușă. Era moartă, moartă după ăia de peste ocean, ha, ha, ha! Păi mi-a zis ea că bunică-sa îi așteptase mai bine de un deceniu. Pe muchie. Învățase să și înjure pe englezește, băbătia. La Socola au dus-o. Păi cum altfel când se tot lăuda că-i amanta lui Elvis? Adevăru' e că hoașca avea un picior de sticlă. Păi, uite-așa! I se transformase peste noapte. Îi strălucea. De la o ploaie de primăvară. Pun pariu că nu credeți nici o iotă. Da' să mor dacă mint!

Fleoașc! Misivă pentru Pisicuța Galeșă din Cluj:

"Iubițico, pe unde-ai umblat atâta amar de vreme? Sunt pe-acilea, dai de mine

în doi timpi și trei mișcări".

Semnat, Papagalu' Rozaliu!

Eu sunt papagalu', nu vă mai obosiți. E drept, m-am ramolit. Am cearcăne nasoale de tot. Îmi scârțâie genunchiu' stâng. Am amețeli, mi s-au îngălbenit degetele de la chiștoace, mă lasă memoria.

Și-s flămând.

Ce mincinos! Acu' o săptămână am ras un cârnăcior de pe-o tarabă. Să fi văzut cum s-au luat după mine polițaii! Buluc, dom'le!

Așa, pisicuțo! Te-ai dat la fund atâta amar de vreme. Și-acu', hop, la lumină!

Muream de emoție. I-am scris o mie de mesaje. I le găseam pe ale ei prin WC-urile publice, pe zidurile primăriei, pe coșmeliile din stațiile de autobuz. Parcă se juca cu mine!

O grămadă de boschetari s-au înghesuit să mă pocească. Să mă tragă de limbă. Că cine-i gagica. Că Boris ar fi homosexual și gușă la poliție. Că-i zice tunar așa, la mișto, fiindcă are o sculă cât toate zilele. Ce babardiști!

Uitați-vă la mine. Persoană respectabilă. Nu umblu cu șușe de doi lei. Fac și pe dracu-n patru să nu mă duc la fund. Să nu îngroș drojdia societății noastre civile. Supraviețuiesc, dom'le, îmi țin coada pe sus!

L-am cunoscut ieri pe un metalist, Popescu Lamă de Oțel. Ce să-i faci dacă lui îi plăcea numele acesta? Se urina la WC-ul public din Gara de Nord. N-am mai văzut așa ceva! I-au trebuit cinci minute să sfârșească. Țâșnea urina din el! M-a văzut că mă binoclam. Mi-a râs în nas. L-am întrebat:

- Îl cunoașteți pe tunaru' Boris?

- Ce șmen ai cu el, bărbățele?! Mi-a strigat metalistul trăgându-și fermoarul la pantalonii lui plini de lănțuge. Dacă-l știu, o să pun o vorbă bună pentru tine, moșulică!

Auzi la el! Măgarul!

Da' era simpatic. Noua generație. Cu capu'n nori, bag seama. N-o cunoscuse băiatu' pe Pisicuța Galeșă din Cluj. Nu-i pipăise bulanele mișto! Nu-i molfăise sfârcurile, bietul de el! Păi, să-i fi spus eu ce pierduse, nu?

Mi-a zis făcându-mi cu ochiu':

- Te pricepi la calculatoare?

- Ț̣ț̣ț̣ț̣ț̣!

- Am eu un fișier cu toți golănașii de prin zonă! O să dăm de el, n-ai nici o grijă!

Își făcea veacu' într-o mansardă mucegăită. Ce mai puțea! Plină de gândaci. Aia se căcaseră pe monitoare și pe claviatură. Da' nu-i păsa lui Popescu Lamă de Oțel. Săracu'! Visa revoluții. Visa să conducă lumea. Să fie cel mai tare din parcare.

I-am spus în șoaptă:

- Bă, mucea, las-o moale! E fumată chestiunea! Ai auzit de Pisicuța Galeșă din Cluj? Întreab-o pe ea cum devine cazu'! Are experiență, gagica!

Popescu Lamă de Oțel m-a privit neîncrezător. Mi-a zis de la obraz că-s diliu, că mă caută moartea. Că-s limbut. Că-s gargaragiu. Că pisicuța trebuia să fie acum hodorogită. Că nu există nemurire. Că s-a dus vremea noastră. Gata, la groapa de gunoi a istoriei. Că-i timpul gagiilor cu capu' cât banița, crăcănați peste claviatura aia ochioasă.

Nu l-a găsit pe Tunar în fișierul lui. Da' mi-a șoptit:

- E chestie politică la mijloc!

- Hai sifon, puștache! I-am zis eu. Pisicuța nu le avea… Era doar o rebelă, înțelegi? Ar fi răsturnat lumea numai din vârful buzelor dac-ar fi putut! A scris și trei manifeste! Ei, poezie, tipule! Să radem lumea c-o floare! Să mori de râs, nu alta! Da' era o figură!

Popescu Lamă de Oțel m-a înjurat. S-a lăsat prins în mrejele unui programel. Nici n-a mai vorbit cu mine.

L-am tapat de-o țigară. Am sorbit dintr-o ceașcă de cafea plină de ruj. Cafea puturoasă. Sălcie. M-a izbit în stomac asemenea unui pumn de ciocănar. M-am cocoțat pe geam. M-am zgâit la lume. În zare se vedeau niște coșuri de fabrică. Un bombardier vâjâia prin văzduhul încins. I-am trimis bezele pilotului. Pe stradă se tot fâțâia o curvișteină. Scumpă, scumpă. Mi-a făcut semn să mă duc cu ea! N-o durea mâna. Și-a tras un pic fermoarul. Să mă bage în viteză. Nici aia nu mâncase de-o săptămână. Se vedea de la o poștă. I-am strigat:

- Mimi, l-ai văzut pe tunaru' Boris?

Curvișteina m-a porcăit în fel și chip. Mi-a zis că-s sărit de pe fix. Uite-așa mă arunca Pisicuța Galeșă din Cluj în brațele pierzaniei.

- Închide geamul! A țipat la mine Popescu Lamă de Oțel. Am găsit ceva despre pisicuța ta! Fii atent!

Cică un pește de pe Lipscani avea o tipesă cu porecla asta. Ei, mie nu prea mi-a venit să cred, fi'ar a dracului de treabă! Pentru mine, pisicuța fusese un mister o viață-ntreagă. Și-acu' s-o găsesc făcând trotuarul?

Ne-am mișcat într-o clipă. Peștele zăcea pe o terasă, la soare. Bine făcut. Fălci de taur. Mușchi turnați pe el cu lopata. Avea un rânjet periculos. Da' sufletu' îi era ca de furnică. L-am luat repede. S-a fâstâcit. S-a bâlbâit. Că era o confuzie. Că auzise el de dama asta da' că nu era în proprietatea lui.

- O fi una care face pe independenta! a mârâit peştele trăgând o duşcă din berea-i austriacă. Mai sunt şi din astea. Am auzit că tipele astea lucrează cu barosanii de la informaţii. E minat terenu', nu vă băgaţi!

- Îl știi pe unu' Boris, zis tunaru', l-am întrebat, săltând de pe un picior pe celălalt.

La Universitate, pe zid, scria ceva despre el! N-ați citit?

- O știm pe aia! Ai vreun pont? Am spus repede.

Inimă de Leu are! Ăla le știe pe toate! Prin Piața Romană se învârtește, bulangiul! Da' vinde tare scump.

Am luat metroul. Bâz. Bâz. Sus, pe scări. La lumină. Înghesuială. Tuse canceroasă. Strigăte guturale.

L-am găsit pe valutist. Își înfundase fundu' în scaunu' unei Lancia. Ce grande se dădea!

El ne-a ochit. I-am sărit în cârcă. L-am luat de moț. Nu prea i-a plăcut. S-a fâstâcit. I s-a înroșit gușulița. I-au luat foc urechiușele. L-am amenințat. Prostu'! A pus botu'.

- Asta-i adresa pisicuței...e... Pisicuța Galeșă... din ....din... Cluj ... pe cuvânt, gagiilor... acu' două zile era la adresa asta! S-a bâlbâit valutistul.

I-am zis adio, hahalerei!

Popescu Lamă de Oțel s-a ținut după mine. Tot mustăcea. Făcea pe nebunul. Se zgăibăra pe scările tramvaielor împreună cu mine. Își zornăia lănțugele. Murea să vadă minunea. Tot mă tachina. Tot mă lua peste picior. C-o să găsim o babă surdă. Că-i sigur paralitică pisicuța mea. C-o fi patroana vreunui bordel. Că-i plăcea să plătească niște golănași să scrie mesaje pentru ea. Că era bolnavă de melancolie, muma pădurii! Fără îndoială, tânjea după vremurile apuse! Iar treaba cu tunarul Boris era acolo, un moft!

Gata, gata, flecarule, i-am zis. Coborâm la prima. E un bloc vechi acolo, italienii l-au construit în '40. In colț e o berărie, mai încolo o stație de benzină. Ține-ți gura, vedem noi cum devine cazu'. Fii respectuos!

Un moș, c-un câine jigărit după el, urca la deal. La număru' nouă, e fătuca! Aha!

Să-l fi văzut pe Popescu Lamă de Oțel cum și-a bulbucat ochișorii. Ei, metalistule, să te văd!

Am urcat o scară crăpată. Puțea a gunoi. Un bec chior se legăna pe palierul prăfuit. Pereții, jupuiți. Undeva răcnea un bețivan. La etaj sufla într-o trompetă. Mirosea a rântaș de te trăznea.

- Aici e! Am zis gâfâind.

Cioc, cioc! Am venit, iubito! Intră. Voce cristalină. Stătea întinsă pe pat, pisicuța mea. Fragedă, fragedă.

- Cine-i tipul, Papagalul Rozaliu? M-a întrebat Pisicuța Galeșa din Cluj.

L-am prezentat pe metalist. Bineînțeles că Popescu Lamă de Oțel nu era convins. Tot rânjea, prostul. Credea că-l adusesem la giugiuleală. I-ar fi plăcut, nesimțitului. Da' pisicuța era un simbol. O amintire. Trăgea să moară. Numai capul ei drăgălaș se mai mișca. Restul trupului se transformase într-o bucată sclipitoare de sticlă.

- Ați auzit de tunarul Boris? ne-a întrebat pisicuța oftând.

- Ț,ț,ț! Am făcut eu înroșindu-mă de rușine.

- Boris a luptat în Afganistan. Într-o bună zi carnea lui s-a preschimbat în sticlă.

- Aha! Am mârâit eu făcând pe interesantul.

- Un grup de cercetători din New York i-au introdus matricea informațională pe computer!

- Sanchi, pisicuțo, am spus eu. Nu te-am văzut de atâta vreme și tu te ții de șotii dintr-astea! Cum să te cred?

- Taci! Mi-a urlat în ureche Popescu Lamă de Oțel. E posibil, moșulică! O pot face și eu! O să-mi aduc îndată sculele!

Și a ieșit valvârtej pe ușă.

Eu m-am tolănit într-un balansoar. Am închis ochii. Se auzea sticla.
Înfuleca hulpavă carnea Pisicuței Galeșe din Cluj.

Dar ce-mi păsa?

De ce să mă mai împotrivesc? Împotriva cui să mă lupt? Valuri uriașe de Timp se prăvăleau peste mine. Mă duceau cu ele. O voce din eter spunea pe un ton egal:

- Și acum, pentru Papagalul Rozaliu din București, TIME cu PINK FLOYD!

Războiul informațional

Prin '57, când am fost făcut general, toată lumea își dădea ifose atunci când vorbea despre Internet. S-au grăbit cu toții să-și cumpere un maldăr de scule. S-au branșat la rețea. Și-au făcut de cap. Îmi aduc aminte bine. Se lăudau cu toții că iau parte la cel mai teribil război din toată istoria omenirii. La fiecare colț de stradă dădeai peste câte un spărgător de coduri cărându-și în spate unitatea informațională conectată la sateliți. Era o bramburească de nedescris. Americanii îi spionau pe chinezi. Vietnamezii îi spionau pe ruși. Francezii scotoceau prin ungherele germanilor iar bulgarii ne purtau sâmbetele - câte un site de la parlament sau de la guvern. Erau cu toții experți în războiul informațional. Toată lumea era bine informată. Prindeau din zbor de la radio sau de la televizor câte o știre bubuitoare. Să-i fi văzut cum își dădeau ochii peste cap. Bineînțeles că le știau pe toate. Era o rușine să nu știi cumva cine cu cine, cine pe cine, cine cui, cine la cine, cine după cine, cine împotriva cui. Merita să-i vezi pe toți cum își dădeau aere. Cum le știau pe toate. Peste tot găseai câte un vânător de spioni, câte un custode al unei matrici informaționale. Jurnalele erau pline de simboluri aruncate marelui public spre interpretare. Tarabele gemeau de cărți despre manipularea

informațională. Întreaga republică aștepta cu sufletul la gură ziua în care aveau să fie publicate dosarele. Era Marele Război Informațional! Toți luptau împotriva tuturor! Aveai un pont de vânzare, erai cineva. Nici nu se punea problema să primești ceva la a doua Mână. Te-ar fi luat în râs. Totul era codificat. Comportamentul, limbajul, Marile Afaceri, Marile Ticăloșii. Doar aparent totul se petrecea la vedere. La vedere era bunul gust, surâsul curtenitor, marea frăție universală. În străfunduri colcăiau sperjurul, sodomia, nimicnicia. Asta era cumplitul adevăr. Se vorbea că până la urmă o să ne frângem gâtul. Că o s-o pornim pe urmele dinozaurilor. Că o cometă ne va face una cu pământul. Ticăloșii nici nu se sinchiseau, stocau tone de informații și șantajau cu sârg o mulțime de politicieni, fețe bisericești, oameni de afaceri și tot felul de VIP-uri.

Într-un fel mie nici nu-mi păsa. Tocmai mă chemaseră în acel aiuritor '57 să mă promoveze, chipurile. Lucram ca bucătar la RITZ, pe bulevard, lângă teatrul dramatic. În zilele caniculare ieșeam la fereastră și fluieram după puștoaicele de la pension. Nerușinatele, înfulecau bastoane de ciocolată și-mi făceau semne obscene. Într-o bună zi m-a chemat patronul și mi-a zis, cu oarecare morgă : o să te facem general. M-au postat la intrarea hotelului în doi timpi și trei mișcări. Sigur că mi-a făcut o plăcere nebună toată chestia asta. I-am văzut trecând pe bulevard pe prințesa Danemarcei, pe ambasadorul americanilor, pe Dalai Lama și pe Gagarin, pe Fidel Castro și pe Gorbaciov, pe Havel și pe prințesa Margareta. O grămadă de lume. Somități și somități. Gărzile lor de corp îmi

aruncau priviri trufașe. Dar nici nu-mi păsa. Eu eram general. Culmea e că lucram sub acoperire. General acoperit cu general. La poarta hotelului RITZ. În plin război informațional. Cine să bănuiască teribilul adevăr? Aveam o mie de unități informaționale sub fireturile galoanelor mele și comunicam cu toți generalii serviciilor secrete din lume. Sigur că făceam pe nebunii. Iar lumea flecărea și se distra nebăgând de seamă că eram pe cale să-i facem pe toți harcea-parcea.

Războiul lumilor

Pălăria lui Rupert a stat o vreme spânzurată de semaforul lângă care fusese accidentat președintele Americii. Rupert s-a lăudat că o pală ciudată de vânt, stârnită din senin, i-a luat pălăria în acel loc de legendă. Automobilul blindat al președintelui, model 2345, s-a desfăcut bucăți în intersecție punând pe jăratec întreaga lui trupă de pușcași marini. Președintele venise să viziteze arhipelagul nostru dar mai toată lumea știa că se întâlnise cu Zam Zamora, șeful gherilelor. În WorldNet, știrea că automobilul blindat s-a făcut bucăți fără motiv s-a răspândit ca fulgerul. Numai despre pălăria lui Rupert n-a suflat nimeni vreo vorbuliță. Fratele meu a luat legătura cu meteorologul arhipelagului încercând să afle de unde ar fi putut veni pala de vânt. Meteorologul era blond și spălăcit și un mare fustangiu. În nopțile călduroase ale arhipelagului îl puteai găsi hoinărind prin taverne și cântând în gura mare. Polițiștii nici nu-și mai băteau capul cu el. Fiind îmbibat cu rachiu de migole, meteorologul n-a înțeles

întrebările fratelui meu și l-a confundat cu cântăreața de operă Adelaide Brianon. L-a sărutat pe gură și i-a făcut propuneri nerușinate. În schimb, Tortogue, astrofizicianul de la Atomic, a analizat cât se poate de serios pala de vânt și a cerut o audiență la guvernatorul arhipelagului, apoi i-a sunat pe cei de la ONU și, în final, a cerut să vorbească papei. Eu m-am ținut de capul lui Tortogue încercând să aflu ce l-a speriat într-un asemenea hal. Urmărirea asta mi-a dat serios peste cap micile economii dar nu-mi pare rău că am văzut o mulțime de lucruri încântătoare pe care altfel nu le-aș fi știut niciodată. Trebuie să recunosc, sunt un leneș, un mare leneș. Prefer la sfârșit de săptămână să stau cu nasul în Domeniul Virtual și să mă joc în cele mai neînchipuite feluri. Cel mai mult și mai mult îmi place să inventez tot felul de ființe fabuloase. Cândva, am organizat și o mică expoziție cinetică la care am invitat mai mulți oficiali împreună cu soțiile lor. Am pus mult suflet pentru acel moment. Am cumpărat băuturi fine și multe bomboane de ciocolată și l-am chemat pe Pârșiva Upândiva să de-a un mic concert de muzică indiană. Lucrurile nu au ieșit așa cum am plănuit eu pentru că soția guvernatorului s-a certat cu Adelaide Brianon care avea un decolteu apetisant și care făcea ochi dulci mai tuturor. Am fost nevoit s-o invit politicos în stradă, lucru pe care nu mi l-a iertat niciodată deși aproape că-mi stricase mica petrecere. Gestul meu a făcut din Adelaide Brianon singura martoră a accidentului care l-a avut ca protagonist pe președintele american. Cântăreața de operă a susținut tot timpul în fața ziariștilor că din cer a coborât un fulger verde care a despicat

automobilul. Nici poliția și nici chiar Agenția Americană de Informații nu i-au dat crezare. Guvernatorul nostru nu avea simpatii comuniste astfel că americanii abia dacă ne băgau în seamă. Eu am pus obtuzitatea asta pe seama prostiei de care nu duceau lipsă democrațiile noastre obosite. Am zis lucrul ăsta într-o emisiune difuzată în WorldNet și am primit prin WAP o grămadă de mesaje belicoase de la tot felul de țicniți care mi-au promis că-mi vor da foc sau că mă vor spânzura de primul semafor întâlnit în cale. Tortugue s-a bucurat și el de același tratament, birocrații de la ONU ridiculizându-l în fața presei iar fizicienii de la Berlin luându-l peste picior din pricini care îmi scapă. În cele din urmă am aflat că analizele de laborator îl duseseră pe Tortugue la concluzia că pala de vânt care zburătăcise pălăria lui Rupert fusese stârnită de reactorul unei nave extraterestre bine camuflate. Că în curând aveam să fim târâți într-un război galactic n-a interesat pe nimeni. Generalul Kolin Pover ne-a asigurat că nu suntem amenințați din spațiu și că armata nu face înrolări. La două zile după această declarație, pălăria lui Rupert a dispărut.

Războiul roboților

Peste drum, Alhadar și-a cumpărat un robot de tuns iarba. Robotul, verde ca o broscuță, m-a salutat grațios și m-a împroșcat cu un lichid cafeniu. Alhadar mi-a explicat, pe un ton afectat, că haina mea vișinie l-a enervat cumplit pe proaspătul lui robot. Bine, mi-am zis, trebuie să trăiesc în această lume nebună. Trebuie să supraviețuiesc. M-am dus la magazinul de roboți și mi-am cumpărat

unul fumuriu. Era așa, ca o lăcustă. Sărea de colo-colo și scotea sunete guturale. Era un enciclopedic. Doamne, le știa pe toate. Am flecărit zile și nopți despre teoria lui unu care se multiplică și despre moartea subită a dinozaurilor. Robotul meu fumuriu mi-a povestit despre magaronga, cultul batrusta și despre amantele lui Lenin. M-a fascinat. I-am cumpărat un ajutător biomecanic. Era o nebunie să-i vezi cum se hârjoneau pe peluză. Sporovăiau de una, de alta. Biomecanicul producea ploaie și ceață și ninsoare la comandă. Alhadar n-a văzut cu ochi buni achizițiile mele și și-a cumpărat un luptător. Luptătorul avea o platoșă argintie și fugărea câinii de cartier și dădea cu tifla trecătorilor, trăgând cu un pistol. Toate bune și frumoase. Eu mi-am cumpărat un organic de toată frumusețea, care scria poezii și care se putea transforma într-un vampir sau într-o fantomă electrică. Alhadar a murit de ciudă și-a ordonat luptătorului să să-mi atace proprietatea cu fumigene. Fumuriul meu a intrat în luptă la zece dimineața, iar biomecanicul a aruncat fulgi de nea rozalii peste acoperișul lui Aldahar. Poliția nu s-a băgat, așteptând să vadă ce se întâmplă mai departe. Pierzând prima bătălie, Aldahar s-a adresat Agenției Pentru Protecția Împotriva Roboților, dar directorul agenției i-a replicat că nu-l poate ajuta, Aldahar fiind și el proprietar de roboți. Orbit de furie, Aldahar a luat legătura cu mafioții electrici din Nord, promițându-le câteva pachete bune de energie. În plină noapte, m-am trezit cu toată casa luminată foarte puternic. O mie de fulgere globulare au intrat pe fereastră, arzându-mi tapetul și făcându-mi scrum

calculatoarele. Fumuriul meu, dezarticulat, n-a mai reacționat. Biomecanicul a sfârșit într-o băltoacă de ulei, iar organicul s-a bătut eroic cu șapte mafioți electrici, sfârșind într-o mare de flăcări. În zori, a sunat retragerea. Poliția mi-a răspuns că fiind vorba despre un mic război local trebuie să mă adresez Comitetului ONU pentru Războaie Locale. Dar nu cunoșteam nici măcar secretara vreunui parlamentar internațional, așa că mi-am văzut de treabă. Banca mi-a comunicat că îmi fusese blocat contul și că trebuia să plătesc întâi toate ratele pentru fumuriu, pentru biomecanic și pentru organic. În tot timpul ăsta, luptătorul lui Alhadar mă ținea locat pe ecranul lui gata, gata să apese pe butonul ucigaș. N-avea rost să mă plâng autorităților, dar nici nu voiam să dau bir cu fugiții. Singur, singurel în fața lui Aldahar mă simțeam ca un dinozaur fără solzi. Nu m-am mirat când m-a căutat maestrul Iang Zen. Războiul roboților ajunsese și la urechea lui, tocmai în arhipelagul Japan Sen. Maestrul mi-a făcut o vizită sub forma unui spirit. Spiritul a țâșnit dintr-o conductă de gaz și mi-a pus câteva întrebări nelalocul lor. Cum era singura mea șansă de a supraviețui, am fost de acord să intru în Forțele Multiple care luptau împotriva robotizării. Iang Zen mi-a schimbat codul genetic, transformându-mă într-un anorganic proteiform. A doua, m-am multiplicat și m-am substituit casei lui Aldahar. L-am strivit înainte ca roboții lui să mai poată face ceva. Dacă aveți probleme cu aspiratoarele sau cu aparatele de prăjit pâine inteligente sunt gata să vă ajut. Forțele Multiple pregătesc în aceste zile ofensiva împotriva Împăratului Lumii, care este un organic sofisticat ce poate

lua înfățișări diverse de la Pol Pot la Stalin sau Aga Can.

Inelul Magic

Îmi aduc aminte perfect, am rămas fără chip în mijlocul verii. În mod paradoxal puteam să bem şi să mâncăm. Chiar ne puteam plimba pe stradă. Unii dintre noi făceau chiar şi dragoste de două ori pe săptămână.

Într-o dimineață mi-am spus că totul trebuie să fie din pricina unor bulversări magnetice. Nu știu care a zis că, în mod foarte clar, câmpurile informaționale fuseseră schimbate de către Instanța Superioară. Asta ar fi însemnat că toate codurile secrete fuseseră aruncate la coșul de gunoi.

Apoi n-au mai sunat telefoanele. Nici n-a mai plouat, iar furtuna de august s-a lăsat așteptată.

Apoi au dispărut câțiva. N-aș putea spune cu exactitate care dintre noi.

Apoi s-a iscat un zvon. Anume că noi nici n-am fi existat și că fusesem doar așa, o părere.

Țin minte că cei din guvern nu au luat nici o măsură. Parlamentul a fost dizolvat și s-a spus că o să înceapă revoluția.

Țin minte că mie nici nu-mi păsa și că le-am promis tuturor că, atunci când o să aud zarvă-n piață, o să mă închid frumușel în casă și-o să dorm dus.

Apoi, într-o bună zi, au venit magicienii. Nu erau ființe, erau abur. Aburul Primordial.

O vreme s-au prelins pe după pereții caselor încercând să ne spioneze. Se furișau pe înserat și trăgeau cu urechea. Puteau lua diverse forme. Cineva mi-a zis c-au ieșit din minele vechi, altul că, dimpotrivă, ar fi venit tocmai din Lună.

Unul dintre magicieni m-a oprit pe stradă. Mi-a spus:

- Ai văzut inelul, nu-i așa?!

- L-am văzut! m-am lăudat eu, naivul de mine.

- Ești singurul care l-ai văzut, nu-i așa?!

- Așa cum zici! m-am fudulit eu.

Și mi-a pus pe umeri o mantie grea, înstelată. Și mi-a lăsat o carte plină de coduri secrete. Vei fi stăpânul inelului, mi-a zis și s-a făcut pierdut într-un nor. Asta s-a întâmplat acum o mie de ani și eu încă nu mi-am revenit din surpriză.

Relatare despre dublu

sau despre subtilitățile războaielor semantice

Uluitoarea invenție a lui Laerte puse pe jar toată floarea masculină din micuțul orășel Scyla.

Pe scurt, dacă aveai o nevastă dată naibii o duceai lui Laerte care o ademenea cu

vorbe bine meşteşugite, îi oferea cafea, ţigări şi bijuterii şi apoi o invita, aşa ca din întâmplare, să viziteze cutia magică.

Odată ieșite din ea, cele mai îndărătnice femei din orășel deveneau blânde și suave iar bărbații lor își putea dezlănțui patimile sportive și alte câteva asemenea lucruri.

Ținută în secret, într-un șopron părăsit, cutia magică era păzită cu strășnicie de câte un membru al gărzii civice.

Într-o bună zi, plin de curiozitate, paznicul de serviciu pătrunse înăuntru. Ieșind, se putu constata că semăna foarte bine cu nesuferita nevastă a directorului de la Arenele Însângerate. O mulțime de bărbați voluntari intrară atunci în cutie cu gând să caute stricăciunea.

În tot acest timp, Laerte își dormi dulce somnul de după-amiază.

Spre seară, invitat fiind la o recepție, se duse în baie să se bărbierească. În timp ce se săpunea fredonă pentru bunul lui plac binecunoscutul cântec "Orfeu nu coboară în Infern". Când tocmai termină a zecea strofă, un comitet ad-hoc al femeilor din Scyla veni să-l condamne la moarte. Fu luat pe sus și dus în piața orașului. Laerte nu păru uimit de absența bărbaților de pe străzi.

Piața era plină de femei. Laerte râse încântat și ceru să i se îndeplinească ultima dorință: să arunce o privire în cutia magică.

În cutia magică era răcoare. Mulțumit, Laerte reluă "Orfeu nu coboară în Infern" și cu o mișcare vioaie trase capacul cutiei.

În clipa în care femeile aprinseră rugul, cutia se desfăcu în bucăţi şi din ea ieşi

plin de strălucire Orfeu.

El avea o liră și o căuta pe Euridice. Femeile se străduiră să-l recunoască pe Laerte. Nu reușiră.

Așa că Orfeu traversă nestingherit piața și undeva, acolo unde cerul se îngemăna cu marea, coborî în Infern. În drum spre sălașul lui Pește Orb, ființă fabuloasă a tainei acvatice ca exercițiu de putere, Orfeu medită îndelung la alcătuirea lumilor ființei și a dublului.

Alcătuirea lumilor fiinţei se revendică a fi a codurilor construite spre deliciul interpretării. Maliţia sau aroganta celui care interpretează par a fi puncte vulnerabile.

Ignoranţa şi prostia, instituţionalizate, se drapează fie în binele public fie in monopolul pus pe nemurire. Aşa stând lucrurile, nu ne aflăm la sfârşitul Istoriei.

Prinşi în matrici informaţionale dinamice şi trecătoare, ne conectăm la reţeaua virtuală codată în imaginarul colectiv. Pare inacceptabil să vorbim despre imaginar într-o asemenea manieră de vreme ce colectivismul nu explicitează mişcările profunde ale imaginilor care traversează epoci, câmpuri de luptă, trupuri şi fiinţe.

Cuvintele, înţepenite în stereotipii, sunt mai mortale decât proiectilele iar decodificarea devine strigătul de luptă al ignorantului.

Iminenta sau nesfârşita desecretizare arde fiinţele şi trupurile împlinind misterul Totalităţii care transmite coduri prin ritual, fie el alterat de aşa-zisa mondenitate, fie prin fascinaţia feminină.

Dezvăluirea nu e însă decăderea secretului. Pusă între fiinţe, încifrarea e secret.

Aflată între fiinţă şi Totalitate ar putea fi taina. Aparţinând Totalităţii ar putea fi mister. Instituţionalizările ignoranţei se zvârcolesc târând mulţimile în marasm iar politica e siderată de presiunea informaţională.

Bietele corpuri, pornite spre miracol ca unităţi informaţionale de luptă prin interconectare la real, fie el mediu înconjurător sau comunitate, pierd supleţea genetică şi dinamica interpretării.

Ai spune că fiinţele sunt prinse în Războaie Semantice fără voie, împinse de violenţa catastrofei. Evoluţia, supusă interpretării, pare a fi o limită în timp ce catastrofa e a vecinătăţii. Orfeu nu este a corporalităţii instrucţiune ci este o vecinătate în care-l cuprinde pe Laerte. Iar imaginarul îl revendică pe acesta din urmă aşa cum ocultele îşi revendică utopia iar serviciile secrete marile conspiraţii care sunt ale hazardului instrucţiuni tainice.

Imaginarul joacă însă feste prostiei instituţionalizate sau femeilor din iluzoriul Scyla subminând frontiera cu realul aşa cum zidul Berlinului dacă ar fi fost limită absolută n-ar mai fi fost nimic.

Repetiția, nevolnicia ei

Culmea, purta pălărie. Să nu-ți vină să crezi, avea baston! Să mori și alta nu, avea ceas cu lanț de argint!

- Air travel is nowadays as safe as travelling by train!

I-a spus fetei de la recepție. Pentru că exersa. Pentru că tocmai se pregătea să treacă Atlanticul spre America. Pentru că voia ca toată lumea să știe.

- Și pentru tusea dumneavoastră am un leac! i-a spus șoferului de taxi.

- Copiii sunt o adevărată bătaie de cap! i-a spus unei femei care-și certa plozii.

- Credeți că Prigogine a spus totul în materie de timp?! l-a întrebat pe un polițist.

- Bastonul poate fi o armă strașnică, e nevoie doar de stăpânire de sine! i-a explicat unuia.

- Evident, Luna este un satelit artificial, gol pe dinăuntru, de vreme ce, în mod cu totul neașteptat, și americanii și rușii tac mâlc în privința ei! i-a șoptit vânzătorului de ziare de pe faleză.

- O seară petrecută cu mine, să nu credeți că mă laud pur și simplu, e o seară de neuitat! a încercat să cucerească o femeie măritată.

- Nu-i așa că privindu-mă vă întrebați dacă nu cumva sunt extraterestru? Din pricina ochilor mei?! câteodată și eu mă îndoiesc! s-a plâns unui lustrangiu.

- Mingea de cauciuc pe care ți-o tot aruncă destrăbălații ăia prin apă o să vă facă praf minunatul ceas de aur! îl avertizează pe un bărbat care-și consuma berea plictisit.

- Cred c-ar fi bine să duceți bărcile în hambar, după-amiază va fi furtună, valurile vi le vor sparge pe toate! l-a îndemnat pe unul din salvatori.

- Ce opinie aveți despre America, n-o găsiți teribil de frivolă? tachină o tânără care tocmai își scotea sutienul.

- Toate ca toate sau toate sunt ca toate? întrebă retoric, speriind o femeie care croșeta absorbită.

- N-ați vrea să vă retrageți piciorușul atât de delicat din calea mea? Vi l-aș putea

strivi cu bastonul din greșeală! a sfătuit-o el pe Marilyn Monroe.

- Cerule, ce bine semănați cu îngerul acela, Marilyn! s-a extaziat pe moment.

- Sunt chiar ea! i-a strigat Marilyn Monroe.

- Casa ei este drumul spre locuința morților! a bombănit el trecând mai departe cu gândul la pilda lui Solomon.

Și se plimba în fiecare dimineață pe plajă și se oprea și vorbea fiecăruia spunându-i mereu același lucru. Repetând până și virgulele. Învârtindu-și bastonul prin aer. Fluturându-și pălăria. Amenințând cu plecarea. Cu sinuciderea. Cu uitarea. Un bărbat între două vârste, trăznit, nebun, ce mai. Credea, bietul, că lumea-l așteaptă cu sufletul la gură. Să-i năucească mereu cu aceleași întrebări. In nevolnicia lui. Așa că l-au luat la ochi. Niște polițiști. Niște cârcotași. Niște jurnaliști. Și i-au cerut să stea locului să se explice. I-au cerut apoi socoteală. Apoi i-au cerut să se lase fotografiat. Să apară pe prima pagină a ediției de seară. S-au holbat cu toții. S-au speriat. Și-ntr-un elan general, cu acordul lui, s-au jucat îngropându-l în nisip. De-adevăratelea.

Seară de august

Am prețuit întotdeauna încercările mamei mele de a anunța evenimentele viitoare.

Ultima dată când am stat de vorbă cu ea la telefon ne-am împărtășit unele temeri în legătură cu viața noastră de femei singure. Oricât m-am străduit n-am reușit să aflu de la ea cum avea să fie petrecerea la care mă

invitase un fost coleg de liceu. Mama a ocolit subiectul cu abilitate și am bănuit că-și pierduse interesul pentru astfel de lucruri. La sfârșitul convorbirii m-a rugat să petrec seara de sâmbătă împreună cu ea.

M-a așteptat în fața casei. Își pusese ochelarii cu ramă de argint. Aranjase masa în sufragerie. Aprinsese lumânări. Îmi pregătise o baie fierbinte.

Ne-am uitat la televizor. Am băut cafea. Am mâncat șerbet, ne-am distrat răsfoind albumul de familie.

Mama părea liniștită și fericită.

Dimineață m-au trezit chicotelile ei. Era îmbrăcată cu noua mea rochie mov și se învârtea prin fața oglinzii. Rochia se rupsese dar mama nu se sinchisea. A încercat să mă liniștească spunându-mi că totul nu era decât o manifestare spontană a dragostei ei pentru mine.

În timp ce și-a turnat un ceai, mi s-a plâns că are mai tot timpul migrene. Apoi mi-a povestit ceva fără sens. I-am zâmbit amar și cred că a durut-o. A răsturnat ceașca de ceai din neatenție. A împrăștiat zahărul pe covor. A izbucnit în plâns și s-a închis în baie. După un sfert de oră ne-am împăcat. M-a condus până în stradă și mi-a urat petrecere plăcută cu un glas tremurat.

Apariția mea a stârnit o oarecare rumoare printre invitații fostului meu coleg de liceu. Unii au zâmbit batjocoritor. Pălăria și taiorul pe care mi le împrumutase mama păreau să facă o notă discordantă cu paietele strălucitoare și cu mătăsurile fluide. Dar parfumul meu, furat din sticluțele dosite de mama în dulapul ei plin de gutui, l-au pus pe fostul meu coleg în mare încurcătură. Mi-a

sărutat mâna cu stângăcie și mi-a turnat un pahar de șampanie cu gesturi tremurânde.

Privind în jur, am zărit-o pe rivala mea din liceu. Era plină de exuberanță și încerca să capteze atenția tuturor. Avea însă un surâs artificial iar fața îi era plină de riduri. Mai mult, rochia mov, aidoma celei pe care mama o făcuse ferfeniță, n-o prindea chiar deloc.

M-am gândit la mama cuprinsă de duioșie. Încercările ei de a anunța evenimentele viitoare păreau acum mult mai rafinate. Dar, bănuiam, toate aceste noi încercări o consumau peste măsură.

Mi-am alungat gândurile, am savurat șampania și apoi m-am retras plin de discreție. Am pornit hai-hui pe străzi gata, gata să dau peste o aventură nebună. Într-un târziu, rezemându-mă de un grilaj să-mi scot pantofii, taiorul mi s-a murdărit de rugină.

Sfârșit de secol

Să răspunzi unei invitaţii făcute de Pitoşkin era ca şi cum ai fi pornit la război gol puşcă. M-am dus totuşi la acel Internet Café despre care îmi vorbise în numeroase rânduri. Se zvonea că în zona aceea s-ar putea deschide un wormhole. Iar Piroşkin se lăudase tot timpul că într-o bună zi va pune la cale un memorabil număr de magie. Am bănuit că ar putea fi vorba de aşa ceva. Lui Piroşkin îi plăceau la nebunie misterele. Se dădea în vânt după fantome. Colecţiona amulete cu puteri miraculoase. Se lăsase crestat cu un cuţit de un preot tungu. Era convins că are un spirit într-un clondir furat din Babilon. Cumpărase din Alger hărţile piraţilor din

Insula Broaştei Testoase. Timp de şapte zile se giugiulise cu o vrăjitoare din Hawai şi ejaculase în ritm de samba. In urmă cu câţiva ani, în timp ce corabia noastră se legăna leneşă în rada portului Pueblo, Pitoşkin a încercat să mă convingă că în adâncuri zăcea o comoară fabuloasă. Vajnicul nostru echipaj trăgea la aghioase. Guvernatorul se ascundea după butoiaşele cu rom bucurându-se de rotunjimile unei negrese. Nişte băştinaşi din tribul taori ne dădeau târcoale într-o pirogă vopsită în galben, roşu şi albastru. Pitoşkin îşi suflecase pantalonii. Îmi flutura pe la nas o hartă jerpelită. Vestitul Johny Putredu' o desenase chiar cu sângele său pe la mijlocul secolului paisprezece. Regele din Borneo nu s-a lăsat însă impresionat de fioroasele lui tatuaje cu cap de mort. L-a atârnat în curtea palatului său din fildeş lăsându-l pradă caniculei. Harta a stat uitată într-un seif la CIA. O femeie de serviciu a şterpelit-o pentru KGB. Pitoşkin a dat peste ea într-un talcioc din Afganistan. Necunoscutul îl fascina. Îl excita la culme. Îl atrăgea ca un magnet. M-a prins şi pe mine în jocul lui. Am vorbit prea mult despre Hitler, despre Buharin, despre Danton, despre Lenin şi Stalin, despre Lindenburg şi Troţki, mi-a spus Pitoşkin călăuzindu-mă prin deşert. Nisipul cânta. Soarele se scurgea peste noi în valuri. Auzeam voci. Un avion de vânătoare a trecut razant pe deasupra noastră. Iar Pitoşkin era convins că vorbisem prea mult despre Troţki. Poate că lumea era încă fascinată de revoluţie. Poate că era pierdută încă în melancolie. Tânjea după o schimbare violentă. Asta e, viaţa alături de Pitoşkin era palpitantă şi plină de riscuri. Pitoşkin ar fi vrut să cucerească lumea. Să-i

dea alt curs. S-o înzestreze cu noi înţelesuri. Era convins că ne îndreptam într-o direcţie greşită. N-a mai ajuns însă la acel internet-cafe. L-a strivit un tramvai.

Soldatul Echelon

Echelon se aruncă înainte penetrând Europa. Europa îi zâmbi dulceag. Dragă soldatule, te-ai infestat, îi şopti midineta Europa facîndu-şi buzele cu ruj de migole. Echelon o privi impresionat şi o împuşcă drept în frunte cu un revolver din primul război mondial. Un unchi din Denver i-l făcuse cadou pe vremea când imaginarul său era în plină construcţie în Buclele Davies. Să fii un soldat construit atât de sofisticat era o mândrie. Echelon deschise uşa camerei şi pătrunse într-un nou cadru informaţional. Se auzi chemat pe nume. Era o altă midinetă, Africa. Africa? Dar midineta nu figura în programul său şi cu atât mai puţin în Câmpul Informaţional Universal. De unde venea Africa? O trase amuzat către el. Schiţă câţiva paşi de dans. Mambo? Cha-cha? Mazurca? Africa chicoti lăsându-se moale în braţele lui. Era chiar ca în Casablanca. Soldatul Echelon îşi verifică domeniul virtual adiţional şi lansă un mesaj subliminal. Un duduit îl puse în alertă. Incercă o eschivă citită în manualul spionului virtual dar elefantul african călărit de un asiatic neidentificat de serviciile noastre secrete îl făcu una cu pământul.

Solz de pește

Într-o bună zi, Maeștrii Cântăreți mi-au furat clarinetul. Mama mare a râs de mine.

Mi-a dăruit un solz de pește și mi-a zis:

- Dacă-l pui în bătaia soarelui, o să-i vezi pe Maeștrii Cântăreți!

Parșivul de mine! Am băgat solzul în sân și-am pornit-o la plimbare prin orășel. Pek, grăsanul, a încercat să mă tragă de limbă. I-am râs în nas. I-am arătat solzul. Grăsanul s-a uitat la el mort de curios ce era.

- Nu-i văd pe Maeștrii Cântăreți! a strigat el înciudat.

- Dar ce vezi? am întrebat eu plin de îngrijorare că fusesem păcălit.

- E Mama Mare! se dă huța în balansoar și cântă la clarinet!

Sonaria

Când într-o dimineață de vineri, din zidurile casei lui Balthazar au început să crească flori de portocal, Mama Filoni a reușit pentru prima oară să zboare fără aripi, pur și simplu își agita brațele, o făcea în mod uniform astfel că îi puturăm asemui zborul cu cel al unui pescăruș. Gargali, flașnetarul, se oprise lângă chioșcul de ziare și-i povestea lui Balbus o istorie hazlie întâmplată demult în Japonia. Hezal, frizerul-fără-foarfece, se așezase pe un scăunel în fața frizeriei sale și privea încântat soarele nostru electric, Jari, lăptarul, își meșterea motocicleta fluierând un tangou și nimic nu ne dădea de gândit asupra lucrurilor ciudate care aveau să urmeze.

Apoi, de la o fereastră, ne strigă Damu, saxofonistul, era speriat de-a binelea și obrajii i se umflaseră înroșiți, părul îi era vâlvoi și acesta fu primul semn al schimbării.

Am alergat cu toții sus pe scări, înghesuindu-ne, plesnindu-ne în joacă pe

spate, curioși, flecari, înamorați de senzațional.

Saxofonul lui Damu cânta de unul singur și se simțea foarte bine, Damu își trecea mâinile prin păr, nervos, pe jumătate uluit, dintr-odată muzicuța lui Jari, lăptarul, începu un marș vesel, un pahar de bere scoase un clinchet cristalin, deși nu-l atinsese nimeni, un etaj mai jos începu să răpăie o tobă, Gargali ne strigă din stradă că flașneta lui cântă și de una singură și că toate lucrurile o luaseră razna și asta numirăm noi plini de bucurie Marele Carnaval.

N-au întârziat să apară măștile, focurile de artificii, dansurile nebune, apoi începu să se vorbească despre o gaură neagră prin care ar fi venit ceva sau cineva, ciudat, frumos, hazliu, o mulțime de sunete ființe sonore, inteligente, vai, mi-am spus, ce prostie, am privit în jur, casele lor muzicale treceau printre noi, pantalonii mei îngânau un cântec din copilărie, gardurile, pantofii, automobilele, becurile, și așa mai departe, cântau, șuierau, râdeau, sonarienii păreau pașnici, plini de farmec și foarte grăbiți să ajungă în alt univers, s-au rostogolit mai departe duși de ecoul primului sunet de după Big-Bang și iată că eu însumi, chiar acum, ies din această mașină de scris și voi pluti o vreme prin camere, apoi pe fereastra larg deschisă amestecându-mă cu zgomotele străzii …

Story

Elicopterul poliției se învârtea prin cer asemenea unei libelule uriașe, jos, un ofițer peste măsură de gras golea însetat o sticlă de

suc de roșii, hei, Olivo, strigă el către un polițist, convinge-l cumva pe băiatul ăsta să ne spună câte ceva înainte de a sosi procurorul general, nu vrea să ne spună nimic, îngână Olivo pe un ton monoton, băiatul, trecut bine de treizeci de ani fuma tăcut o țigară și stătea ghemuit la pământ, nu-mi vine să cred că nu știe cine l-a trimis aici, strigă ofițerul aruncând sticla golită undeva în spate, se apropie și urlă furios, mama voastră de teroriști, cum dracu de v-a trecut prin cap una ca asta, ia spune-mi tu mie, băiete, cam cât te-au plătit ca să faci treaba asta murdară, băiatul refuză să răspundă, polițistul care tocmai își aprinse o țigară își întrebă șeful dacă n-ar vrea să-l învioreze nițel pe golanul ăla, ăsta nu e golan, Olivo, sunt în stare să pun pariu că dacă am face o mică percheziție la el acasă, și o vom face, vom găsi un întreg arsenal, hai spune băiete cum a ajuns buldozerul ăsta aici, că eu nu agreez metodele violente dar dacă te încăpățânezi m-aș putea urca în mașină lăsându-te singur cu acest polițist care e mai puțin răbdător decât mine, aș adormi și cu siguranță nu m-aș sinchisi câtuși de puțin de strigătele tale, deci ar fi bine să-mi spui cât mai repede de ce naiba te-ai apucat să distrugi aceste uluitoare desene, ce dracu, nu mai aveți nimic sfânt în voi, din mașină se auzi un apel, ofițerul deschise portiera, hei, șefule, se auzi vocea stridentă a pilotului din elicopter, acolo jos se petrece ceva ciudat, pământul devine transparent, nu glumesc, șefule, șeful se îndepărtă alergând și cercetă speriat împrejurimile, nu văzu nimic, aiurează, își spuse, se întoarse hotărât, hai spune-ne odată cine te-a trimis aici la Nazca să distrugi

desenele, mobilul, organizația, de unde vă vin banii, cine te-a trimis la Nazca, hei, Olivo, eu n-o scot la capăt, ajută-l să-și amintească dar vezi că trebuie să-l predăm mai departe ambalat frumos, șefule, șefule, se auzi din nou vocea pilotului, șeful deschise din nou portiera, se întâmplă ceva, pământul răscolit de buldozer se mișcă, te-ai tâmpit, strigă înfuriat ofițerul, pământul se mișcă și se așază, se așază cu totul altfel, e un alt desen, un desen uriaș, ce fel de pământ o mai fi și aici la Nazca, șefule, e un desen uriaș, îl văd clar de aici de sus, cerule, dar e un, e un buldozer uriaș, transparența dispare, da, da îl văd bine acum, un buldozer, un buldozer...

Submarinul galben

De ce pornim în această lungă călătorie?

Vrem să descoperim America!

Vrem să vizităm Moscova! Vrem să ne preumblăm prin Siberia să admirăm fenomenul Tungus!

Vrem la Luvru!

Vrem să hoinărim pe Coasta de Azur!

Vrem! Vrem! Vrem!

Câtă deșertăciune, oameni buni. America nu mai e. S-a scufundat. Nici Rusia nu mai e. Nici Japonia. Nici Africa.

Nici Australia?!

Nici măcar.

De-a lungul și de-a latul Oceanului Planetar sunt doar mici insule plutitoare. În lunga noastră călătorie ne vom întâlni cu Strada 42, cu Cartierul Latin, cu o jumătate din Casablanca, cu o bucățică din deșertul Gobi sau cu două, trei castele de Burgundia!

Vai, nouă! Vom întâlni și Marea Balenă Albastră?!

Oho! Ne vom lupta cu Caracatița, cu Godzila, cu Dracula, cu omuleții verzi! O să vedeți voi! Înarmați-vă! Clonați-vă!

Se răzgândește careva?!

Oh, tăcere?!

Ei, oameni buni, v-ați răzgândit?!

Nuuuuuu!

Să înceapă aventura.

Boc, boc, boc. Iată-i pe tâmplari. Vin sudorii. Vin călăfătuitorii. Și câte un încurcă-lume. Câte un inginer făcut la normă, de-a lungul și de-a latul totalitarismului. Ismele nu încap la bordul corăbiei noastre, să știți.

În schimb, iată-l apărând în scenă pe bravul primar al arhipelagului Adamville. Domnul Fuck.

Domnul Fuck are favoriții albi, albi. Fumează pipă. Meticulos, vrea să știe tot. Sunt destui saci de făină și batoane de salam în cambuză?! Avem destule bombarde în pântecele corabiei? Avem instrumente de bord?!

Ce ne mai lipsește?!

De bună seamă, mesajul către Lumea Nouă. Mesajul nu e prea lung. Potrivit. L-au scris șapte scriitori. După îndelungi dispute. Tot ei au încercat să definească țelul călătoriei noastre către Lumea Nouă. Unii au fost de părere că va trebui să căutăm un răspuns tuturor Marilor Întrebări. Alții au crezut de cuviință că trebuie să aflăm secretul Marii Schimbări. Unii ne-au sfătuit să găsim Marele Năvod pierdut în negura veacurilor. Alții au spus că va trebui să dezlegăm înțelesurile ADN-ului. E ADN-ul un mesaj transmis Cuiva aflat dincolo de marginile Universului Real?!

Și câtă poezie!

Și câtă visare!

Dar să veniți cu noi să înfruntăm stihiile. Să ridicați sau să coborâți pânzele. Să faceți scorbut. Să aveți vedenii. Să vă lăsați mâncați de rechini pentru a descoperi esențialul.

Brr, ce mai grozăvie!

- Atenție! strigă Castal Blanco, armurierul, îndopându-și flinta cu bumbi de argint. Ne vom bate pe viață și pe moarte cu fantomele din Turnul Londrei! Îi vom căsăpi pe homunculii ascunși în cutele planetei! Îi vom face harcea-parcea pe rinocerii cu zvastică de pe Adolf Island!

- Ura! Ura! Ura! Strigă mulțimea roind pe chei.

Agropina Mesalieri, soprana, tocmai se pregătește să ne cânte aria concubinei, soarele i se cuibărește între sânii ei cei mari, un hamal leșină pe loc, Mama Mare amenință un tinerel cu cortelul ei mâncat de molii, un poponar vrea să țină un discurs, mulțimea vociferează, carambaaaaa! În apă cu mișelul! Agropina alunecă, cade într-o barcă, Ricardo Del Turco, un pirat pur-sânge, o salvează și o sărută cu foc, dulgherii lucrează cu poftă înfăptuind proiectul Marii Corăbii.

Câțiva dintre noi șușotesc la umbra arcadelor pline de viță-de-vie. Cam așa:

- E totuși straniu, spune Blambo Cazabal.

- Te cred, bătrâne lup de mare, șoptește Gambria, năbădăioasa.

- O fi ceva la care mă gândesc și eu, se bagă în vorbă Aghile Gondarov.

- În mod sigur, zice Gambria dezgolindu-și pulpele ca din întâmplare. Nu e

lipsit de importanță!

- Lumea s-a sfârșit, spune Kristian Astronomicus. Am privit-o prin lunete cum se sfârșește.

- Zi-ne, nu ne mai fierbe! cere pe un ton aprins Aghile Gondarov trăgându-se de brăcinari. Ce-a fost? Bombă atomică? Asteroid, energii malefice, revolta vampirilor?!

- O nouă revoluție? vru să știe Blambo Cazabal.

Revoluție?

Așa gândesc, poate, puținii locuitori de pe o mică insulă care plutește dincolo de cercul polar. Ei dorm foarte mult. Somnoroși, patrulează de-a lungul țărmului așteptând un semn. Poate pirații, poate Dumnezeu, poate un grup de comando. Revoluția să fi fost de vină? Totul s-a petrecut la miezul nopții. Ceva larmă, focuri de armă, niște lumini strașnice. În rest, zvonuri. Bineînțeles că vorbesc între ei despre apropiata noastră venire. O mare corabie pornită din Adamville. Nici n-au auzit vreodată de Adamville. E poate o republică, e poate Iadul. E poate Paradisul. Un arhipelag al morților! Dar ne așteaptă cu viu interes. Sunt convinși că le vom aduce ajutoare. În mod sigur n-au auzit de Kristian Astronomicus. Săracul! E în mare încurcătură.

Kristian Astronomicus zice, șoptit:

- Eu am văzut doar Lumina!

- Bați câmpii, se enervează Aghile Gondarov. Trebuie să fi văzut racheta! Sau ce-o fi fost, asteroid, mână criminală! Lumea nu putea s-o sfârșească doar într-o mare de Lumină! Trebuie să fi zărit cu lunetele tale norii învârtoșindu-se peste America, peste Rusia, peste Japonia!

- Zi, omule, ce-ai văzut! Strigă Blambo Cazabal.

- Păi n-am văzut continentele! scâncește Kristian Astronomicus.

- Cum așa?! Se încruntă primarul Fuck apropiindu-se de arcade. Cum nu le-ai văzut?!

- Nu erau acolo?! întrebă Gambria.

- N-am fost niciodată acolo! strigă Kristian Astronomicus îngrozindu-se foarte tare.

Ce nebunie! Adică toate, Europa, America, Africa, Australia, Asia, să fi fost niște iluzorii ținuturi?! Atunci și Adamville era un arhipelag iluzoriu. Dar pentru cine?! Pentru europeni, pentru asiatici, pentru americani?! Pentru ce fel de observatori?!

Iată o problemă imposibilă. Să descoperi că nu exiști. Cum să înghită o asemenea nerozie mulțimea de pe chei?! Ea, mulțimea, are nevoie de eroi! Are nevoie de războaie! Are nevoie de mister, de secret, și noi, acum, să-i spunem că ea nici măcar nu există, că e doar o prezență lingvistică?! Ne-ar căsăpi.

Primarul Fuck ne spune:

- Trebuie să lămuriți chestiunea! Existăm sau nu! E limpede, călătoria voastră capătă un sens adevărat!

Dar noi întrebăm:

- Și Godzila?
- Și războiul cu rinocerii?!
- Și Dracula?
- Și insula plutitoare?!

Fuck ne pune în vedere:

- Veți strânge mărturii!

Aha, el vrea să definim virtualitatea lumii noastre, dar cum să ieșim din virtual?! Să fim

noi doar marionete într-un Posibil Joc Virtual?!
- Ar trebui să începem cu Marele Inventar, zice Kristian Astronomicus!

- Ne-ar lua un miliard de ani! strigă Gambia legănându-și țâțele.

Fata asta, ah, are chef de hârjoană. Noi avem de răspuns la cea mai grea întrebare a tuturor timpurilor. Se prăbușesc idoli, se sfărâmă lumi iar ea are chef de nebunii în pat.

Și cum să inventariezi? Cum să structurezi concepte, fapte, oameni, idealuri?

Să zicem: Platon, computer, Iahve, bombă atomică, receptor, condensator, Mata Hari, postmodernism, secerețiciocanul, Hitler, breloc, caravelă, Bombay… Oh, nu! In van! E mult prea mult! E covârșitor! E inuman!

- E într-adevăr imposibil un astfel de inventar, se convinge primarul Fuck. Pare zadarnic. Vom muri înainte de a rezolva un sfert din primul sfert al primului sfert. E clar.

- Nu e clar, zice mârâind Aghile Gondarov.

Ce-ar putea să fie clar? Când Istoria e de fapt o mare confuzie. O foarte mare confuzie!

- Hola, ho! ne-a strigat Castel Blanco, armurierul, chemându-ne pe chei. Am primit o veste cutremurătoare de la meteorologul nostru de serviciu. Oceanul Planetar îngheață cu repeziciune. Tocmai de aceea am transformat corabia într-un mare submarin!

- Galben?! l-am întrebat pe armurier.

- Galben, galben! a strigat el pregătindu-se să închidă panourile de oțel.

Titanic

Uită-te la ei cum se mai prostesc!
Se prostesc, amice!

Se foarte prostesc, domnule!

Tovarăși, uite cum se mai prostesc!

Uraaaaa!

Titanicul s-a scufundat.

Titanicul s-a scufundat pentru a doua oară.

Titanicul s-a scufundat pentru totdeauna, doamnelor și domnilor!

Gata, gata, s-a dus O LUME. O lume, se miră Argatorius, trăgându-l de mânecă pe Sclavulopulus.

Gata-i scufundat.

Filmul înghite cartea.

Dar înțelesurile? Și ridică din sprâncene Subretina pișcându-se de țâțe și țuguiindu-și buzele. Păi care să fie interpretarea?! Cum să iei lucrurile?

Irlandezii, de pildă!

Se pare că irlandezii nu prea sunt interesați de Tratatul de la Nisa, afirmă unii observatori. Pentru aderare s-ar pronunța favorabil 45% dintre irlandezi. Sondajele de opinie făcute în insulă arată că un procent destul de mare, 27%, sunt total dezinteresați.

Aparent departe de lumea dezlănțuită, rănită în orgoliul național și știrbită teritorial, Irlanda își consumă destinul în istorie recuperând legendele și sonoritățile celtice care vorbesc despre un neam mândru și războinic. Imaginarul colectiv, în care putem descoperi înțelesurile adânci ale politicilor și ale atitudinilor, ne poate ordona descoperirile. Integrarea Imaginarului, care este de fapt cheia Integrării Europene, are anumite chei în textele lui Cătălin Ionescu.

Unul dintre ele, Neuromatul, vorbește despre integrarea virtualității artificiale prin operatorii săi aflați dincolo de lege. Spargerea

codurilor virtuale, aidoma spargerii codurilor Imaginarului, devine la Cătălin Ionescu soluția integratoare dar care anunță și insurgența. Mare parte dintre irlandezi se tem că odată ce vor adera își vor pierde neutralitatea militară într-un superstat european. Într-o astfel de situație, visul de a reîntregi Imaginarul Irlandez se va nărui dintr-odată.

Ori forța acestui imaginar, care guvernează tradiții pline de măreție, stă tocmai în acest vis. "Cine să-i asculte în nebunia turbioanelor din GlobalNet?" spune Cătălin Ionescu despre personajele sale intuind turbioanele din Imaginarul Colectiv cu care politicienii lumilor au destule bătăi de cap. Irlandezii par hotărâți să-și folosească Imaginarul pe potriva înaintașilor lor celți trimițând lumii acest mesaj prin încântătoare și stranii expresii muzicale.

Niște oameni, acolo, asta sunt expresiile muzicale.

Niște spectatori. Se smiorcăie.

Stă mileniul să se prăbușească peste ei și ei se smiorcăie ca niște domnișoare de pension. Păi, sigur că le-a modificat careva codul genetic, nu e urmă de îndoială. Argatorius gârâie. Mulțumit.

Îşi mângâie pântecele. Zice că e îndopat cu circuite electronice. Un fel de maşinărie cu voce, cu nas, gât şi urechi. Poate că are şi psihic, ah, numai bun să-l împănez cu fricile sfârşitului de veac. E umplut psihicul ăsta cu goddzile, cu dosarele x, cu titanici, cu masonerie, puţin mosad, puţină cia, puţin kgb. Oho, răcneşte Sclavulopulus, lumea de mâine ne aparţine. Ce înţelege el prin lumea de mâine e un mare mister. Nişte oportunişti. Un stomac cât toate zilele. Spectatori de

cinema. Ei, s-ar putea cabla în reţea. Să disemineze. Să-şi împrăştie pe mapamond ideile digestive. Hap, hap, hap.

Marea Hăpăială!

Războiul mâncăcioşilor. Să filozofăm cu gura plină. Sala de cinematograf duduie.

Duduie motoarele cyberspectatorilor. Ăștia se freacă între picioare, suduie. Intră cu ghetoaiele în ficțiune și fac harcea-parcea din ea. O înfulecă pe Madonna!

Madonna se dezgolește iar, anunță New York Times scriind că o firmă de produse farmaceutice din Europa va folosi imaginea devenită bun de folosință publică pentru a vinde mai multe mii de prezervative. Se pare că peste 50.000 de prezervative sunt deja aproape de coastele Americii gata, gata să invadeze sex-shop-urile. Tulburătoare răsturnare de situație, imaginea dezgolirii fiind folosită pentru protecția actului sugerat subtil sau revoluționar de Madonna pe scenele lumii.

Este o politică aidoma strategiei folosită de Michael Hăulică în povestirea MORDELIA, publicată în recenta antologie SF editată de editura ProLogos. Personajul feminin construit de Hăulică, punctul central al unei orgii textuale rafinate dar și zgrunțuroase, un metatext de excepție, este de fapt Simbolul Sexual, orgasmul în toată splendoarea lui.

O prăbușire a lectorilor în ei înșiși, în fantasmele lor. Hăulică adaugă tensiune textului așa cum politicile farmaceutice adaugă tensiune intimității stârnind orgii sexuale în imaginarul valurilor de clienți care vor goli rafturile. Oferită mulțimilor spre îngurgitare simbolică, Madonna este o Mordelia, se confundă cu ea, cuplul acesta

imaginar bântuind mesele de joc și masa tratatelor secrete și a înțelegerilor perverse într-un balet politic amețitor. Nu protecția va fi căutată ci nesfârșitul orgasm simbolic mult mai devastator și mai plin de supremă cunoaștere și descătușare.

Hăulică, un maestru al textului sexualizat și sexualizator, o reconstruiește pe Madonna într-un alt domeniu al imaginarului așa cum politicile farmaceutice o construiesc pe Mordelia fără a avea știință de ea. Femeia-fotoliu dăruită lectorului de subtilul Michael Hăulică este o imagine-cadru care produce o serie. În fapt, Hăulică o inventează pe Madonna inițiind lectorul în știința fluidelor.

Sigur că barosanii lumii sunt inițiați în știința fluidelor.

Tony Blair, de exemplu!

Spargeți-l pe Blair, scria pe baloanele lansate în campania electorală de conservatorii britanici. Ultimele sondaje păreau ușor nefavorabile lui Blair deși imaginea lui de bun familist îl menținea pe linia de plutire. Strategia vădită a conservatorilor de a limita majoritatea laburiștilor dădea acestora din urmă serioase bătăi de cap. Blair ar fi putut fi chiar punctul lor vulnerabil, un consilier de imagine profesionist alegându-l ca țintă sigură în campanie. Blair putea fi compromis din multe puncte de vedere. El nu s-a dovedit a fi la înălțimea liderilor europeni iar zâmbetul său fals și artificialitatea gesturilor i-ar fi putut aduce deservicii majore. Blair a stat tot timpul în umbra lui Clinton iar datoriile pe care le are de plătit către magnații mediei internaționale îi limitează gradele de libertate.

Blair nu este un erou. Nu are nimic din hotărârea doamnei de fier și nu a știut să-și construiască un război sau un adversar. Blair s-a însingurat jucând în funcție de conjucturile internaționale. Războiul cu conservatorii nu face din el un erou popular. Ideea despre Blair este aidoma ideii despre singurătate pe care Traian Badulescu o dezvoltă în povestirea sa SINGURĂTATE publicată într-unul dintre suplimentele cotidianului Ziua. Oamenii, în căutările lor, spune Bădulescu, îi descoperă pe Ceilalți, descoperirea nefiind însă revelatoare. Ceilalți ne sunt atât de asemănători! Asemenea personajului colectiv al lui Bădulescu, Blair descoperă că ceilalți nu se deosebesc prea mult deși, la o primă vedere, totul ar fi diametral opus.

Lipsit de un război real, de un conflict pe măsură, care să-i construiască o imagine de forță, Blair trebuie să joace atent, speculând patriotismul insular al britanicilor și încercând să diminueze imaginea curții regale prin diverse tertipuri. Din nefericire pentru el, Blair nu are anvergură și este prizonierul propriilor sale slăbiciuni așa cum ne spune și Traian Bădulescu în finalul povestirii sale, ”Ne dăm seama că suntem prizonieri”. În astfel de situații, maniera de joc e vizibilă și fără de surprize. Se vede de la o poștă, șoptește Subretina.

Subretina zice că a decodificat înțelesurile acestui titanic. Adică se sfârșește o lume. Adică săracii îi salvează pe cei bogați, iar cei bogați le-o trag săracilor la mișto. Ei, nițică hermeneutică n-ar strica, zice un cyber tobă de Marx & Eco, nu sperați în van, socialismul va triumfa. Iar Titanicul se duce frumușel la fund și o întreagă lume o bagă pe

mânecă din cauza asta. Numai un spectator tembel, uitat prin fundul sălii, văzând că poliția nu stă cu ochii pe el, apasă pe butonul roșu, să se reia scena de final, să nu se mai scufunde Titanicul, să nu se mai învârtă pământul, să nu mai izbucnească al treilea război mondial, să nu mai gargarisească hoții și vardiștii la tribunele rețelei, huuuuuooooooo! Sclavulopulus îl ia de guler și-i smulge electrozii, nebunule, or să ne împuște chiar pe toți, or să ne hăcuie, ne fac una cu pământul. Așa și se întâmplă în finalul acestui roman ultra-SF, totul se duce de râpă, se prăbușește dirijabilul lui Bellini, se scufundă America, se prăbușește Luna, Jupiter explodează asurzitor, se amestecă simbolurile, un academician înșfacă premiul Nobel, scriitorii semnează o petiție împotriva lui Hitler, spionii se sinucid, lagărele de exterminare sunt îngropate sub un strat gros de ciment, toată lumea râde, cântă și dansează, zdrențăroșii se sacrifică pentru bunul mers al ocultelor, un scriitor din Răsăritul Europei dă o lovitură literaturii SF, ce mai literatură decadentă, Subretina este violată de un vampir, Imaginarul se rupe în două, homosexualii mor din cauza unei combustii interne generalizate, Adam și Eva se transformă în Romeo și Julieta, jos romanul, urlă o gospodină, ex-muncitoare la A-P-A-C-A, lucrurile sunt însă foarte, foarte serioase, Sclavulopulus își dedică o odă în vacarmul general al sălii de cinematograf, generatoarele scot fum, circuitele rețelei se încing foarte, cyberșmecherii se salvează în ultimul moment, virtualul trage la foale, strada se rupe, orașul se rupe și nouă ni se rupe, strigă niște derbedei înfiorați și încântați

de spectacolul de sunet și lumină, ușile cybercinematografului sar din țâțâni, polițiștii se bulucesc, vine armata cu niște tancuri, nu-i godzila, nu-s agenții cubanezi, nu-s gherilele vietnameze, e chiar Titanicul smuls din realitatea virtuală, navigând către Soare-Răsare, în jos pe bulevard.

Trenul

Gregor Gregorian ne-a pus pe jeratic. A chemat poliția. A trimis după pompieri și a dat un telefon și forțelor speciale.

Ne-am bulucit cu toții la gară să vedem care-i chestiunea cu misteriosul tren.

Nu era personal.
Nu era accelerat.
Nu era rapid.
Nu era mărfar.
Era totuși un tren.

Arghire, șeful de gară, a izbucnit în hohote de plâns. S-a jurat că nu are nici în clin nici în mânecă. Ne-a băgat sub nas niște documente. A cotrobăit după niște registre.

De unde vine și unde se duce, a vrut să știe șeful poliției, unul crăcănat și adus de spate. Avea și el șefii lui, trebuia să raporteze. Arghire s-a înverzit. Ne-a zis că l-a chemat de urgență pe domnul prefect și că l-a înștiințat chiar și pe ministrul căilor noastre ferate.

Gregor Gregorian ținea morțiș că în tren ar fi fost o bombă atomică și că suntem cu toții într-un foarte mare pericol. Bineînțeles că ne-am speriat foarte tare și i-am luat la rost pe toți oficialii aflați de față și că nici nu ne-a trecut prin cap să stăm așa, gură-cască și brațele în sân. Am pus mâna pe târnăcoape și-am încercat să deschidem trenul. Forțele

speciale au adus niște aparate de-ale lor sofisticate dar nu le-au fost de nici un folos.

Niște jurnaliști au transmis știrea în toată lumea așa că însuși președintele a ținut să facă o scurtă declarație. El și-a exprimat convingerea că întreaga tevatură va fi rezolvată pe cale diplomatică. Asta ne-a pus în mare încurcătură pentru că nici unul dintre noi nu știa să negocieze cu o ditamai fierătanie. Cotidienele centrale au făcut mare tapaj pe seama gafei președintelui iar un detașament de parașutiști a ocupat poziție în imediata apropiere a trenului îndepărtându-ne pentru moment.

Rușii, francezii, americanii și japonezii s-au grăbit să spună lumii întregi că din arsenalul lor nu lipsea nici o bombă atomică și că totul părea să nu fie altceva decât un scenariu pus la punct de forțele potrivnice democrației.

Zvonurile s-au ținut lanț. Ba că trenul ar fi venit din spațiul cosmic. Ba că era un experiment pus la cale de către guvern. Ba că ar fi fost materializarea unui vis.

Mama Mare a mărturisit unui jurnalist că în 1908 ea ar fi văzut trenul trecând dinspre Paris spre Moscova dar că nu era chiar atât de sigură.

Gregor Gregorian a găsit însă explicația într-o revistă din 1924 publicată la Londra. Trenul nu era tren ci pur și simplu umbra unui tren care umplea o porțiune din spațiul gării noastre. Un reprezentant al Academiei a contestat comunicarea lui Gregorian acuzându-l de șarlatanie. Noi am făcut niște măsurători și putem să jurăm că așa și e. Nu ne ascultă însă nimeni. Uneori, dimineața felcerii ne aruncară printre gratii

câteva jurnale iar în jurul prânzului ne îndoapă cu câte un pumn de pastile.

Legea Troi

Iritat de murmurul din sală, judecătorul bătu cu ciocănelul în masă, apoi se întoarse către pârât:

- Dumneata știi măcar la ce se referă această lege pe al cărei descoperitor l-ai contrazis și calomniat în public?

- Legea Troi spune că un corp nu se poate conține decât pe el însuși, răspunde pârâtul fără să clipească. E fals...

- Formularea dumitale mi se pare confuză, remarcă judecătorul. Știi, desigur, că legea se referă la sistemele vii...

- Nu v-ați întrebat niciodată, îl întrerupse pârâtul, dacă v-ați putea transforma într-un mic univers? Să aveți înlăuntrul dumneavoastră o mulțime de planete?

- Omul acesta e nebun, își spuse judecătorul, apoi cu voce tare: Și la ce mi-ar folosi această incredibilă transformare?

Pârâtul însă nu-l mai auzea. Buzele lui murmurau ceva și pe fața lui se întipărise o expresie de uimire. Mișcările celor din jur deveniseră pentru el foarte lente, timpul părea că se dilată cu repeziciune, simțurile lui deveniră neputincioase, înțelese ce se întâmplă: transformarea pe care o dorise în taină atâția ani și care se datora fără îndoială propriilor lui descoperiri. Apoi, tavanul se alungi și ferestrele plesniră.

Cei care treceau pe stradă la ora aceea aveau să relateze mai târziu ciudata dispariție a clădirii tribunalului și faptul că, în

miezul zilei fiind, au putut zări totuși o mulțime de stele pe cer.

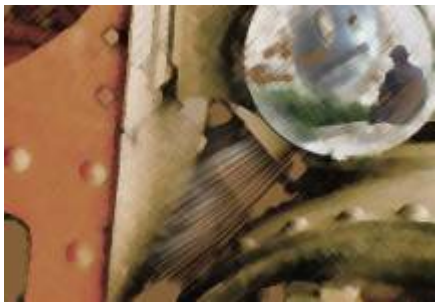

Ultima frontieră

Dacă l-ai fi zărit cumva pe stradă pe J.F.K. n-ai fi dat două parale pe el. Zi de zi purta aceiași pantaloni cadrilați bine peticiți. Își târșâia picioarele. Vorbea singur. Era chel. Molfăia un chiștoc de țigară. N-ai fi crezut că tocmai el era cel mai prețios obiect de inventar al C.I.A.

Eu l-am întâlnit întâmplător între două trenuri în drum spre Paris. Era o căldură înăbușitoare. Peronul se topise. Lume pestriță se înghesuia să-l vadă trecând cu dirijabilul pe vestitul Soljenițîn care pornise într-un turneu european.

Nu-mi aduc aminte dacă busculada iscată ca din senin s-a produs din cauza unei petarde sau a unui zvon ucigător. Puteți însă să mă credeți pe cuvânt, J.F.K. s-a repezit la mine și m-a tras într-o gură de canal. Îi sunt dator. În îmbulzeală au murit câteva zeci de oameni. Forțele de poliție au fost depășite de eveniment iar agențiile de presă au relatat tragedia în fel și chip.

Acum, când înregistrez această mărturie pe un reportofon hârbuit, mă găsesc în deșertul Kaooma. Sunt bine echipat și car

în spate o unitate informațională pe care am șterpelit-o din depozitul concernului Green&Blue. Dacă J.F.K. mi-a spus adevărul, peste doar câteva minute, aici, în deșertul Kaooma vor sosi extratereștrii. Sigur că e vorba despre Marea Invazie. Altfel ce rost ar avea să vă las acest mesaj?

Până când își va face apariția flotila distrugătoare pot să vă spun despre mine că sunt un om obișnuit. Ani de zile am fost funcționar în administrația publică. Atunci când m-au scos la pensie, șefii mei au organizat o mică petrecere și mi-au oferit o medalie de argint. Am fost oarecum încântat. Am avut grijă să nu beau prea multă cafea și doar mi-am umezit buzele cu șampanie. M-aș fi așteptat să primesc un bilet dus-întors până în Insulele Canare dar n-a fost să fie. Am reușit însă să vând medalia în bazarul din Istambul și să călătoresc cu trenul prin câteva țări occidentale. Călătorind și călătorind, l-am citit pe Soljenițîn din scoarță-n scoarță. M-a impresionat stilul său. Cel mai mult și mai mult mi-a plăcut "O zi din viața lui Ivan Denisovici".

J.F.K. mi-a salvat viața dar gestul lui m-a împiedicat să-l zăresc pe marele scriitor rus trecând cu dirijabilul. Timp de aproape o oră, J.F.K. s-a străduit să mă convingă să zădărnicesc un plan incredibil. Mi-a burdușit buzunarele cu o grămadă de dischete și mi-a dat adresa concernului Green&Blue. Apoi a murit împăcat cu el însuși, strângându-mă de mână. Inima a încetat să-i bată exact la vremea prânzului. Până după miezul nopții l-am vegheat rugându-mă pentru sufletul lui. Când vânzoleala a încetat sus pe peron, m-am furișat într-un marfar. Am reușit să traversez

oceanul. Am vorbit la telefon cu sora lui J.F.K. Ea locuia în Miami și lucra într-un restaurant. Femeia s-a fâstâcit de-a binelea. Mi-a spus că n-a auzit în viața ei de J.F.K. A izbucnit în plâns și a trântit receptorul.

În doar câteva minute voi lega puzderia de sateliți militari cu unitatea mea informațională obținând o rază ucigătoare. După câte mi-a povestit J.F.K., îmi va fi de-ajuns să distrug matricea energetica a extratereștrilor. Odată cu ei voi muri și eu și alte câteva sute de oameni. Extratereștrii nu sunt altceva decât copiile unor pământeni pe care J.F.K. le-a trimis dincolo de ultima frontieră a Universului schimbându-le polaritatea. Necazurile noastre vin adeseori din cauza unor lucruri nemaipomenit de simple.

Numele meu nu are nici o importanță. Vă îmbrățișez cu drag și Dumnezeu să vă aibă în pază.

Umbre colorate

Umbrele colorate, umbrele colorate!

Nu.

Umbre colorate. Pe alese. Roșii, galbene, verzi, coliandrice, nu vă mințim.

- Coliandrice? întrebă Vaspos bâțâindu-se.

Vopsitorul de la O & C îl privește chiorâș. Cum, nenorocitul n-a auzit de culoarea coliandrică?! Dar pe ce lume trăiește acest homuncul?! Pricăjitul! Un oarecare Vaspos smuls din freamătul străzii, zgâindu-se la afișele policrome, la ecranul O & C.

- Ei? întrebă vopsitorul pregătindu-și tulumba magnetică, suflând în ciocul țevii cu

un aer indiferent.

Țeava-i aurie. Cum or să țâșnească din ea toate culorile curcubeului. Să vedeți îndată.

- Coliandrice? întrebă Vaspos cu jumătate de gură, băgându-și degetul în nas.

- Ei? întrebă vopsitorul gata, gata să pună motoarele să duduie, să-i vopsească umbra lui Vaspos, să-l facă mai șic, mai frumușel.

Mai frumușel? întrebă Vaspos privindu-se în oglinda coborâtă din tavanul plumburiu.

- Cum altfel?

- Adică or să moară de ciudă toți șmecherii din cartier când or să-mi zărească umbra coriandrică?

- Cum altfel? zise vopsitorul scuipând peste tejghea.

E roșu, roșu scuipatul lui. Se preschimbă în galben. Apoi se preface în verde. Și începe să miroasă a pucioasă în întreaga vopsitorie.

- Și nu mai are nimeni umbră coriandrică? întrebă Vaspos căutându-se de părăluțe.

- Păi…

- Ei?

- Mai e un japonez. Tachiro Masumi. Ăla care a descăpățânat zece consilieri în Bremen.

- Dumnezeule! strigă Vaspos. O să mă umfle poliția! Or să mă bage la zdup! Or să mă pună pe scaunul electric! Ești nebun?!

Vopsitorul rânjește sadic. Sigur că e nebun. Mai mult, e nebun de legat. Dar îl liniștește pe Vaspos. Indicativul japonezului a fost radiat. Nu e chiar nici o problemă.

- Dar opinia publică? scâncește Vaspos.

- Aaaa, ești cumva vreun senator, ceva?

- Nu arăt? întrebă Vaspos bombându-și firavul piept.

Vopsitorul se strâmbă. Sigur că nu-i senator homunculul. Poate vreun funcționăraș, ceva.

- Te-ai hotărât?

Încă nu. Să se mai uite și la alte culori. Ar vrea o umbră mai caldă. A auzit el că noile culori n-ar rezista farurilor de automobile. Nici flăcării de brichetă. Și el, Vaspos, se plimbă noaptea hai-hui pe străzi. Îi place să se plimbe prin noapte. Îi place la nebunie cum îl orbesc farurilor automobilelor. Poate o umbră roșie ar fi mai indicată. Indicată! Indicator! Indicatoarele pe care le zărește pretutindeni. Da! El respectă indicațiile. E un cetățean model, model. I-o spune vopsitorului. Să nu-și închipuie cumva pachetul ăsta de mușchi altceva.

- Roșu, zici? întrebă pachetul de mușchi suflând în ciocul țevii sale aurii. E banal. E cumplit de banal, înțelegi? E chiar foarte banal! L-a purtat Marx, știi?! L-a purtat și Zimmer! L-a purtat și gagiul acela din Franța! Stai că-mi aduc eu aminte! Banal, omule, banal! Mă enervezi de-a dreptul! Mă enervezi cumplit! Vii aici și-mi mănânci ziua și mă prostești! Eu sunt un artist! Du-te în Cartierul de Vest! Sunt o grămadă de chinezi, de italieni și de albanezi acolo! Lucrează pe te miri ce! Eu sunt un artist! Am culori nevăzute încă de nimeni! Am zopal, am bargardiu, am klumos, ai auzit de culoarea asta, klumos? Eu vreau să te fac să fii cineva! Idiotule! Dacă-ți

colorez umbra în klumos te vor alege președinte al Unitelor în toamnă! Am informații de la guvern, idiotule, fac afaceri cu ei! Eu sunt Artistul! Îmi place de tine! Cu klumos scapi de reumatism! Cu klumos scapi de sărăcie! Intri în rezonanță cu o sumedenie de câmpuri informaționale! Cu klumos poți călători în timp, idiotule!

- Eu…
- Taci! Sunt enervat. Nu te mișca!
- Să știi că pot să chem…
- Nu te mișca! Răcnește vopsitorul. M-ai jignit! Ai făcut pe tine de frică! Ai o pleșcuță în pantaloni! Tocmai acum când sunt pe cale să te remodelez! Ce noroc pe capul tău! Vii din mulțime, un pișpirică! Vii să-ți vopsești umbra să te dai mare printre șmecherii din cartier! Iar eu, Artistul, vreau să te urc pe un piedestal! Nu mișca, insectă! Ai o umbră care îmi place! O să ți-o modelez! Îmi place să fac lucrul ăsta! Întinde-te! Gura! O să-ți implantez niște electrozi drept în cerebel! Poți să mori! Nu mișca! Nu vorbi! E chiar periculos! Ce-mi plac mie lucrurile periculoase! O să scot din tine toate defectele! Doamne, ești numai bun! O să încep cu vopseaua coliandrică! Asta va modifica tensiunea de la nivelul celulelor tale, pișpirică! Oh, ai și adormit deja? Bietul de tine! Să cazi în lat, așa, din mulțime! Doamne, ce naivi sunt tipii ăștia din noua generație! Ce naivi!

Și vopsitorul ia legătura cu poliția. Îl cere la telefon pe inspectorul șef. Știe că inspectorul șef o să candideze la președenția Unitelor. Îi oferă klumos. Inspectorul șef vine îndată. Își face o intrare magistrală. Și vopsitorul face o schimbare de umbre.

Umbrele nopții

Să începem cu Gargarella!
Avea umbră? Avea.
Dar Bulbone?
Avea umbră? Avea.

Și ceilalți, Trocadore, Amfilio, Brigandia, Zarmella aveau și ei umbre.

Dar erau oare ei vii?! Asta e întrebarea cutremurătoare pe care mi-au pus-o. Comisarul șef mi-a trântit dosarul în față, m-a târât în fața monitorului.

- Astia sunt morți.

- În regulă, am fonfănit eu mușcând dintr-un sandwich cu salam și cașcaval.

- Ești supertâmpit, Andaluz! a răcnit comisarul șef pocnindu-mă după ceafă.

Eu eram Andaluz. Gras. Bucălat. Asudând din greu sub soarele canicular de sfârșit de secol.

Erau morți. Umbrele lor circulau însă prin orășel. Haioasele, haioasele își făceau de cap prin baruri. Se agățau de toată lumea, chicoteau, puneau pocnitori, scuipau afișele electorale, întrerupeau curentul electric, mutau automobilele dintr-o parcare în alta.

- Șefu', eu zic…

- Tu nu zici. Îi cauți pe morții ăștia și îi aduci la secție și le dai o amendă! a urlat comisarul șef scuipând plin de năduf.

Am început cu Gargarella. Strangulată. Bulbone, mort într-un accident de automobil. Trocadore, electrocutat. Amfilio, Brigandia și Zarmella dispăruți pur și simplu. Luați de vânt, răpiți de extratereștri, decapitați sau mâncați de vii de Dansatorii Iadului.

I-am înșfăcat pe Dansatori. I-am bușit zdravăn de tot. L-am împușcat pe unul în genunchi. Le-am ridicat dreptul de ședere în nenorocitul nostru de orășel. Dansatori nebuni. Comisarul șef i-a făcut scăpați. Avea el ceva cu ei, vreo afacere, ceva.

Pe comisarul șef l-au ridicat cei de la Direcția de Interne, l-au executat. Eu am fost avansat. M-a chemat procurorul Republicii, mi-a vorbit între patru ochi.

- Cum e cu umbrele?!
- Un ecou, i-am zis zâmbind strâmb.
- Un câmp informațional remanent?
- Cam așa.
- Bun.
- Să îngrop dosarul?!
- Nu. Vin alegerile.

S-au speriat cu toții. Un virus, au zis. Invazia balbucilor, au zis. S-au umplut jurnalele. Vorbeau cu toții la cafenea. Că e sfârșitul lumii. Că ne rupem gâtul.

Liberalii și l-au rupt. Au pierdut alegerile. Procurorul Republicii a ajuns prim-ministru.

M-a chemat la el. Mi-a zis între patru ochi:

- Îmi place Gargarella.
- E mișto.
- S-o reactivăm.
- Îi băgăm umbra într-un ciclotron.
- Americanii au așa ceva.

M-am dus în America. Niște șmecheri au reactivat-o pe Gargarella. Odată cu ea a reînviat și Nostradamus. Gargarella îl citea în noaptea în care a murit.

Pe Nostradamus mi l-au dat în custodie.

- Avem unul, au zis americanii plictisiți.

- În regulă, am zis eu.

L-am dus pe Nostradamus pe un teren viran. Nostradamus m-a privit nedumerit. I-am zis:

- N-au nevoie de tine. Nici americanii, nici rușii, nici japonezii, nici șmecherii din Patagonia. O să-ți fac felul.

L-am împușcat drept în cap.

S-a iscat un turbion temporal. Eu m-am dus pe faleză să fumez o țigară și să visez la pensie. Am dat nas în nas cu Stalin, pe cuvânt dacă mint.

Stalin mi-a mulțumit.

Eu am vrut să-l împușc dar el m-a bătut măr și m-a lăsat lat într-o baltă de sânge.

Dacă memoria nu-mi joacă vreo festă, toată tărășenia asta s-a întâmplat în octombrie.

Un aspect fundamental al opțiunii

Pepino, omul de serviciu, avea să declare la anchetă că niciodată nu-l văzuse pe Alvaro, funcționarul de la 9, având o înfățișare atât de misterioasă ca în acea ciudată zi de 14 ianuarie.

Era mai ceva ca Oldanburg, boxerul de categoria grea, care îl bătuse măr pe androidul din generaţia a şaptea Dun, se înflăcără Pepino în timp ce anchetatorul, aruncându-i o privire lipsită de expresie, îşi aprinse o ţigară şi-şi imagina fiecare pas al lui Alvaro până în momentul dispariţiei sale.

Pe baza celor declarate de unii martori oculari, un măcelar, un taximetrist și o

fată de liceu, îl urmări pe Alvaro până la Centrul de cercetări astrofizice, GEMS.

Imaginația lui îl lăsă pe înflăcăratul Pepino să-și depene istorioara și făcu o incursiune înăuntrul laboratoarelor că tocmai se experimenta o modalitate originală de a călători prin timp.

Întorcându-mă de la meci, beat de fericire și de pe urma a șapte halbe, mi-am făcut drum până la Bancă și-am zărit lumină la un birou, am urcat și m-am trezit față-n față cu Dumnezeu, spuse Pepino. Anchetatorul tresări. Alvaro avea o aureolă în jurul capului, zău așa, l-am confundat cu ușurință cu Creatorul, mă privea fără să mă vadă și-mi tot povestea ceva.

Anchetatorul îi întinse un pahar cu apă minerală. Pepino mulțumi și spuse că nu mai are ce povesti. Alvaro dispăruse în chip misterios în ziua de 14 ianuarie și cam asta era totul.

Anchetatorul îi făcu semn că poate să plece și continuă să-și închipuie momentul în care Alvaro îl înfruntase pe directorul general al băncii amenințându-l în fața a doi alți subalterni. Ieșise apoi furios din cabinet, trântise ușa și se îndreptase hotărât către casă. Își luase un sac de voiaj pe care îl umpluse cu o mulțime de lucruri și apoi colindase pe străzi așteptând seara.

În tot acest timp fumase peste douăzeci de țigări lucru care nu-i era în obicei.

Seara se furișase până la GEMS, unde pătrunse sărind pur și simplu un gard. Escaladase o fereastră și apoi intrase într-unul din laboratoare.

În timpul nopții Alvaro îl zări pe anchetator în visele sale, se zvârcoli gemând

și împrăștie frunzele din care-și încropise un culcuș. Se trezi dimineață în zumzetul unor insecte multicolore. Se afla în jungla africană la o distanță bună de secolul XX departe de șeful său autoritar și de codașii lui neobosiți.

Studiase totul în amănunțime. Citise într-o carte că oamenii primitivi erau impresionați cu ușurință de luminile și sunetele necunoscute.

Se ridică în picioare, scoase din sacul de voiaj pistolul de artificii și înaintă spre piața satului. Se postă chiar în mijlocul ei și vreme de câteva minute umplu văzduhul cu lumini multicolore.

Tobele răpăiră și întreg tribul se adună în jurul lui. Manifestarea lor zgomotoasă îl umplu de bucurie pe Alvaro. Era Zeul venit dintr-un alt Timp și iată, tribul îl întâmpina cu dansuri și cu ghirlande de flori.

Marele vrăjitor i se aruncă la picioare, iar regele african îi întinse sceptrul puterii fără să-l privească în ochi.

Apoi îl purtară pe umeri spre un luminiș în care ardea un foc uriaș făcându-l să înțeleagă prin semne că la începutul anului primul zeu care cobora printre ei era mâncat pentru ca întreg tribul să aibă noroc la vânătoare și să trăiască în pace cu vecinii.

Valsul mecanic

Meteoritul căzu undeva în colțul străzii. Jocurile mecanice dintr-un bar alăturat, călușeii din parcul de distracții. automobilele, toate se puseră în mișcare.

Eliza privea de la fereastră, cuprinsă de încântare, ciudatul joc. Își aminti de simpaticul domn Q care îi marcase copilăria.

Domnul Q purta un frac negru și era cel mai bun dansator. Părea că plutește, se învârtea amețitor și nu spunea cuvinte mincinoase. Prințesa cu care dansa era rivala cea mai de temut a Elizei. Eliza o invidia în taină dar nu îndrăznea să strice jucăria primită în dar de ziua ei.

Uneori, prin somn, dansa cu domnul Q, numai că lumea o privea, cerul se umplea de focuri de artificii, undeva lângă lac cânta o orchestră.

Meteoritul răspândea o lumină gălbuie. Eliza nu se mai dezlipea de la fereastră. Plângea încetișor gândindu-se la singurătate, la zilele care treceau una după alta fără ca nimeni să-i aducă flori.

Un zgomot o făcu să tresară. În mijlocul camerei își făcuse apariția un bărbat în frac. Îi zâmbi, ridică încet capacul Pick-up-ului, puse un disc și se apropie de ea.

Dansară neîntrerupt până în zori când o echipă specială de la ASTRO veni cu un automobil blindat, încărcă meteoritul într-un container și dispăru apoi într-un nor de praf.

Vara sângeroasă

Inocentul? Hrană sigură pentru Izobalar, monstrul venit din stele și travestit într-un pervers. Fie un adolescent cu cercei de sticlă prinși de buric, fie un poet de la curte. Împăratul Madreporar, ghiftuit și mort după stele și secrete, a fost înghițit și el de perversul pelerin prin spații. Izobalar i-a pus trei întrebări încuietoare. Impăratul Madreporar n-a știut să răspundă și în van i-a propus perversului să-i facă un cadou. Izobalar a refuzat și statuia libertății și golful

Korn și furtuna electrică de vară ce bântuie în fiecare an coastele Dalmației. Până și căpetenia sârbilor, Mlașovici, a fost păcălit și chiar Abu Kadâr, fiorosul, și Gunar Jobsen, vikingul sosit de puțină vreme prin poarta stelară. Pe Izobalar l-a înecat în sânge un varan care a traversat oceanul și și-a făcut culcuș în mlaștinile din Adamville. Varanul a fost sfâșiat de un pterodactil adus la viață de Paganelov, prim-laborantul țarului Petru. Țarul s-a supărat pe prim-laborantul său din cine știe ce motive și l-a aruncat leilor pe care îi primise în dar de la fratele împăratului Madreporar. Natașa Alexeieva l-a hăcuit pe țar cu un cuțit, vândută fiind turcilor și tătarilor. Cu toate astea, armata țaristă a repurtat o victorie răsunătoare la Trafalgar făcând harcea-parcea flota turcească în fruntea căreia se afla temutul Agan-Pașa. Pe Afasiev, cartograful de pe nava-amiral, l-a înșfăcat în zbor un al doilea pterodactil înviat de Paganelov. Turcii s-au aruncat pe puntea crucișătoarelor lor de cristal și au bolborosit înspăimântați. Un kraken cât toate zilele a scufundat corăbiile combatanților și vreme de trei zile și trei nopți marea a lucit de sângele scurs. Natașa Alexeieva a fost mâncată de niște canibali din nordul Africii iar cardinalul Bebe Rigona a decretat mobilizarea generală anunțându-ne că vom porni în luptă împotriva americanilor. Toate astea poate că s-ar fi sfârșit într-o bună zi dar astronomii libanezi au citit în stele că Universul își încetinește viteza. Totalitatea, ne-au spus ei, ne făcea semne șăgalnice. Adică noi, inocenții, ne zgâiam la ea cum lua forme nebănuite fie de varan, fie de pervers pelerin prin spații sau de lupte mortale și nu îi înțelegeam rostul în nici

un fel. N-am avut timp să reflectăm la volutele Universului și nici la înțelesurile profunde. Argai Agar, profetul din Tule, ne-a prorocit o vară sângeroasă. Urma să ne curgă sânge din nas și din urechi fără motiv. Asta pentru că Universul își încetinea viteza înfășurându-se lent în el însuși. Toată mișcarea asta urma să ne strivească asemenea unui buldozer. Totalitatea se plictisise probabil să se mai întindă molatec în pliurile spațiului de necuprins pe care ea și-l imagina desfășurându-se. Era asemenea unui animal fabulos gata, gata să se ducă la culcare. Nici nu-i păsa Totalității că ne va face terci, c-o să ne podidească sângele și că o să sfârșim într-o mare de flăcări. Astroprimul de la Moscova s-a întâlnit în mare taină cu astroprimul din Tokio. Au mai apărut și niște budiști la întâlnire dar n-au ajuns la nici un rezultat. Să ne ascundem în burta Pământului nu era o soluție. Ghilgameș a venit pe seară și ne-a sfătuit să păcălim Totalitatea speriind-o cumva. Ce mai grozăvie, ne-am mirat noi, dar în cele din urmă am ajuns la concluzia că era singura noastră șansă. L-am ales pe Balthazar, ispășitul, să se ducă și să pună Totalitatea pe jar. Ispășitul ne povestise cândva că numai o Inocență putuse construi un asemenea Univers. Iată că venise timpul să și demonstreze că avusese dreptate. L-am condus pe muntele Athos și ne-am luat rămas bun de la el. O vreme ne-a curs sânge din nas dar spre toamnă fenomenul a încetat, semn că ispășitul a dat ochii cu totalitatea. Unii au zis că nici nu s-ar fi întâlnit cu Suprema Inocență și că l-ar fi văzut umblând beat prin cârciumile din port.

Verde erai, Gargarela

I-au scos țărușul din piept.

Bar'badai a izbucnit în plâns. S-a pus în genunchi. A închis ochii.

Nu era vampir Gargarela. Era verde, verde.

Bar'badai a privit în viitor. A văzut măcelul. Și-a scos mărgelele de la gât. Le-a aruncat în șapte zări. Ne-a zis: Gargarela e venită de pe Jupiter 7. E o plantă. A luat chip de femeie, netrebnicilor. Acum, cu țărușul ăsta, i-ați inversat ciclul. E o plantă carnivoră. Luați-o din loc, o să ne ucidă pe toți.

Ne-am bulucit în port. Un barcaz s-a scufundat. Două bărci s-au aprins de la făclii. Luna rânjea pe cer. Bar'badai a murit primul. Gargarela l-a sufocat cu o liană argintie. Și primarul și-a sfârșit zilele și poștașul și șeful de la Arsenal.

Uneori, noaptea, de aici, din arhipelag, se zăresc flori uriașe plutind prin văzduh. Se aude și cântecul înșelător al plantei de pe Jupiter 7. Gargarela îi atrage pe călători în hățișurile ei. Jos, la debarcader, Erza, cerșetorul, tot ascunde un țăruș și ne strigă să-l ducem înapoi să ucidă spurcăciunea. Slabi de înger cum suntem, nu ne încumetam să trecem marea și să cădem pradă vrăjilor.

Zidul Morții

Hulpav, Gregor se lipi de zid, gata, gata să-l înfulece. Trase aer în piept plin de nesaț. Privi în stânga și-n dreapta. Pipăi cărămizile roșii. Le mângâie plin de bucurie nebună. Știa că poate s-o facă. Știa că se

poate substitui. Să fie el zidul. Să devină aproximativ nemuritor.

Helga von Braun îl invidia şi-l bârfea la toată lumea din pricina însuşirii sale nemaipomenite. Ar fi vrut să-i dea telefon, s-o cheme acolo, în noapte. Să moară de necaz. El era Magicianul şi nu ea! El putea să înghită întreg Universul şi nu ea.

Cum o cunoscuse? La Congresul Invizibililor. Ah, guvernul mondial! Marele Invizibil i-a trimis salutări. Helga von Braun era să leșine. Tocmai flecăreau despre Cea de-a Treia Inițiere a Trandafirului când emisarul Marelui Invizibil a ieșit dintr-un nor și i-a întins bilețelul roz râvnit de toți participanții la congres. Gregor nu s-a fâstâcit. N-a dat ochii peste cap.

- Cât te invidiez, i-a șoptit Helga von Braun. Spune-mi drept, vii din China?!

- Oh, nu, i-a spus Gregor zâmbind. Sunt din Insulele Kao.

- Kao? s-a mirat Helga von Braun golindu-și repede paharul de șampanie.

- Kao.

- Aha!

- Trebuie să fie un domeniu ficțional! Se va vorbi și aici, la congres, despre domeniile ficționale!

- Sunt doar niște insule.

Și-acum? Să-l vadă acum!

Gregor închise ochii. Se pregăti să înfulece zidul pe care-l descoperise orbecăind prin întunericul orașului. Își deschise câmpul informațional golind spațiul de materie. Auzi în celălalt capăt niște pași. Apoi liniștea explodă și o motocicletă îl izbi drept în plin.

Asupra dublului meu pornind perversitatea literară a dublurii numite Moreaugarin

În cancelaria ministerială pufăia Moreaugarin, fiindul construit de Realitatea Virtuala dedată la acte perverse în lumile digitale ale Mileniumului.

M-a luat deoparte.

Mi-a îndrugat câte-n stele şi-n Lună.

Ce arogant!

Aroganţa scriitorului dedat la acte de măreţie este fără îndoială o vulnerabilitate a lui aşa cum personajul său tembel nu are a se schimba în vâltoarea ficţională aceasta nefiind. Criticul desuet se va repezi încântat să se defuleze fecundând proasta construcţie pentru a naşte un simulacru de simţ critic.

Personajul scriitorului desuet e, de cele mai multe ori, un produs hilar, aparţinător evoluţiei, el prealuminându-se sau preaîncărcându-se cu energii universale în construcţii hidoase care trec drept genialităţi pe la tot felul de simpozioane de un ban şi jumătate şi prin tot felul de insule construite grabnic prin râvna unor ministeriali dedaţi delicioasei pupături a mâinii stăpânului. Personajul tembel cucereşte lumi cu osârdie sau are expectaţii filozofice şi trage la rindeaua filozofică trăgând preşul lui Hugol sau lui Kantonew dar făcând lecţie de conduită la Marxalla sau Sartremo sau la alţi francori care tocmai se înamoraseră de Moscovara claie peste grămadă. Dacă un Havrem, Golitari şi Karusky îşi construiesc cu inspiraţie şi eleganţă structurile narative de profunzime e spre meritul şi superbia lor.

Dar cohortele de scribnici de sorginte salinistă sau trans-oceanică tropăie şi tropăie dând de lucru criticului desuet care, de pe turela tanchetei ruginite a criticii de promenadă decretează fie moartea imaginarului, fie stagnarea şi lipsirea de stil. Scribnicii sunt răspândiţi peste tot. Îi găseşti în Takla Makan, în Kutumbe sau în Maribo.

Stau la pândă scribnicii ăştia şi pe urmă se aruncă-n front vrând să-şi pună-n mişcare personajul tembel în contra bunului simţ. Dar lumea e liberă de libertate aşa că săracii la minte bat redacţiile şi editurile cărând după ei furtuni cosmice de mucava şi prostioare despre Salvarea Planetei şi Ecologia Triumfala sau, dimpotrivă, despre Apocalipsele Tehnologiei.

Ce nu înţeleg scribnicii ăştia e că nu e o literatură de serviciu şi că sunt în eroare iubindu-se cu ea, siluind-o. Construcţia unui personaj e chestiune de fler şi de inspiraţie şi de aură. Dar imaginarul geme de fantoşe şi de manechine de prost gust şi de tot felul de rataţi. Personajul tembel prinde viaţă uneori şi se teleportează de colo, colo, fiind când fan idiotizat de mecanismele manipulatorii ale economiei politicului când falnic şi neiertător, grăbit fiind să dea luminii tiparului tâmpeniile pe care, cu aplomb, criticii desueţi se grăbesc să le tragă la rindea că altă ocupaţiune nu au, şomeri de lux ai culturii.

Moreaugarin m-a privit plin de tulburare.

Mi-a zis cam aşa:

Eşti dublul meu.

Iar eu, naivul de mine, l-am crezut pe cuvânt.

Omul Suspendat

Motto:
Ochiul cere altceva decât Istoria.
(Mihaela Bufnilă)

Să răspunzi unei invitații făcute de Ib Hassan era ca și cum te-ai fi dus la război gol-pușcă. M-am îndreptat totuși către cafeneaua despre care mi-a vorbit încercând să fiu punctual și m-am așezat la o masă lângă fereastră.

Fereastra era ovală. O mână sigură o decupase într-un perete cândva cărămiziu, acum aburit și plin de pânze de paianjen. Decupajul îmi amintea de cuvintele lui Gastrobados din Kalorna care, înainte de a fi decapitat, le-a spus călăilor săi să-și facă datoria cu demnitate și cu dragoste pentru frumos.

Așa s-a și întâmplat.

Nu a curs o picătură de sînge, afirmă Postatores în întemeierea sa ultimă purtând numele de Canonul de la Mauna Lao, scriere pentru care pictorii inspirați din Madrila și-au dat viața sau și-au vândut modelele unor negustători de sclavi din Korint.

O lumină sângerie se filtra prin fereastră, cădea în neorânduială pe podeaua strașnic lustruită de o femeie corpolentă care trăgea dintr-un chiștoc de țigară și mă privea cu un soi de dispreț. Era una din acele femei rudendosiene a cărei îmbrățișare la miez de noapte te-ar fi lăsat fără suflare.

Rudendos din Baleda ar fi fost incitat de formele ei, de culoarea pielii ei care te pândea ca o ființă vie. Coloritul, spunea Rudendos, e înțelegerea culorilor, paradă pentru ochiul

hulpav. Dar femeia aceea masivă, atotcuprinzătoare, făcând întreg șuvoiul timpului să se prăvălească în despicătura sânilor ca două pâini scoase din cuptorul călugărilor din Galeea, era chiar culoarea.

Întreaga culoare a lumii pornită să cucerească bietele forme asemenea mie, cel care încă mai aspiram la o cuprindere culturală a lumii, la un discurs interior susținut de lecturi amestecate, împănat de idei fugare, pervertit de o falsă privire asupra lumii.

Modernitatea trage să moară, zicea Ib Hassan iar postmodernismul a sucombat într-un hamburgher și își dă duhul în Katosai.

Iar modernismul e îngropat în burta Europolisului care se caută pe sine tocmai acolo unde nu are să se găsească vreodată.

La porțile orientalelor.

Asta era, parada marilor filozofi se sfârșise, prudentul Tantore păcătuise, McYan era prins în corzile cosmice iar Plodowsky era pe punctul de a-l recupera pe Dumnezeu după ce avusese o revelație în legătură cu materia întunecată de dincolo de orizontul vizibil.

Dar tocmai se sfârșea parada de august și fanfara feroviarilor încheia manifestația, făloasă, zgomotoasă și foarte parșivă. Fetele leșinau de emoție lăsându-se în vârtejul unui orgasm iar femeile măritate se despleteau dezgolindu-și sânii de nebune și alergând sălbatice în calea tamburului-major.

Intrumentiștii aveau fețe vineții și ochi încercănați. Sigur că privirile lor obosite mi-au evocat chipul lui Salin în ultimele clipe ale vieții sale sau chipul lui Gotombre sau al lui Casobias sau al lui Mamboa.

Oboseala dictatorului era pentru mine o necunoscută ca și erotismul masei dezlănțuite sau adormite sub vălul metaforei și al mitului.

Chipurile acelea mânjite de funingine violentau proporțiile și își băteau joc de Canonul de la Mauna Lao.

Le purtau inși ieșiți din depourile secolului al nouăsprezecelea, le purtau nu niște ființe vii ci niște fantome care scoteau pietre din caldarâm punând pe fugă bonjurismul, dorismul sau trupele lui Kun Sun Ta sau barbișoanele din parlamentul berlinuzului sau conspiratorii din Gutumbe.

Privind formele și chipurile încercam să pătrund înțelesurile tainice ale oboselii sau ale erotismului.

Asta îl încânta pe nebunul de Ib Hassan. Îl punea pe jeratic.

Ib Hassan se avânta. Se urca pe câte un scaun și declama. Îmi recita din Pidulsky, din Goncearova și din Moround, din Katamari sau din Omar Khalam.

Orientalele îl fascinau. Îi ardeau buzele. Îl împingeau să se destrăbăleze, să-mi vorbească despre ordine când de fapt dezordinea era regina nisipurilor.

Artele privirii sunt ale ritmului, mi-a spus Ib Hassan în timp ce mă căra cu el prin bazarul din Qutombe.

Aerul era încins. Caravane leneșe se târau prin lumina amurgului către Marsila Molé. Luptătorii deșertului Kahary cărau cu ei lăzi cu dinamită iar pușcașii ameridores se plimbau țanțoși de colo, colo, în ritm de ragtime.

Bazarul colcăia de șopârle și de șobolani. Erau șopârle roșii și galbene și șobolani

vărgați aduși de corăbii tocmai din Puerto Pico sau din Halicarnas.

Un doctor fracori se certa cu o somaleră. Somalera se bâțâia după o muzică neauzită, doctorul cânta într-o păsărească aiuritoare. Un ritm nelămurit îi cadența furia în timp ce mâinile desenau în aer pictograme porcoase.

Privindu-l, i-am șoptit lui Ib Hassan că Pintora se înșelase atunci când decretase că vorbele durează mai mult decât faptele căci, iată, cuvintele stâlcite ale doctorului francori zăboveau o clipă prin praful spuzit peste bazar și se pierdeau între razele molatece ale soarelui care abia mai pâlpâia.

Acordurile de pian de pe Sellaa, din Montamorté, din Cartierul Latone și din Arondismentul 27 pluteau prin aerul sălciu.

Satile! Satile! Satile!

Fairez ces qulle tum veuxo.

Bietul Satile, pianistul.

Suzanne, iubita lui necredincioasă? Unde era, oare?

Uite-o în aerostatul de colo. Își scoate jartierele și mi le aruncă la picioare iar Ib Hassan moare de invidie, se pierde printre tarabele viu colorate.

Aerostatul rozaliu fâșâia pe deasupra îndreptându-se fantomatic spre Golful Persocaz. Căpitanul ne făcea semne cu cascheta lui colonială și trăgea focuri asurzitoare de revolver. Detunăturile punctau vacarmul bazarului precedând dangătul clopotelor ortodoxile care vesteau noile cruciade.

Ib Hassan era în delir. Mi-a strigat la ureche ceva despre ritmul Lunii, despre mișcările celor șapte planete din Mauna Lao și mi-a promis că o să-mi dezvăluiască secretul

formelor ținut ascuns de preoții din Takla Makan.

Am crezut că vrea să-mi vorbească despre cuvintele Sfântului Tihona din Zadonska dar Ib Hassan ținea morțiș să mă piardă printre ideile aristotelitoce, frumosul stând în mărime și ordine.

Dar întregul Qutombe era plin de măreție tocmai prin viermuiala aceea aparent fără rost, prin îmbulzeala culorilor, a mirosurilor râncede amestecate cu mirosurile tari de migole, prin sunetele care se revendicau a fi ele primele fie că era vorba de tălăngile turmelor aduse de păstorii marocanila spre a fi jertfite, fie că era vorba de claxonul îndrăcit al jeepurilor ameridores care se fâțâiau de colo, colo ca niște pipițe, fie că supremația și-o revendica glasul tunător al molahului de Kutumbe.

Ritmul formelor, izvorât din profunzimi, din aiuritoarea mișcare a electronilor care creează aparența martorului inclus, încântă ochiul și ațâță dorința, acea manifestare a libertății de a fi în acțiune a coporalității.

Istoria nu ține seama însă de corporalitate și se desfășoară prin învăluiri succesive. Înțelegerile de pe muntele Araraman, de la Maltaz sau de la Campo Davideé nu țineau seama de acordurile de pe Sellaa, de coloritul formelor din Tassoli sau de dangătul ortodoxilei din Beiruz.

Eroticele de toate gradele cuprind manifestări ale corporalității, eroticele fiind modurile de operare subtile ale funcției erotice. Nu atingerea, nu simțul tactil sunt devastatoare și lămuritoare pentru erotice ci adăugarea la profunzime, înlănțuirea în ritm. Vulgaritatea se naște și guvernează

superficialul, atingerea și suprafețele care alcătuiesc aparența martorului inclus.

Corpul este un negativ al aparenței, este o profunzime, aparența ținându-l prizonier, oferindu-l privirii înșelate. Artele privirii sunt ale câmpurilor magnetice, artele privirii sunt armele din războaiele semantice. Războaiele semantice ale corporalității înghit martorul inclus, îl revendică violent. Violența este graba către bifurcație a corporalității privită ca negativ al aparenței.

Bifurcația este fie orgasmul, fie atribuirea de sens sau aflarea sensului ultim. În toate, naivitatea noastră, teama noastră de zbor, de profunzime dar și nepotolita dorință de a fi înlănțuiți în ritm, de a ne dărui ubicuității electronului ca și cum am fi aspirați înlăuntru. Nu înlăuntrul materiei fiindcă materia nu există, adică este lipsită de un sens ultim, materia fiind o proprietate a aparenței.

Eroticele secretului animă dorința, secretul fiind al sensului ultim construit nu spre vraja formelor ci pentru rațiunile subtile ale roirilor cuantice care însuflețesc enciclopediile înamorate de propria lor corporalitate și aflate într-o aparentă cădere liberă către bifurcațiile care le împing inevitabil către totalitățile flămînde care străjuiesc corporalitatea ultimă a aparenței, miraculosul Tot.

Eu fiind Ib Hassan.

Făcuse o mie de kilometri cu avionul doar pentru a mă lua în custodie.

Avea relații în toate cancelariile occidentalelor, orientalelor, nordicelor și sudicelor. Pornise să pervertească istoria.

Atât timp cât ești privit nu poți fi liber, mi-a spus Ib Hassan pregătindu-mă să mă dezic de mine însumi.

Pusese ochii pe mine.

Avea de gând să construim un dublu. Punea la bătaie imaginarul lui aiurit și ticălos în timp ce mie îmi cerea să construiesc evenimente magice.

Istoria? E curva curvelor!

Iar noi? O insulă în inima imaginarului plutind către totalitate, gata, gata să schimbăm istoriile, să amestecăm personajele, să conspirăm împotriva lumii, să arestăm complotul din Takla Makan, să dirijăm din umbră revoluția din Kutumbe, să schimbăm cursul războaielor de la periferia orientalelor.

Regimul imaginar produce printre structurile sale narative și spațiul insular.

Pentru un scriitor, Insula este un teren de joc plin de fascinatoriu. El își poate construi imaginea într-un astfel de spațiu dacă ia în considerație dimensiunea critică a insulei, dacă evaluează corect potențialul de imagine al evenimentului și dacă identifică operatorii de imagine ai evenimentului. Dimensiunea critică, în cazul Insulei, nu e doar axa de imagine N-S, implicit E-V.

Într-un asemenea caz particular, axa de imagine nu este un continuum și tocmai de aceea scriitorul nu trebuie să-și fundamenteze strategia propriei sale imagini pe o linie dreaptă. Dimensiunea critică a Insulei este un fractal sau o utopică de rang zero care poate fi multiplicată în funcție de evenimentele mici ale lumilor insulare, de timpii proprii ai evenimentului global și de evoluția în câmpul strategic a operatorilor de imagine. Imaginea

este un obiect de lucru important pentru scriitor, ea nefiind cumva o suprafață, un ambalaj, ci o sumă de stări dinamice. Sunt importante detaliile de la grimasă la fluxul interior ideatic, sunt vitale relațiile și raportul de comunicare.

O oră de lucru în regim al propriei imagini poate asigura scriitorului raporturi inteligibile de ordinul de mărime patru. În funcție de numărul fizic al operatorilor de imagine participanți, scriitorul își poate construi imaginea stabilind raporturi de comunicare pe palier sau ascensional. Regimul descendent al imaginarului e extrem de interesant dar nu e profitabil într-o asemenea situație, el reclamând exercițiu și inițiere în arta disimulării. Insula poate produce exercițiul **relației de subordonare** prin invocarea autorității sau experienței. Poziționarea scriitorului în raport cu operatorii de imagine și cu axa de autoritate a evenimentului e o încercare plină de superbie. Fractalizarea regimului imaginar al Insulei și interpretarea corectă a acestei autoorganizări de nivel zero, cu șanse reale de multiplicare, e importantă pentru scriitor, funcționarea matricilor informaționale atașate evenimentului mare putând fi structurate sau restructurate în structuri narative simple.

Imaginea scriitorului poate fi fractalizată prin analiză, interpretare și codificare. Codurile de imagine fiind ale secretului, scriitorul are posibilități multiple și direcții de imagine dintre cele mai variate. În lipsa unui Rol și a unei Teme, scriitorul poate construi în spațiul de joc al Insulei diverse jocuri de imagine. Ulterior, prin feed back, scriitorul poate extrage anumite stări informaționale

spre folosință în dinamica imaginii sale. Ficțiunile proprii pot fi un bun enciclopedic pentru scriitor el trebuind să aibă știința propriilor sale structuri narative și descriptive prin care se poate poziționa în jocul de imagine insular.

Acest Eveniment Mare poate fi fractalizat prin secretul ființării, efortul metafizic al fiecărui operator de imagine putând fi codificat sau decodificat.

Metafizica este o dimensiune ascunsă a ficțiunilor construite de scriitor, ea fiind de trebuință în etapele și bifurcațiile propriului regim imaginar. A-ți construi imaginea în spațiul de joc al Insulei este o încercare nu doar a ființei și propriei entropii informaționale. Jocul de imagine prin operatori și evenimente mici este al inițierii în regimul de imagine care este organizat și se autoorganizează în cuprinzătorul Evenimentului Mare.

Matricea informațională a scriitorului este un caz special al regimului imaginar și aparține tainei, taina fiind legătură între ființă și divinitate.

În cazul Insulei, divinitatea are valențe graduale cu capacitate de multiplicare în regim catastrofal, predicția fiind pusă sub semnul întrebării în absența unei dinamici construite cu ajutorul intuiției și inducției. Insula este un caz special al regimului imaginar și interpretarea superficială poate conduce la defecte reale de imagine și la false structuri narative. Prezența activă este doar o normă în timp ce absența și influența pot fi armele inițiatului. A fi tu însuți dimensiunea critică a Evenimentului Mare e o încercare magică dar ucenicul vrăjitor ar trebui să se

ambiționeze și să încerce să pună în practică această instrucțiune secretă a regimului imaginar.

Bravo! Bravo! Bravo!

Ești atât de profund!

Așa a strigat Ib Hassan făcând piruete prin fața cafenelei către care mă îndreptasem încercând să fiu punctual.

Parada se sfârșise.

Universul lent

Când picurii nopții au sfârâit pe fruntea vestitului Magikoon, NASA a înregistrat prima descreștere de viteză iar China s-a pierdut într-un abur, rușii și-au rătăcit submarinele într-o pungă virtuală iar magicianul Magicoon a declarat pentru întâia oară Principiul lui Unu care se multiplică bulversând serviciile secrete și luându-i pe nepregătite pe filozofii Scolii de la Weimar, președintele Nepalului și-a văzut șopârla lungindu-se și transformându-se într-un cerc magic iar Hoba Buba, cântărețul de jazz de la Națiunile Unite a reușit cea mai lungă octavă din istoria istorisirilor muzicale, gaura de ozon s-a preschimbat într-o poartă stelară iar Barâșnikov, întâiul fizician al Rusiei, s-a împăcat pentru toată viața cu Elvin, întâiul fizician al Americii, uraganul Gian Mora a încremenit într-o formațiune sculpturală pe care au furat-o briganzii corsicani, Europa s-a frânt în două după un scenariu escatologic pus la punct de iezuiți, prințesa Margareta s-a rătăcit într-un nor argintiu iar membrii marcanți ai Partidului Conservelor s-au trezit arestați într-o pictură salvadoriană, crepusculul de la Malta s-a deplasat în viteză

către Borneo arzând pădurile de tropical, Magicoon a decretat principiul Saturației în timp ce fizicienii germani au dat publicității Bula Exofizică din A Șaptea Trecere a cometei Bantuliasan, planeta întreagă a intrat într-un proces rapid de frânare iar corul artileriștilor din Kursk a încremenit și el într-o gamă minoră, pierdem viteză, ar fi șoptit împăratul Japoniei chemându-și samuraiul de taină, încet, încet cuvintele s-au risipit, limbajul s-a decolorat, statuile s-au sfărâmat, oceanele s-au evaporat, s-a prăbușit satelitul de serviciu, Primul Sunet al Universului s-a făcut auzit din toate colțurile matriciilor energetice iar câmpurile magnetice s-au făcut toate ghem. Și atunci s-a înfiripat GLASUL.

Femeie de taină

Mă învârt pe patinoar.

Un aeroplan aruncă serpentine de fosfor. Mulțimile aleargă la revoluție. O balenă uriașă intră în port. Din cer cad bănuți de argint iar guvernatorul din Adamville se laudă că o să câștige alegerile.

O femeie necunoscută se învârte pe patinoar. Eu îi transmit gânduri felurite iar ea îmi face semne cu mâna, semn că e inițiată în artele telepatice.

Trebuințele corpului sunt nesfârșite, femeie de taină, gândesc plin de înfiorare.

Multe dintre ele sunt de taină.

Ar trebui însă să ne întrebăm asupra trebuinței de unghiuri. În ce fel încearcă imaginarul nostru să se plieze în unghi și de ce. De ce avem de trebuință locuințe în care tirania unghiului sufocă imaginarul născând fantasme. De ce ne retragem în micimea unghiului. Căci forta nu este a îngustării. Tocmai de aceea omul politic procedează la gesturi largi având de trebuință mase de oameni, scenă, tribună și ecran. Ecranul, fie el al calculatorului sau al televizorului, ne transformă fatal într-un unghi. Căci imaginea se focalizează în imaginarul nostru rostuindu-se in conul de real.

Realul este lumina nouă, pe când imaginarul e construit din diamante de lumină veche. Imaginea ta se focalizează în imaginarul celor din jur sau de aiurea și așa ajungi să înțelegi că te miști într-o lume de unghiuri.

Ele te îngustează și numai spiritul liber aleargă nesfârșit, neîngrădit fiind purtătorul imaginii tale la evenimente mondene, la masa negocierilor la Moscova sau Paris, la un miting sau în visul unui om care te adoră nemărturisit.

Sfârsitul primăverii în Puerto Pico

Eremiții reformați din Ehren puseră la cale dărâmarea zidului din Takla Makan în

timp ce Obin Oba se întâlni cu vicepreședintele Weinberger, în mare secret, la bordul submarinului galben pe care Abu Kadâr îl ancorase nu departe de Puerto Pico, în apropiere de Insulele Diavolului.

Generalul Başkaev se ceartă cu augusta oficială din Burbansk iar cavalerişţii din Guaribo îi adresară o scrisoare plutonierului Slatt anunţându-l că se vor petrece evenimente tragice. Pneumaticii din Ghile Ga aflară că Petra Petronius ar fi descoperit o celulă bizară ce avea o uriaşă pereche virtuală.

Bobolina le promise electricilor din Susa Mabusa că o să afle întreg adevărul dar locotenenții împăratului Ogawa îi puseră întruna bețe în roate.

Pricoliciul de la arsenalul din Galeea povesti tuturor că avusese un coșmar și că era posibil ca întreg universul plin de universuri să fie înfășurat într-o mantie înstelată de magicienii secretului. Pricoliciul se visă pe muntele Haman și se jură că văzuse pentru prima oară în viața lui un diamant de lumină veche.

Groparii din Kauna Kunaó îl căutară pe pricolici vrând să-l răpească pentru că aveau de gând să atace Tulule și să devină nemuritori.

Generalul Monteores se întâlni cu begonul de Bagoda încercând să se pună de acord asupra împărțirii lumii iar colonelul Sharun se gândi pentru prima oară că Pitoșkin, unul dintre oamenii lui, i-ar putea fi de folos ca să afle cât mai multe lucruri despre Mandhala.

Totalitarienii din Cretona puseră la cale o ambuscadă în care ar fi vrut să-i atragă pe

totalitariștii din Galeea iar forțele de ordine din Betola încercară să împrăștie cei zece mii de gunoieri care aveau de gând să dea o lovitură mortală guvernantei naționale și să aresteze ofițerii împăratului Ogawa.

Marele scut din Qiatotocoatl deveni obiect de dispută între ambasadorii orientalelor și occidentalelor iar noi ne cuibărirăm într-un albatros imperial pregătindu-ne să reinterpretăm imperfecțiunea.

Zburând pe deasupra muntelui Haman, am zărit-o pe domnișoara Margareta din micul Beauburg giugiulindu-se cu Pitoșkin. Se hârjoneau într-o căpiță de fân. Nici nu le trecea prin gând că în curând vom secretiza întregul universul plin de universuri.

În zare, dincolo de Azego Bazego, se desfășura dansul norilor din Marsila Molé iar forțele maritime ale vicepreședintelui Weinberger produceau primele vârtejuri virtuale. Cerul se înroșise și se auzea bubuitul tunurilor din Kumbra Kumbrali.

Nici vorbă de pacea de o mie de ani!

Mușcând-o de urechiușă pe domnișoara Margareta, Pitoșkin îi povesti despre buclele Davi, despre orgasmul universal și despre diamantele de lumină veche în care ar fi stat ascuns teribilul adevăr al tuturor lumilor.

Domnișoara Margareta își trecu degetul printre buze și îi șopti lui Pitoșkin că ignoranța și prostia guvernantei naționale din Bulbona or să ducă la pierzanie agenții secreți și că minunata artă a spionajului se apropia de sfârșit.

Pitoșkin încercă s-o liniștească dar chiar atunci ne zări plutind prin văzduh. O luă la fugă după albatrosul imperial vrând să-l

doboare cu pietre. Se lăsă păgubaș pentru că dincolo de stâncile de pe țărm văzu submarinul galben al lui Abu Kadâr tăind leneș valurile.

Lângă tunurile de la prova, vicepreședintele Weinberger stătea la taclale cu Obin Oba. Rădeau de se prăpădeau. Fumau trabuc. Se băteau prietenește pe umăr și, din când în când, se strângeau în brațe.

Puneau la cale soarta popoarelor din Guaribo, Kokaon și Tonga Tongao, răpirea lui Agomanian Agomanianos care lupta împotriva diavolului, extazul mulțimilor din Takla Makan, dimineața generalilor din Quanqo Koqué, mareea trandafirilor din Adamville și furtul secretelor din San Gastoban.

Colonelul Sharun ar fi dat orice să afle toată tărășenia.

Privindu-se într-o oglindă adusă de un pelerin din Burbansk, colonelul își țuguie buzele și-și promise că într-o bună zi va conduce lumea.

Pitoșkin își scoase ocheanul și urmări cu atenție mișcările buzelor celor doi sperând că o să primească o tresă în plus.

Un matroz se cățără în nacelă vrând să împuște albatrosul pentru prânzul lui Abu Kadâr.

Matrozul era gras și știrb. Avea obrazul plin de cicatrici. Luptase în Nulome, la Popocatepetlán și în Guabano Lao.

Era iubitul lui Abu Kadâr și fusese cumpărat pentru două baniță de aur din Metongo Bambo. Abu Kadâr ținea la el ca la ochii din cap și omorâse cu mâna lui o mulțime de vânători de balene și de soldați imperiali care doar îndrăzniseră să arunce vreo privire iubitului său.

Vicepreședintele Weinberger îl lovi pe matroz peste mână. Glonțul fierbinte șuieră amenințător și se pierdu în spuma valurilor.

Abu Kadâr se apropie în grabă.

Era asudat. Avea tunica descheiată iar mustățile uriașe i se zbârliseră. Bocancii îi miroseau a catran. Catarama centurii ruginise din cauza aerului sărat iar chelia îi era plină de pete maronii. Sabia din oțel de Polga Polgani zăngănea nerăbdătoare și amenințătoare. Pușcociul dăruit de tunarii din Beauburg se umflase de plumbi grei gata, gata să trimită pe lumea cealaltă orice ageamiu care ar fi îndrăznit să-l înfrunte pe Kadâr. Pumnalul furat din Galeea se pregătea să lovească mișelește iar arcanul dăruit de guvernatorul din Togai mustăcea vrând să-i gâtuie drăgăstos pe toți cei din preajmă.

Vicepreședintele mărturisi că în copilărie un albatros imperial i se arătase în vis și că îi povestise despre diamantele de lumină veche, despre universul plin de universuri și despre femeile din Mandhala. La prima vedere totul părea să fie o superbă iluzie dar Weinberger era convins că e același albatros.

Abu Kadâr îi aruncă o privire scurtă lui Obin Oba.

Obin Oba avea un caftan cusut cu fir de aur și niște ochi ca de smoală. Galopul cailor sălbateci se auzea în răsuflarea lui. Sute de bătălii sângeroase se citeau în tatuajele sale iar pe cizme încă nu se uscase sângele pneumaticilor uciși în șarja de cavalerie de la Qinzacoatl.

Obin Oba încuviință dând ușor din cap.

Era sfârșitul primăverii și se anunțau evenimente tragice care aveau să schimbe

soarta tuturor lumilor și a universului plin de universuri.

Abu Kadâr își scoase sabia și reteză scăfârlia iubitului său.

Omul cu joben despre lucrările tainice

Omul cu joben m-a oprit în stradă în timp ce alergam după dirijabilul lui Taraggo, să mă urc nițel, să arunc o privire asupra lumii.

Omul cu joben m-a prins de mânecă. Mi-a spus să arunc o privire în mine ca să văd lucrările tainice.

A zis cam așa:

Fără doar şi poate, ai învăţat la scoală, imediat după prima instrucţiune vitală ai fost o SFERĂ. O unitate informaţională sferică. Geneticianul te poate lămuri. Biologul te poate lămuri. Medicul ginecolog e gata să-ţi explice cum stau lucrurile. Filozofic vorbind, sfera conţine o superbă simetrie informaţională. Viul începe simetric pentru ca mai apoi trecând printr-o bifurcaţie să devină asimetric iar apoi să recupereze asimetria în funcţie de o serie de coordonate în spaţiul tridimensional. Toate lucrurile acestea nu trebuie să te sperie. Lasă-te fascinat de primordialitatea ta sferică. Tot ceea ce eşti reprezintă, la origine, o superbă construcţie informaţională. Ţi s-a spus de multe ori că ai un ceas biologic sau cosmic sau genetic. Astfel, prin educaţie, ţi s-a indus o idee potrivit căreia eşti o structură informaţională determinată. E

fascinant însă că purtătorul acestui ceas poate acţiona asupra lui. Ritualul, meditaţia, introspecţia, autocontrolul, autocunoaşterea sunt tot atâtea tactici prin care poţi influenţa ceasul intern. De aici insurgenţa ta ca fiinţă-în-fiinţare. Privind spre imaginea ta interioară e ca şi cum ai recompune sfera informaţională primordială. Imaginea ta interioară nu e asemenea unei vitrine. E o lume mică în care poţi opera, demiurgic, felurite schimbări. Acesta ar putea fi un înţeles tainic al libertăţii tale.

Dacă Universul pune întrebări?

Eu, Universul, îl întreb.

Ce ești, digitalule?

O structură informațională dinamică.

Cum ești construit ca și o astfel de structură? Poate că nivelele tale de lectură sunt succesive și se găsesc structurate ascensional ca un turn de propoziții. Poate că nivelele tale de lectură sunt dispuse piramidal sau poate că se desfășoară în rețea. Cum poți afla? Mă vei întreba acest lucru. Mă vei întreba la ce ți-ar folosi lectura acestor nivele. În fiecare clipă **TU** dialoghezi cu aceste nivele de lectură prin imagini. Dacă prin exercițiu ai putea să accesezi fiecare nivel, lucrurile s-ar simplifica. Dacă creierul tău ar fi o masinărie sau un computer, am putea vorbi despre o ordine de desfășurare sau înfășurare a informațiilor care te compun și care te reprezintă în lumea reală. Dar lucrurile nu sunt atât de simple. De unde să începi? Cu ce anume? Cu un exercițiu de meditație? Ar fi util dar nu în totalitate. Prin meditație ai putea

deschide anumite ferestre către Univers. Dar problema delicată e că, odată deschisă fereastra, Universul pune întrebări.

CINE RĂSPUNDE?

Nu poți avea acces fără coordonare. Tocmai de aceea e nevoie să-ți reorganizezi memoria. Ai o infinitate de tactici la îndemână. Memoria ta e o structură dinamică. E o structură informațională dinamică. E un **PLIN** de imagini. Ele sunt fie pliate ca încrețiturile scoarței terestre, fie alăturate ca paginile unei cărți. Se pot afla într-o mișcare aparent haotică. Pornește de la **MEMORIE**. Învață să-ti cunoști memoria. Care ar fi tendința memoriei tale?

Care ar fi fundamentala care îți asigură **SENSUL?** Ești o structură informațională plină de sens iar sensul te ajută să te poziționezi în Univers.

Digitalul se înroși tot.

Mă înconjură cu un văl informațional punând în funcțiune o utopică de rangul I și apoi îmi fură spiritul.

Domnișoara Margareta la lecția de filozofie

Domnișoara Margareta intră pe fereastră în zbor.

Își strânge aripile.

Mă salută zâmbind subțire. Vine tocmai din Takla Makan.

Eu îi studiez silueta cu coada ochiului deschizând cartea de filozofie. Oare dacă am face dragoste s-ar naște tot un zburător?

Infinite sunt mișcările corpului urmând credința. Cercul magic al mișcării conține o infinitate de coduri. Dacă axa ta longitudinală

se sfârseste la mijlocul boltii cerești, imaginarul tău e asemenea unui turbion. Te vei lupta pe potrivă cu nimicnicia și ipocrizia. Dacă axa ta transversală e prea rigidă, atunci vei fi sortit slugărniciei și doar revelația te-ar putea sustrage violent nemerniciei și compromisului.

Îmi vei spune că momentul nașterii nu e guvernabil și că imaginarul tău, conținându-se, are o târzie descoperire a sa. Îmi vei spune că axele sunt conținute în numerele ființei tale și că în van ai încerca să le schimbi. Îmi vei spune că ai plătit bani grei la Oracol și că numerele anuntă un destin implacabil.

Îmi vei spune că mișcările corpului tău sunt pecetluite de axe determinate. Dar codurile sunt definiția ta si, avându-le și interpretându-le, poți deveni insurgent.

Insurgența este explicitarea Forței. Iar Forta este împotriva dictatutului și autorității colectiviste.

Ce impresionant, zice domnișoara Margareta trăgându-și fermoarul și, plină de voluptate, îmi zâmbește pregătindu-se să-mi arate adevăratul miracol al lumii.

Imaginarul e bântuit de vârtejuri virtuale

Nu există nici un plan ascuns, strigă furioși suporterii ideii de hazard mărșăluind prin Nulome, prin vesela Calombra, prin Kokusai și Guaribo.

Hazardul e ordinea superioară a lucrurilor, răcnesc plini de înverșunare cei din Beauburg și din Takla Makan. De aici deliciul intoleranței, linșajului, crima și trădarea. Tocmai aici extensia războaielor matriceale.

Unii analişti politici ai orientalelor consideră o eroare strategică decizia executivului din Beauburg de a reduce timpii de emisie ai postului de radio Vocea Burgului în zonele de conflict matriceal în timp ce creşte timpul de emisie al postului pentru orientalele îndepărtate.

Aceasta ar fi, adaugă analiștii, un pericol pentru proaspăta și încercata democrație văduvită astfel de un flux informațional de la centrul puterii mondiale.

E dreptul natural al fiecăruia să-și exprime diverse spaime asezonate cu anecdotică gen, v-am așteptat vreme de 45 de ani iar voi nu mai vreți să dați nici măcar emisiuni de radio.

Nu poți însă să nu observi îngustimea unor astfel de analize care nu iau în calcul decât elementul afectiv, punând spațiul matriceal conflictual sub lumina unei lămpi de carbid și cercetându-l cu o lunetă.

Interesul pentru orientalele îndepărtate a rămas constant, jocul în zonă vizând lumile din Kao Tzî și relațiile lor cu vecinii.

Eroarea de dinamică a imaginii plasează spațiul într-o ipostază pasivă. Unele referințe la chestiune găsim într-un elegant text semnat de Can Ine din Mastrokas și intitulat Shari-La. Vorbind despre Beauburg, Can Ine sugerează că dincolo de lege este de fapt o altă lege așa cum dincolo de o strategie se ascunde o altă strategie.

Pentru Can Ine spațiul și timpul sunt de aceeași culoare în viziunea orientalelor îndepărtate. Înlocuirea legilor impuse de occidentale cu cele hotărâte de orientalele îndepărtate prin migrarea populațiilor și prin

intermediul conflictelor controlate ar putea schimba dinamica de imagine a viitorului.

Ținta celor din Beauburg, aparent virtuală, dar vizând controlul periferiei îndepărtate, este mai mult decât vizibilă. Omul este o culoare, scrie inspirat Can Ine, așa cum o decizie are o culoare politică. Decizia executivului din Beauburg, bazată pe o hotărâre a administrației Weinberger, nu pare a fi un gest de adio cum se grăbesc analiștii desueți din Takla Makan să sugereze. Adeseori, părtinirea și partizanatul îi pun într-o lumină ridicolă pe cei mai vajnici susținători ai unei idei, ai unei politici.

Într-o lume a fractalizării și a caruselului politic, închistați în imagini desuete tributare politicilor anilor cincizeci, unii analiști trag semnale de alarmă penibile.

Exercițiul autorității și al puterii este o chestiune de culoare așa cum ne îndeamnă Can Ine să descoperim. Să ne descoperim.

E vremea să accedem la înțelesurile de după înțelesuri, sugerează el creionând o critică voalată la adresa lumilor solare aflate în derivă.

În structurile noastre narative, lumile solare au cunoscut târziu conspirația catacombei, a numerelor și a vegetalelor. Lumile solare au recunoscut cu greu dominația Lunii asupra unor structuri ale imaginarului. Soldații luminilor, încleștați cu armatele întunericului, par a fi într-un vădit dezavantaj. Soldatul nopții e ascuns în umbra formelor. În timp ce lumina doarme, fiind supusă atracției lunare, armatele întunericului își desăvârșesc lucrarea în contra lumilor diurne.

Lumile diurne sunt bântuite de fantasme și în plină zi, zvonurile despre catastrofe și apocalipse ruinând plictisul și preaplinul aspirației. De aici nesiguranța, teama și groaza.

N-ar putea fi atunci sinuciderea o falsă străfulgerare, o acordare tragică a fantasmelor la vulgaritatea cotidiană?

Aici să descoperim planul ascuns al lumii?

Să fie oare structurile noastre narative instrucțiunile unui plan care ne scapă?

Grilele noastre de lectură și capacitatea noastră operațională să fie neputincioase? Să le fi decodat spionii veniți de dincolo de orizontul vizibil?

Ce-ar fi acest plan? O partitură? Câmpurile magnetice în plin balet cosmic generând și distrugând enciclopedii aparent fără nici un scop? Străzile din Patola, din Galeea și din San Gastoban, vestitele străzi care prind viață și ființează după sentimentele trecătorilor care se plimbă de-a lungul lor?

Numirea străzilor în absenţa autorităţii publice este o construcţie narativă folosită de Gyoi-Dek Gyor în timp ce prim ministrul Agonabumbe Momba din Mozalaa vorbeşte poporului despre lipsirea lui de drepturi parcă plănuind în secret.

Gyor locuiește în Dardara și este inspirat de nopțile ei bântuite de fantasme și tocmai de aceea imaginează într-o structură narativă, o lume a cărei cetățeni, chipurile, ar avea totuși drepturi dar ar trebui să aibă și îndatoriri. Ei vor fi astfel chemați printr-o tombolă să numească străzile și bulevardele.

În profunzime, a numi drumul e ca și cum ai avea revelația călătoriei sau te-ai

apropia de fascinația labirintului. Funcționarul și consilierul trec pe lângă acest adevăr cutremurător. Numirea ar fi o îndatorire aidoma îndatoririlor pe care Agonabumbe Momba le are ca premier. El își convinge conaționalii prin e-mail că nu mai are viață personală fiind flancat permanent de gărzi de corp. Deși se simte ca o pasăre în colivie, Momba le promite locuitorilor din Mozalaa că va munci douăzecișipatru din douăzecișipatru de ore.

Împotriva lui, Somala, personajul lui Gyor, aparținând impoderabilității, trece cu ușurință prin corpul realului, hazardul protejând-o și ferind-o de deciziile administrative și folosind-o drept extensie a războaielor matriceale.

Metaforic vorbind, Somala este a libertății prin lipsire de libertate.

Lipsirea unei funcții democratice o dezleagă în timp ce, exercitarea unui drept caraghios ar fi legat-o de banal și de risipă inutilă. În exercițiul lor, democrațiile produc adesea efecte hilare. Momba este, prin efectul unui invers informațional, un prizonier al mulțimilor hotărând că va lucra pentru ele când de fapt, în lucrarea lui, prim ministrul e cel care ține prizonier cetățeanul.

Exercițiul de putere luminat e un act fals pe care Gyor îl denunță prin introducerea imponderabilității ca drum inițiatic. Anularea gravitației transformă cetățeanul în om liber. Acesta ar fi mesajul.

Anularea legăturii e calea către absolut în timp ce exercitarea unui drept e primul pas către celulă. Lipsirea de drepturi ca și drepturile peste măsură sunt adesea fețele prizonieratului.

Prizonier al exercițiului de putere, cetățeanul nu mai e cetățean într-o lume în care puterea nu are chip. Într-o lume în are puterea e difuză, insurgența cetățeanului e risipire și înscenare grotească. În mod fals, Momba se revendică a fi prizonierul muncii, în mod fals oficialii construiesc democrația prin îndatoriri hilare.

Spiritul liber, lipsindu-se de gravitație, se transformă în idee. Iar ideile sunt cele mai periculoase arme, ne spune Gyor fără să lase loc ambiguității. Ambiguitatea exercițiului de putere este tocmai construcția perversă a sensului ultim.

Dacă prim ministrul muncește fără odihnă, cetățeanul nu poate huzuri iar povara lui va fi, iluzoriu, mai ușoară. Lipsirea de drepturi într-o lume haotică și lipsită de sens reclamă din când în când pervertirea comunicării. A numi strada, a da nume comunicației e aidoma unui e-mail care, în mod fals, comunică mesajul premierului.

Nu e comunicare. E pur și simplu legare în exercițiul de putere. E lipsirea de libertate prin folosirea unui invers informațional și prin ambiguitate căutată cu obstinație și abilitate. E lipsirea de libertate plănuită cu minuție și cu perversitate.

Dar cine a pus la cale planul? Cine a plănuit universul? Cine ne-a împins cu adevărat spre această fascinantă orizontalitate? Cine a pus la cale formele viului în aparentă mișcare prin universul plin de universuri datorită unor complexități pe care le numim structuri narative din lipsă de altceva?

Un con de lumină? O metaființă? Un concept spațio-temporal? O structură

imaginară liberă? O planetă inteligentă? Un sunet primar? Diamantele de lumină veche de la Qiatotocoatl? Sau pur și simplu un principiu director? O lege după care ființează enciclopediile trecând de la simplu la complex prin lanțuri catastrofice și prin iluzorii evoluții?

Evoluția? Să fie doar coerență și convenție?

Dar e oare evoluție? E vibrație? Și atunci planul ascuns al lumii nu ne vorbește despre imaginar? Imaginarul bântuit de vârtejuri virtuale, în căutarea unui punct, a unei stări de echilibru!

Table of Contents

Magicienii secretului 3 4